

ОПИЯНЯВАЩ КОКТЕЙЛ МЕЖДУ „ДЯВОЛЪТ НОСИ ПРАДА“
И „ВНИМАВАЙ КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ“

БРАЙДИ
КЛАРК

НЕ ДЪРЖАЙ ДЯВОЛА ЗА ОПАШКАТА

БРАЙДИ КЛАРК НЕ ДЪРПАЙ ДЯВОЛА ЗА ОПАШКАТА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Клер Труман е млада талантива редакторка, израснала сред книги и разговори за изкуство. За кратко време тя си намира доходна работа в едно от най-известните издателства в Ню Йорк и бързо се издига. Превръща се от грозното патенце в гадже на мъжа, по който си пада от 10 години — страхотния, нежен, внимателен, красив и богат Рандъл Кокс III.

Перфектният мъж плюс перфектната работа!

Изглежда мечтите на Клер се сбъдват и късметът я следва неотлъчно! Само не трябва да дърпа дявола за опашката...

Но това ли искам, пита се Клер.

Шефката ѝ се оказва истинско изчадие — арогантна и безскрупулна, тормози я 25 часа в денонощието, 8 дена в седмицата. С Рандъл се виждат все по-рядко. Като че ли Клер предпочита непринудената компания на младия писател Люк Мейвил пред срещите с гаджето си, на които всичко се случва по план-график. Клер е в безизходица, объркана и недоволна. Когато положението става нетърпимо, всеки показва дявола в себе си...

ПРОЛОГ

ЖЕНАТА В БЯЛО^[1]

Днес е сватбеният ми ден. Остават нищо и никакви два часа, докато поема към олтара.

Най-добрата ми приятелка, Беатрис, ми помага да нахлузя роклята през главата и се усмихва, докато тъканта шумоли, закопчава едно след друго нежните копченца на гърба. Благодаря ти, Господи, че си ме дарил с Беа, казвам си аз поне за милионен път този ден. И двете поглеждаме към булката в огледалото. Тя изглежда точно както трябва да изглежда всяка булка — тъмно махагонова коса, прибрана в елегантен кок, безупречен грим, порцеланова кожа, диамантени обеци.

Завъртам се на една страна, за да се уверя, че съвършената булка в огледалото ще направи същото — и тя, разбира се, послушно се обръща. След това оглежда великолепия шлейф, модел на самата Вера^[2], над който са работили поне десет шивачки, докато пришият фините малки диаманти и перли, подобни на вълшебен прашец.

— Изглеждаш зашеметяващо, Клер — признава Беа, а и няма какво друго да се каже на жена, облечена в този шедьовър на модата. Не можем да откъснем погледи от отражението ми в огледалото със златна рамка. Нито една от нас не си прави труд да се усмихне.

Рязко почукване по вратата на младоженския апартамент ни изтръгва от омаята.

— Влизай — провиква се Беа и бъдещата ми свекърва, Лусил Кокс, нахлува в стаята. Лицето ѝ е изпънато като на доберман пинчер, а тялото ѝ е като на осемгодишно момче.

— Нося ти подарък от младоженеца! — прогърмява гласът на Лусил, без дори да ни погледне — завидни децибели компенсират детското телосложение. Днес ми се струва дори по-дребна и гръмогласна от обикновено, потънала в яркочервено творение на „Оскар де ла Рента“, което със сигурност струва поне три пъти повече

от колата на мама. Подготовката на сватбата и напрежението са превърнали обичайната ѝ спартанска диета в полугладно съществуване, типично за етиопците. Дори гълъбите в Сентръл парк се хранят повече от нея.

— Клер, миличка, изглеждаш... — вместо да довърши мисълта си, Лусил притиска обсипана със скъпоценни камъни ръка към луничавото си кокалесто деколте — жест, който би трябвало да замести достойно неизречените думи. След това довърши мисълта си: — Изглеждаш досущ като майка си.

Я чакайте малко — Лусил наистина ли каза онова, което ми се струва, че чух? Не може да бъде! Лусил — жена, която не се колебае да оплюе всички наред — ми направи любимият ми комплимент, който по една случайност е най-високата оценка, на която някой може да се надява. Майка ми открай време е била идол на бъдещата ми свекърва, още от времето, когато са били съквартирантки във „Васар“.

Залива ме вълна на благодарност към нея. Лусил, изглежда, усеща какво ми се върти в главата, затова бърза да тикне кадифена кутийка в ръцете ми, за да ме разсее.

— Отвори я! — нарежда тя.

Аз послушно изпълнявам — май ми стана навик напоследък. Освобождавам закопчалката и повдигам стегнатия капак. Върху възглавничка от черно кадифе блести изумително колие, отрупано с диаманти — най-скъпото бижу, което някога съм виждала, да не говорим, че подобно изкушение никога не е попадало в ръцете ми.

— Боже, миличка — мърка Лусил и не смее да откъсне изпълнения си с обожание поглед от колието, сякаш е първородното ѝ внуче. — Винтидж на „Булгари“. Удивително е — слагам си го и трите се обръщаме към огледалото. Наистина е свършено. Наистина е удивително. Секретарката на годеника ми има изключително изтънчен вкус.

— Освен това успех да се добера до предварителния неделен брой — хвали се Лусил, откопчава чантата от „Джудит Лебър“, вади изрезка от вестник и ми я подава.

Клер Труман, дъщеря на Патриша и покойния Чарлс Труман от град Айова, и Рандъл Пиърсън Кокс III, син на Лусил и Рандъл Кокс II от Палм Бийч, Флорида, ще сключат брак днес в епископалната църква „Сейнт Джеймс“ в Ню Йорк Сити.

Госпожица Труман, 27-годишна, е редактор в издателство „Грант“. Завършила е с отличие университета „Принстън“, специалност английска филология. Майка ѝ е художничка, а покойният ѝ баща е бил поет и преподавател в университета на Айова.

Господин Кокс, 31-годишен, е изпълнителен директор в нюйоркската инвеститорска банка „Голдман Сакс“. Получил е бакалавърска степен в „Принстън“ и магистратура в „Харвард“. Майка му е в управителния съвет на музей „Флаглър“ и историческото дружество на Палм Бийч. Дядо му е бивш изпълнителен директор и председател на тръст „Макауън“, пост, от който баща му се оттегли миналата година.“

— Добре ли си, Клер? — поглежда ме Лусил.

Свеждам поглед. Ръцете ми треперят неудържимо, сякаш са стиснали невидима клатушкаща се каруца. Добре че умението на Лусил да се съсредоточава, е като на новоизлюпена муха и вниманието ѝ се насочва към току-що влезлия гримьор Жак, който я настанява в един стол, за да придаде съвършенство на и без това съвършения ѝ грим.

— Всъщност къде е майка ти? — провиква се тя през рамо и оглежда гримовеите на Жак, за да открие подходящия нюанс на винено.

— Ще дойде всеки момент — поглеждам часовника си и безмълвно моля времето да спре за няколко секунди поне, за да си поема дъх. Не се получава. Вече цял месец е все така.

— Трябва ми мнението ѝ за обещите — жалва се Лусил.

Беа вдига поглед, неспособна да прикрие удивлението си.

На това му се вика голям майтап — Лусил, прочута светска дама, горда притежателка на няколко гардероба с никога необличани тоалети висша мода, да се допитва до застаряващата ми майка хипарка кои

диаманти от „Хари Уинстън“ ще отиват повече на поръчаната направо от Париж официална рокля. Затова пък единственият накит, с който някога съм виждала мама, е семплата ѝ халка. Представата ѝ за декадентска глезотия е гореща вана и екологично чиста ароматерапия, която ѝ прави най-добрата ѝ приятелка в Айова — фермерка лесбийка и колежка художничка, която сама вари сапуна. Та ще пита тя мама, дето гардеробът ѝ се състои от памучни пуловери, дънки и пъстри тениски.

Направо не е за вярване, но, изглежда, мама и Лусил са били като сестри едно време във „Васар“. Лусил (расла в някакво градче в Канзас, където единственият кон бил небивал лукс, същото градче, което всеки път, когато я попитат къде се намира, се оказва все по-близо до Чикаго) цели четири години бомбардирала мама (която произлиза от една от най-видните фамилии на Бостън) с въпроси около етикета, стила на обличане и изтънчеността. Сигурно агресивният подход на Лусил към бързото изкачване по социалната стълбица се е сторил на мама симпатичен, дори забавен, защото тя пет пари не давала за света, в който била родена, и нито го приемала за свой, нито пък ревнувала, че някой така отчаяно се опитва да се намърда в него. Оказало се, че образованието на Лусил си е струвало всяка стотинка, когато успяла да свали Рандъл Кокс II, непринуден веселяк, играч на поло със синя кръв. По онова време излизал с пет момичета от „Васар“ едновременно, ала избрал Лусил за своя съпруга. Страхотен удар, както тя сама изтъква.

Безценната придобивка във вид на съпруг, по-точно казано, бъдещият ми свекър, се оказал точно толкова неверен, колкото и богат (невъобразимо е най-точната дума и за двете). Доколкото ми е известно, Лусил нямала абсолютно нищо против непрекъснатите похождения на съпруга си — толкова била доволна от огромната къща в Палм Бийч, от частните самолети, бижутата, „къщичката“ със седем спални в Саутхамптън, модните ревюта в Париж и Милано, готвачката, която угаждала на всичките ѝ капризи, масажистката и секретарката, къщата в Манхатън и не на последно място животът като госпожа Рандъл Кокс I.

А пък мама с радост обърнала гръб на привилегирования живот, който ѝ осигурявало собственото семейство, заради невероятно прекрасния ми баща — голямата ѝ любов, безпаричен поет, който

обаче успя да ни създаде най-богатия живот, който човек може да си представи. Винаги имахме проблеми с парите — татко преподаваше в университета. Мама продаваше акварели в местните бутици, за да допринесе и тя с някой долар към семейния бюджет, а аз залегнах над книгите, за да спечеля стипендия за „Принстън“. Сега, докато мисля за детството си, мога с чиста съвест да заявя, че не бих променила абсолютно нищо.

Израснах в малка бяла селска къща сред смарагдовозелените житни поля на Айова, единствено дете, заобиколено от поети, студенти, драматурзи, писатели — всички до един пристигнали за университетските писателски семинари. Бях около десетгодишна, когато започнаха да ме молят да прочета някоя творба и да кажа мнението си пред необятно широкия семеен кръг. Всяка висока оценка, която чувах, бе музика за ушите на напълващата читанка (добре де, напълващата смотла), така че аз прекарах много следобеди затворена в стаята си, за да запиша безценните си мисли и предложения. Може би приятелите на мама и татко са ми се присмивали, ала да работя с тези великолепни писатели, да записвам първите си „водещи статии“, да оформям вкуса си към съзидателното творчество — та това бяха неподозираните радости на детството, благодарение на които избрах Филология в университета и постъпих на работа в издателство.

Може би тъкмо в това бе проблемът ми — животът ми представляваше низ от безпроблемни, напълно ясни решения, над които не се бях замисляла до днес. За разлика от почти всичките ми познати, не ми се беше налагало да се питам накъде да поема.

Поглеждам отново обявата в „Таймс“ и усещам как сълзите ми напират.

— Добре ли си? — Беа отпуска ръце върху раменете ми. След това посяга към все още треперещата ми ръка.

— Цигара — прошепвам отчаяно аз.

Тя кима отривисто като изпълнителен войник.

„Благодаря ти, Господи, че ми изпрати Беа.“

Десет минути по-късно двете с Беа сме се свили на стълбите, подаваме си второто „Малборо Лайтс“ и пием шампанско „Вов Клико“ направо от бутилката. Подложили сме одеяло, за да не изцапам роклята. Чувствам се като бегълка и знам, че всяка секунда е ценна.

— След около две минути Манди ще прати потеря — сумти Беа. Манди е отчайващо невротизираната сватбена агентка, която ми натресе Лусил на следващия ден, след като двамата с Рандъл се сгодихме. (Ще ви дам един безплатен съвет. Никога не се доверявайте на неомъжена сватбена агентка, минала трийсетте и пет. Манди си няма мъж и е на четирийсет и две.)

Дипломатическите умения на Манди и Лусил в комплект са същите като на развилнял се булдозер. Отначало се опитах да се възпротивя, макар и с половин уста, на плановете за сватбата, но двете бързо ме пречупиха — и събирането в тесен семеен кръг във фермата на родителите ми се превърна в соаре с фракове и папийонки за 600 от „най-близките ни приятели“ в хотел „Сейнт Риджис“. С други думи, претенциозната компанийка на Лусил от Палм Бийч, която се състоеше от 300 човека, 250 бизнес партньори на Рандъл и неприлично малко мои приятели и роднини.

Не е редно да се оплаквам — семейство Кокс плащат всичко до стотинка. Мама по никакъв начин не би могла да си позволи сватба, каквато си бе наумила да вдигне Лусил.

— Заповядай — Беа ми подава шампанското. Аз отпивам и газираната напитка забръмчава в главата ми. Тя надига бутилката отново. Изчаквам я и посягам на свой ред.

Последните два месеца бяха самият тих ужас. Шефката ми — небезизвестната социопатка Вивиан Грант — е поела на смъртоносен кръстоносен поход. Налагаше ми се да работя денонощно... почти не преувеличавам. Ако не се бяха намесили Манди и Лусил, нямаше да ми остане нито една свободна минутка за сватбени приготовления. През последните три месеца, откакто се сгодихме с Рандъл, все не ни оставаше време да се видим.

Лусил бе тази, която определи датата на сватбата неестествено рано — не искала точно нашата сватба да се „претопи“ в сватбите на известните деца, които предстояли през есента.

Надолу по коридора някой трясва врата, дюшемето на пода проскърцва и двете с Беа се споглеждаме многозначително.

— Клер — започва приятелката ми и захапва розовия си нокът, както прави винаги, когато се опитва да ми поднесе нещо внимателно и много деликатно. (След като сме първи приятелки вече десет години,

всяка познава до болка езика на тялото на другата и понякога сме само на една крачка от телепатията.)

— Добре, недей — прекъсвам я аз. — Всички булки имат съмнения и се притесняват.

Вече е късно да се откажа. Джулия Робъртс може да си позволи да побегне от олтара, при това неведнъж, и пак да е симпатична на всички, само че тук не става дума за някой холивудски филм. Говорим за собствения ми живот. Платени са депозити... Ама къде ми е акълът? Не мога да се откажа, защото Рандъл е свестен човек — не, той е страхотен — и би било истинска лудост, ако не се омъжа за него.

Дръпвам за последно от цигарата и нежелан спомен изниква в главата ми — нещо, което се случва все по-често и натрапчиво напоследък — спомен отпреди три години, за вечерта, преди Беатрис да се омъжи за Хари. Тя бе първата от приятелския ни кръг, която си намери мъж и двамата решиха церемонията да се състои в тесен семеен кръг в дома на Беа. Вечерта преди сватбата останахме до късно, защото се надявахме да направим някакво подобие на сватбена торта. Бяхме насядали около голямата маса в кухнята и побутвахме с пръсти неуспешното тесто за блатове.

— Нервно ли ти е, Беа? — попита една от шаферките. Спомням си, че Беа само сви рамене и загреба с пръст от тестото.

— Развълнувана съм, но не съм нервна — отвърна честно тя.

Мисля си за своята сватбена торта. Как е възможно една булка да не се развълнува, когато види дванайсететажната торта, богато украсена със захарна глазура, съвършени захарни рози и ириси (бяха съобразили дори да посипят цветчетата с цветна захар, която приличаше на тичинков прашец), да не говорим, че бе така направена, че да отива на роклята ми и на порцелановите сервизи! Какво от това, че тортата небостъргач струваше почти колкото едногодишната такса за частен колеж? Та тя е самото съвършенство. Истински шедьовър на Силвия Уейнсток. Какво повече мога да искам? Нищо, нали?

Тежката врата към стълбището се отваря със замах и двете с Беа скачаме. Хрътката ни е открила.

— Клер, миличка! Сладурчето ми! Къде ли не те търсих! Само след час потегляме за църквата! — Манди е поруменияла и по всичко личи, че спешно се нуждае от лекарство против киселини. Втурва се

към мен, изправя ме на крака и започва да приглася роклята ми. — Ще викна гримьора и фризьорката да те дооправят.

— Направо не е за вярване — чувам я аз да мърмори, докато ни тегли към булчинската щабквартира. Ситня след нея, без да кажа и дума, също като затворник, когото са решили да приберат по-рано от ежедневната разходка на двора.

— Клер! — мама се спуска към мен, когато се насочваме към апартамента, издърпва ме от ръцете на Манди и ме прегръща силно, точно както ми се иска. Усещам как раменете ми се отпускат и главата ми клюмва на една страна. Толкова е хубаво някой да те прегърне — ама истински. Поемам си дълбоко дъх и усещам лекия аромат на евкалиптовия й шампоан. Мама ме притиска по-силно.

— Донесла съм ти нещо, миличка — прошепва тя и вади малка плюшена торбичка от чантата си. — Перлите на баба ти. Знам, че открай време ги обичаш, и си казах, че те ще са „нещото старо“^[3].

— Мамо — ахвам аз и докосвам нежно хладните лъскави перли. Докато бях дете, едно от любимите ми занимания бе да пробвам огърлицата на баба, когато ходех при нея през ваканциите. — Много е красива, мамо. Благодаря ти...

— Перлите са изключителни, Тиш-Тиш — прекъсва ме Лусил. — Само че Рандъл изненада Клер с това колие. Великолепно е, нали?

Мама отстъпва крачка назад и поглежда искрящите диаманти.

— Господи — възкликва тя. — Наистина е... невероятно. Клер, ще сложиш перлите на баба си някой друг път. Вече са твои — мама пхва огърлицата в плюшената торбичка. Прорязва ме болка, когато забелязвам с какво усилие се усмихва.

— Май е по-добре да сложа колието на Рандъл някой друг път — предлагам страховито аз, защото знам, че няма да стане.

Както трябва да се предположи, Лусил избухва на мига.

— Как така? Как няма да сложиш колието на Рандъл? Клер, много ще го обидиш! Това е специалният му сватбен подарък! На всяка цена трябва да го сложиш!

Мама кима одобрително. След това протяга ръце и ме прегръща отново.

Моля те, не ме пускай, мисля си аз, отпускам се в ръцете ѝ и двайсет години се смъкват от плещите ми. Когато съм в прегръдката на

мама, усещам как възелът, стегнал се в стомаха ми, започва да се отпуска.

— Тиш-Тиш, моля те. Спешно трябва да ми помогнеш за обещите — хленчи Лусил и изтегля със сила мама от мен. Усещам как ръцете ѝ ме пускат и това е дори по-ужасно от воя на будилника, след като цяла нощ не съм спала. Гледам безпомощно след нея. Прекалено голяма съм, за да се спусна към коленете на мама и да ги стисна, ала се налага да впрегна цялата си воля, за да се овладеея.

И тогава, тъкмо когато си казвам, че няма начин да се почувствам по-зле, се оказва, че греша.

Чух я. Не мога да сбъркам този глас — плътен, гърлен, гръмовен, жесток. Същият този глас отеква в кошмарите ми вече единайсет месеца.

В момента ми се струва, че противният глас се насочва по коридора към апартамента.

— Клер... Клер? А, ето те и теб!

Ако бях сърна, този глас щеше да е светлините на приближаващ автомобил. Всеки път, когато го чуя, се заковавам на място. Нима е възможно? Прекалено ужасно е, за да си представя...

— Господи, Клер, оставих ти поне десет скапани съобщения на мобилния телефон, звънях и у вас и все на секретаря попадах! Най-сетне попаднах на някаква твоя малоумна роднина и след безкрайно увъртане и усукване тя най-сетне благоволи да ми каже къде си. Не може така, Клер. Трябва да имам връзка с теб двацет и пет часа в денонощието, осем дни в седмицата. Струва ми се, че се бяхме разбрали по този въпрос.

Дишай, казвам си отчаяно аз и не смея да се обърна. Усещам как дланите ми започват да се потят. Това е поредният кошмар. Не е възможно да е истина.

Насилвам се и се обръщам към нея. Наистина е тя. Пред мен е застанала шефката изчадие, достойно творение на ада: безмилостната, бляскава и неповторима Вивиан Грант. Може и да е висока едва метър петдесет и пет, но е един малък тормозител. Не може да застане на едно място, лицето ѝ е поруменяло от ярост, докато стиска папката с документи.

Не може да бъде, не може да бъде, не може да бъде, — прописвам аз безмълвно. Просто не може да бъде Вивиан да се натресе

в булчинския апартамент с изражение, което може да означава едно-единствено нещо...

— Трябват ми десет минути, за да ти обясня всичките си идеи за следващата седмица.

Беа скръства ръце и я поглежда вбесена. Като я гледам, май е готова да разкъса Вивиан на парчета. Мама и Лусил тъкмо влизат и остават шокирани. Противното държание на Вивиан успява да накара дори Лусил да млъкне.

— Вивиан — започвам бавно аз. — След един час се омъжвам. Отложих медения си месец, за да свърша всичко. Не можеш ли да почакаш до понеделник?

Тя ме поглежда вбесена, със свити вежди. Сигурна съм, че се е надявала да кажа тъкмо това. Така ще има възможност да започне поредната си противна тирада.

— Изключително много се радвам, че си решила, че моят график трябва да се върти около твоя, Клер! Моля те за едни нищо и никакви скапани десет минути от времето ти. Дали има начин да се откъснеш от всичко това... — тя презрително замахва с ръка, а мама, Лусил и Беа са я зяпнали с отворени уста — заради нещо безумно и незначително като работата ти?

За миг си представям как се втурвам към прозореца, отварям го и...

— Мислех си, че си от по-различно тесто, Клер — подсмива се подигравателно Вивиан. — Въобразявах си, че имаш някакъв талант. Като гледам, след като ще се омъжваш...

Знам, че е напълно луда. Май някаква част от така наречения й мозък не функционира както при нормалните хора. Въпреки това тази твар ми оказва някакво патологично влияние — както и върху по-голямата част от служителите си.

— Ще ти отделя пет минути — заявявам аз (неподозирана дързост от моя страна), отпивам глътка шампанско и посягам към бележник и химикалка.

— Това не е нормално — съска Беа, след като Вивиан е профучала покрай нея. — Ти си редакторка на книги, Клер, не си лидер на свободния свят. Какво е толкова важно, че се натресе дори на сватбата ти? Пълна лудост! Защо се държи така?

Кой може да каже защо Вивиан се държи по този начин? Замислям се над въпроса.

— Защото може да си го позволи — обяснявам аз на Беа.

Хрумва ми смразяваща мисъл. Колкото и да е абсурдно шефката ми да не ме оставя на мира дори на сватбата ми, част от мен ѝ е благодарна, че е успяла да ме разсее от предстоящото събитие.

Предстоят ми няколко минути, в които няма да се налага да мисля как вървя към олтара. Няма да ми се налага да мисля за живота, който започвам, и за стария, който остава някъде назад. Няма да ми се налага да мисля за мъжа, който ще ме очаква пред олтара, нито пък защо не се радвам, че се омъжвам за този страхотен човек.

Най-вече, няма да ми се налага да мисля за мъжа, когото целунах преди шест седмици.

---

[1] Роман от Уилки Колинс — Б.пр. ↑

[2] Вера Уонг — американска модна дизайнерка. — Б.пр. ↑

[3] По традиция булката трябва да носи нещо ново, нещо старо, нещо синьо и нещо взето назаем. — Б.пр. ↑

ЕДНА ГОДИНА ПО-РАНО

ПЪРВА ГЛАВА

В ТЪРСЕНЕ НА ЛЮБОВТА^[1]

Точно една година преди сватбата ми, на 26 юни, се бях свила на канапето у нас с огромна пикантна пица, наполовина изпушена кутия „Малборо Лайтс“, най-мекото одеяло на света и през следващите няколко часа се канех да гледам телевизия.

При нормални обстоятелства всичко това щеше да ми достави огромно удоволствие. Всяка друга вечер кутията ми с цигари щеше да е наполовина пълна. Работата е там, че тази вечер дори мисълта, че ми предстоят цели шест часа, в които да гледам как Кийфър Съдърланд спасява света, не ми донесе никаква утеха.

Първо, все още не бях превъзмогнала раздялата с гаджето си Джеймс, новоизгряваща рок звезда. (Ако трябва да сме напълно честни, това бе последната от четири раздели, всяка още по-необходима от предишната.) Това направо ме беше скапало.

Финалният удар беше професионален. Днес следобед ми съобщиха съкрушителната новина, че Джаксън Мейвил, любимият ми шеф в „Питърс и Помфрет“ (далеч не най-известната и успешна издателска къща в Ню Йорк), професионалният ми наставник през петте години след завършване на колежа, си дигаше гълъбите през лятото. Двамата с жена му се местели във Вирджиния, за да са по-близо до внуците.

Вероятно трябваше сама да се сетя, че рано или късно той ще се пенсионира, ала никак ме няма по подобни предвиждания. Така че, когато Джаксън ми каза новината, аз ревнах на секундата — почувствах се безкрайно неловко, ала сълзите ми бяха съвсем истински.

— Стига де. Недей така. Пак ще се чуваме — утешаваше ме Джаксън с бавния си спокоен говор, съвсем като на Клинтън, погали

ме нежно по главата и ми подаде кърпичката си. След това ме привлече до себе си и малко притеснен ме прегърна; челото му бе намръщено като на угрижен баща.

Няма нужда да ви казвам, че това съвсем не успя да пресуши сълзите ми. Опитах се да се усмихна и да се държа като професионалистка, но така и не успях. Бях съкрушена. За мен Джаксън бе много повече от просто шеф — той ми бе като баща, откакто татко почина преди пет години. Бе мил и интелигентен също като баща ми. И двамата бяха високи, слаби, чаровни (макар и не точно красавци), с буйна посребряла коса и склонност да се опълчват срещу установения ред. И двамата се бяха посветили на работата си с цялото си сърце. И двамата бяха всеотдайни, емоционални, искрени. И двамата обожаваха съпругите си.

И двамата ме караха да се чувствам... просто обичана. Много пъти в петък вечер, когато на тръгване от работа Джаксън ме заварваше надвесена над бюрото, ме канеше на вечеря със съпругата си Кари и синовете им Майкъл и Едуард, все още тийнейджъри, най-малките от петте им деца. Сядахме на масата в топлата кухня, от фурната се разнасяше божествен аромат на лазаня, която Кари много често прегаряше, и аз се чувствах така, сякаш бях открила истински дом в Ню Йорк Сити.

— Ще се оправя — хълцах аз, заровила лице в сакото на Джаксън.

Двамата с него се запознахме към края на последната ми година в колежа. Влязох притеснена в кабинета му, стиснала документите си в ръка, и се настаних на същото кожено канапе, на което се разплаках днес следобед. До завършването ми оставаха няколко седмици. Бях успяла да си уредя работа в друго голямо издателство — резултат от многобройни пътувания до Ню Йорк в очукания пикап на Беа, — ала щом ме повикаха на интервю с легендарния Джаксън Мейвил, веднага обясних на отдел „Кадри“ в другата фирма, че ми трябва още малко време, за да помисля. Все пак ставаше въпрос за Джаксън Мейвил. Той бе редактирал някои от най-значимите заглавия на века и бе изключителен.

Още от дете знаех, че ще стана редакторка на книги. В гимназията четях с настървение „В знак на благодарност“ в романите, които обичах, и си мечтаех, че един ден някой талантлив писател ще

види в мен човека, който е „дал тласък на книгата ми“ или „е заредил всяка страница с мъдрост и неподправен усет“. Дали нямаше да се превърна в Максвел Пъркинс на някой бъдещ Хемингуей, Фицджералд, Улф? Щях да науча основното от Джаксън Мейвил и това щеше да е невероятна първа крачка в кариерата ми.

Стана точно така. Петте години съвместна работа с Джаксън отлетяха неусетно и аз научих от него повече, отколкото предполагах, че е възможно.

Невинаги бе лесно и приятно — както в професионален, така и в личен план. Петте години бяха истинска борба да свържа двата края, лашках се от една провалена връзка към друга, докато приятелките ми намираха семейното щастие, а аз подгрявах полуготови супи почти всяка вечер. Но пък, от друга страна, през тези пет години научих всичко най-важно от талантливия си щедър наставник, работех с настървение и се наслаждавах на независимостта си. Ето че всичко отиваше към края си.

Нещата се променяха. Джаксън вече нямаше да го има.

Истината е, че старото настървение си беше отишло. Джеймс ме бе изтощил емоционално, но така бе с всичките ми последни връзки. Напоследък се опитвах да убедя сама себе си, че поредният, с когото излизах, не е: а) кретен (Какво от това, че не обича опера? Нищо че не понася музеите... и вестниците... и да четете, без да си мърда устните); б) мързеливец (Какво от това, че е безработен вече цели десет години? Просто човекът не е материалист. Освен това е толкова уверен в мъжествеността си, че ме оставя аз да плащам за всичко); в) равнодушен простак (Какво толкова, че ме остави да го чакам пред ресторанта почти един час? Той е от латино произход).

Пуснах нов епизод на „Двайсет и четири“. Да ви призная ли нещо? Ден като този направо плаче за голяма пица. Обадох се в „При Мими“, за да си осигуря подкрепление. Някои ходят на йога, други тичат на терапия — а пък при мен, когато животът ме притисне, успявам да се справя, като изяждам колкото пикантна пица успея да погълна.

В този случай не ставаше въпрос единствено за емоционалната загуба. Причината да съм разстроена не бе, че няма да се виждам с Джаксън всеки ден. Притеснявах се по-практични неща. Джаксън ме бе подкрепял безброй пъти — настояваше Гордън Хас, издателят, да

обръща внимание поне на някои от предложенията ми, бореше се за идеите, които давах, настояваше пред отдел „Кадри“ да ми повишат заплатата. Как ли щеше да се отрази пенсионирането му на бъдещето ми в „П&П“? Все още имах работа, поне така ме увериха, ала нямаше съмнение, че след като Джаксън вече го няма, стремглавото ми издигане ще се позабави. Това никак не ме зарадва, защото ми бяха необходими цели пет години, за да се изкача по редакторската стълбица и да стана младши редактор — доста бързо постижение.

Запалих осмата цигара за вечерта и се опитах да насоча вниманието си към актьорската игра на Кийфър, ала се оказа неестествено трудно.

Цялата работа бе там, че и без това ми беше трудно да си уреждам срещи с Гордън — което означаваше, че беше почти невъзможно да осигуря финансова помощ за книгите. Как щях да се издигна до редактор, ако няхах шанс да покажа усета си да избирам качествени книги и да редактирам добре? Знаех, че почти всички от младшия състав се борим със системата като в „Параграф 22“. След като толкова много главни редактори обсебваха вниманието на Гордън и протягаха ръце към бюджета, бе почти невъзможно да пробия сред редиците на новоизлюпените редактори. Това бе така дори докато Джаксън ме подкрепяше.

През последните няколко месеца наблюдавах безпомощно как няколко обещаващи книги ми се изплъзнаха, защото така и не успях да си уредя срещи с Гордън. Не го винях — той бе мил човек, с добри намерения, ала работеше на пълни обороти и се стараеше да обърне внимание на всички.

Въпреки това бях много разочарована. Жадувах да получа нови отговорности. Бях започнала работа в този бизнес, защото обичах редакторската работа — и търсенето на възможности, и творческия процес, и работата в екип, — а не за да вися пред ксерокса по пет часа на ден.

Ето къде се намирах една година преди сватбата си. Не ме очакваше никаква романтика, а кариерата ми бе в застой. Бях влязла в безкраен коловоз, дълбок поне колкото Големия каньон.

* * *

Тъкмо посягах към втората пица, когато телефонът звънна. Беше Беатрис, за да ме покани на откриването на някаква нова галерия.

Как ли пък не, помислих си аз, дори може да съм го казала на глас. Много добре знаех какво ще представлява партито. Щях да попадна сред море от нахилени, надуты, флиртаджийски настроени нюйоркчани. Там щяха да са всички светски личности, прекарвали целия следобед в колебания какъв тоалет да изберат за вечерта. Щеше да е пълно със зализани мъже, които опипват с очи залата, докато ти отговаряш на въпросите им. Наоколо щяха да щъкат разни наследници с римска цифра след името, стиснали под ръка надуты платиненоруси каки. Нямаше да останат незабелязани и нагажданите от скромнен произход, които се надуваха така, сякаш светът бе техен. Непрекъснато щяха да проблясват светкавиците на фотографии от модните списания, щеше да се лее евтино шардоне, залата ще жуи от изтъркани разговори. Тук се пускаха единствено неангажиращи поизтъркани лафове и дори на най-големите веселящи им писваше, ако прекараха прекалено много време в тази обстановка.

Да, истина е, че бях цинична. Освен това бях много наясно с нещата. Вече пет години се движех в периферията на тези кръгове — главно заради Беа, която работеше като интериорен дизайнер и обикаляше по тези партита, за да си осигури по-богата клиентела — и знаех какво да очаквам.

Напоследък, например, тя ме завлече на коктейл в „Соло Хаус“, организиран в чест на обещаваща млада писателка, която тъкмо бе издала първия си сборник с разкази. Стоях и гледах как разни пудри от светското общество, без които не минаваше нито едно парти, облечени от главата до краката в бяло (новото сиво на сезона, което бе новото черно за миналия сезон), се скупчват в един ъгъл до полиците с книги. Мярнах дежурния по тези светски събирания фотограф Патрик Макмълан да обикаля наблизо, а момичетата кокетно се преструваха, че не забелязват огромния фотоапарат, увиснал на врата му. Тогава Патрик започна да щрака. Едно от момичетата, бивша манекенка, посегна към някаква книга от полицата и се престори, че чете. Още една дръпна книга. Една по една те си придадоха толкова сериозен вид, присвили очи, сякаш задълбочени в думите, веждите им премерено присвити — истинска карикатура на задълбоченост. На Патрик всичко това му допадна. Едно от момичетата държеше книгата

наопаки, ала на никого не му пукаше. Знаех, че тези снимки са напълно безобидни, въпреки това оставих чашата и си тръгнах.

Както и да е, в момента просто нямах настроение. Точно тази вечер не ми беше до излизане. Мислех за работата си, освен това щях да тъгувам за Джеймс поне още една седмица. (Има ли някоя, която да не се наслаждава тайничко на разделите — или ако не на раздялата, то поне на свободата да пуши колкото ѝ се прииска, да яде сладолед по пръсване, да се търкаля на канапето и каквото друго изтъркано клише се сетите? Нямах никакво намерение да се откажа от тези дребни удоволствия.)

Обясних на Беа, че няма начин да ме накара да си сваля анцуга, ала тя настоя. След това мина на молби.

Аз удържах фронта. Затова тя премина в настъпление.

— Много ми е интересно дали и Джеймс се търкаля на канапето у тях.

— Ще се видим след час — изръмжах аз и се надигнах. Не мога да отрека, че умее да си разиграе картите. И двете бяхме наясно, че в този момент Джеймс сигурно сваля някоя рокаджийка, която му е увиснала на врата още преди да започне концерта. Много си падаше по такива мацки и тъкмо това ускори раздялата ни.

— Няма да съжаляваш, Клер — възкликна развълнуваната Беа. — И си облечи червената рокля.

Червената рокля ли? Тя затвори, преди да успее да се развикам, след като разбрах, че става въпрос за нагласена работа.

В 20:20 ч. влязох в пълната с народ галерия. Забелязах Беа на бара и се отправих към нея.

— Казвай къде е — усмихнах се с досада аз, целунах я за „здрасти“ и посегнах към една хапка от таблата на застаналия наблизосервитьор.

Хари се появи зад мен, захапал пура, макар тук да бе забранено да се пуши, ала на него подобни прегрешения винаги му се разминаваха. Отпусна ръка на рамото на Беа и подсвирна похотливо към мен.

— Пазете се нюйоркчани! — наведе се към мен, за да ме целуне. — Госпожица Труман отново е поела на боен поход.

Държа да се отклоня за момент. Обичам Хари, не обожавам Хари. Той е един от най-приятните, умни и забавни хора, които познавам, от онези мъже, които те карат да се усмихнеш в мига, в който застане близо до теб. Освен това е заместник областен прокурор, винаги жизнен и готов да те залее с разни истории напълно в стила на някоя сапунена опера. Влезе в живота ми в мига, в който Беа се съгласи да излезе с него на среща през последната ни година в колежа. Добре че прояви здрав разум, тъй като едва ли някога е имало друг колежанин, който да се труди толкова здраво. Точно това е тайната на успеха му — като изключим забележителния му чар — обичам Хари, защото той не крие обожанието си към най-добрата ми приятелка. За него Беа е истинска богиня, нещо, с което съм сто процента съгласна.

Двамата с него не сме единствените, които сме на това мнение. Беа е наистина забележителна. Тя е естествено слаба, въпреки силната неприязън към „здравословния начин на хранене“ и суровите зеленчуци и огромната си слабост към пържола с пържени картофи и „Кентъки Фрайд Чикън“, ала на никого не би му минала подобна мисъл през ума, когато я погледне. Тя притежава класическа красота и стегнато, хармонично тяло на спортистка. Гъсти къдри лепеноруса коса се стелят по раменете ѝ, заради които всяка манекенка на стилизиращи продукти би заронила сълзи от яд и злоба, с огромни морскосини очи. По отношение на външния вид Беатрис слага Шарлиз Терон в малкия си джоб — факт, с който всички, освен самата Беа са наясно.

Но пък тя е безкрайно щастлива със съпруга си, който продължава да ѝ пише любовни писма, същият мъж, на когото му отне цяла една година между колежа и постъпването в правния факултет, за да изкара курс по тайните и тънкостите на френската кухня, който ѝ носи виолетки (любимите цветя на Беа) всеки петък без изключение. Тя става все по-известен интериорен дизайнер. Открай време обича тази творческа работа, още повече, че има възможност сама да решава кога да работи и кога не.

Ако не обичах Беа като сестра, сигурно щях да я намразя.

Работата е там, че страшно много я обичам. Винаги съм я обичала, още откакто седна няколко реда зад мен на един от тестовите през първата седмица в „Принстън“. И двете бяхме вързали косите си с пъстри панделки за късмет — една от онези подробности, които човек

забелязва, докато оглежда залата по време на теста. На излизане се запrikaзвахме за суеверията, подчинени на модата — първият ни доста повърхностен разговор, който постави началото на крепко приятелство.

— После ще ми благодариш, задето те измъкнах от вас — прошепна Беа и ме стисна за лакътя, за да привлече вниманието ми. Кокалчетата ѝ са побелели. — Направо няма да повярваш кой е тук. Познай!

Огледах насъбралото се множество, ала така и не успях да забележа нито един интересен екземпляр.

— Спомни си за една бутилка бира в колежа — изрече съвсем бавно Беа.

Аз се ококорих.

— Не може да бъде!

— Да не би да мислиш, че се шегувам? Тук е. Струва ми се, че е станал още по-готин след колежа, ако това изобщо е възможно — тя завъртя глава наляво и погледна към него.

Рандъл Кокс.

Ето го, в другия край на залата. Не можех да повярвам на очите си, ала как може човек да сбърка високия мъж с рамене като на гребец, чупливата кестенява коса и пронизващите сини очи, забележителната самоувереност.

— Дръж ме, ще падна — прошепнах аз на Беа почти сериозно.

Трябва да спомена няколко думи за миналото. Рандъл Кокс бе най-привлекателният и търсен мъж, когото познавах. Направо върхът. През първата година в колежа двете с Беа се разхождахме бавно покрай апартамента му, който, разбира се, бе самостоятелен, тъй като той не живееше като нас от простолюдието на общежитие, с тайната надежда да ни забележи. Беше по-голям от нас, истинска икона в „Пристън“, а също и удивително красивата му приятелка.

По време на втория семестър двете с Беа имахме завидна шпионска мрежа, която ни информираше по кои партита и местни барове ходи Рандъл. Щом научехме, веднага се втурвахме, само и само да сме по-близо до него. Ако случайно се срещнахме, каква благословия беше това, се преструвахме, че не го забелязваме — типично в стила на зрели осемнайсетгодишни момичета.

Веднъж Беа зърна Рандъл да излиза от аудитория „Макош“ и се направи, че ме снима пред сградата. Сложихме снимката в рамка, въпреки че Рандъл не бе излязъл съвсем на фокус, и я държахме на полицата над камината в стаята си, докато завършихме.

С други думи, не спряхме да го дебнем къде ходи и какво прави. А това не бе никак лека задача.

— Върви да поговориш с него — нареди Беа и се наведе към мен с присвити очи, за да се увери, че нямам трохи от пая между зъбите. — Веднага. Няма да ти проговоря повече, ако не го направиш — Хари изви вежди и мъдро се спаси към бара.

Дежа вю. Две седмици преди дипломирането на Рандъл (няма нужда да изтъквам, че това беше най-травмиращото събитие в младежкия ни живот) двете с Беа го мярнахме през прозореца на „Анекс“, една от местните кръчми. С разтуптяни сърца бяхме опоскали и без това оскъдните си студентски средства, за да подкупим надулия се пред вратата бияч, който проверяваше личните карти, за да е сигурен, че не са се вмъкнали малолетни.

— Това е последният ти шанс — насъскваше ме Беа, докато се промъквахме към бара, където Рандъл чакаше да напълнят халбата му с бира. Общото ни увлечение вече бе само мое увлечение; по това време Беа си падаше по Хари, който я преследваше неуморно цяла година.

Застанахме на бара с гръб към Рандъл и се стараехме да си придадем нахакан и леко отегчен вид, докато се мъчехме да измислим някакъв план, хитър лаф, с който да го запrikaзваме. Дали да не кажем „здрасти“? Тъпо. Едно момиче не може да си позволи подобна простосмъртна волност, когато заговаря гръцки бог.

След двацет безкрайно напрегнати секунди Беа направи немислимото. Простори се, че се препъва, блъсна ме с всички сили и аз полетях към Рандъл. Той ме задържа със силните си ръце и в един великолепен, божествен момент усетих стегнатите му гърди, притиснати в гърба ми.

Вдигнах поглед и забелязах развеселения му поглед. Бях пленена. Бях зашеметена. Не можех нито да помръдна, нито да си поема дъх. Той се усмихна — много мило, при положение че пълната халба се разплиска по тениската му.

— Нека да ти купя нова бира — предложих аз, шокирана и горда, че съм успяла да изрека смислено изречение в негово присъствие.

— Не знам дали да приема — усмихна се той и посегна към ламинираната лична карта, която стисках. Беше много нескопосан фалшификат. Момичето на снимката бе с дълга права бяло-руса коса и много лунички. Аз съм взела маслиновата кожа на татко и съм със светлокафяви очи и като повечето си връстници тъмната ми коса бе подстригана на черта и изправена. Вместо лунички в момента се бях изчервила и цялата бях на петна, които пламтяха като пожар по лицето ми и се спускаха надолу към гърдите... бях невероятно привлекателна, няма що.

Зяпнах го. В този момент нямаше начин да изрека дори една смислена сричка.

— Слушай, не се притеснявай — заяви Рандъл. Сигурно бе разбрал, че съм изчерпила всичките си сили след първото изречение. Помоли бармана отново да напълни халбата му и поръча бутилка бира за мен. Измърморих нещо като благодарност, той ми кимна за „довиждане“ и се върна при приятелите си на близката маса за билиард.

Мога единствено да призная, че това бе най-въълнуващият момент през осемнайсетгодишния ми живот. Бях замаяна, бях във възторг, виеше ми се свят и ми се искаше да се сритам заради проявеното умение да водя интересен разговор. След като изпих и последната капка бира, с която той ме почерпи (тайничко прибрах празната бутилка в чантата си, за да я отнеса в стаята си), двете с Беа се прибрахме като зашеметени, тръснахме се на канапето и анализирахме в най-големи подробности случката.

— Според мен той те харесва — прошепна тя, преди да заспи — думи, с които укрепи завинаги приятелството ни.

Седмици по-късно, когато се върнах вкъщи в Айова, разказах всичко на мама, без да пропусна нищо.

— Рандъл Кокс ли? — повтори напълно невинно тя. След това сподели, че двете с майка му, Лусил, били стари приятелки — нещо, от което можеше да се получи страхотен разговор. Как можах да не спомена за увлечението си няколко седмици по-рано?

Животът ми щеше да е коренно различен. Нямаше да ги има всички онези несполучливи връзки, нито пък любовни разочарования, които преживях, откакто навърших дваисет. На осемнайсет щеше да е

настъпил моментът, след който те заживели щастливо до края на дните си.

Ето че сега ми беше предоставен втори шанс, който чаках вече цяло десетилетие. Нима смотаната тийнейджърка не се бе превърнала в самоуверена дръзка жена? Поне така си мислех. Ще отида и ще го заговоря...

Все още се убеждавах в собствените си умения, когато забелязах, че изражението на Беа се променя.

— Здравейте, момичета — поздрави мелодичен глас зад мен.

Обърнах се. Рандъл — невероятно готиният Рандъл — бе протегнал ръка. Сърцето ми думкаше като барабан.

— Доколкото си спомням, учехме заедно в „Принстън“. Аз съм Рандъл Кокс — представи се той.

Беа стисна ръката му и също се представи.

— Клер Труман — казах аз с изненадващо спокоен глас, който прикри вълнението ми. — Доколкото си спомням, ти беше една година по-голям от нас, нали? — да, наистина, спомням си смътно, намекваше тонът ми. Та той нямаше представа, че веднъж откраднах празна бутилка, която бе изхвърлил, и я кътах цели три седмици. Все още помня цвета на пердетата на прозорците му, които се виждаха отвън. Освен това знаех кой номер обувки носи. И ако имах десет свободни минути, сигурно щях да изровя размазаната снимка, когато излизаше от „Макош“.

— Така беше. И двете ми се струват пораснали — Рандъл не откъсваше очи от мен. Точно така. Причината е в роклята. Мъжете обикновено забелязват Беатрис и тя трябва да им напомня за съществуването ми. Никога повече няма да сваля тази рокля — е, освен ако Рандъл не пожелае лично да я свали.

— Отивам да си взема нещо за пиене — обяви Беа с блеснали очи. — Нещо за вас двамата?

— Не, мерси — отвърнахме двамата с Рандъл в един глас. След това избухнахме в смях. Двамата заговорихме едновременно. Та ние бяхме страхотна двойка!

Щом Беа се отдалечи, преминахме на обичайните за подобни коктейли разговори — къде живеем, къде работим. Дори общите приказки с Рандъл успяха да задържат вниманието ми — или причината бе, че съм на една ръка разстояние от него.

— Аз постъпих в „Голдман“, след като завърших магистратура
— уведоми ме той, след като му разказах за скромните си постижения.
— Живея на Пето авеню и Осемдесет и втора улица.

— До „Метрополитън“ ли?

Рандъл се усмихна скромно.

— Терасата ми гледа към „Метрополитън“. Искане ми се да си стоя повече вкъщи, за да се наслаждавам на гледката, само че напоследък мога да разчитам единствено на гледката си от прозореца на офиса.

Стига с тези празни приказки за апартаменти, офиси и гледки. Интересуваше ме единствено въпросът дали е още ерген. Възможно ли е мъж, който изглежда толкова страхотно и на снимка, и на живо, да е все още необвързан?

Не, разбира се, казах си аз. Сигурно си има някоя умопомрачителна красавица като актрисата Моли Симс.

Тъй като не исках да му задам въпроса направо, реших да поема по заобиколен път.

— Ти не излизаше ли с Александра Диксън в колежа? — попитах го аз. Александра бе фаталната жена.

— Точно така. Имаш страхотна памет. Ти познаваш ли Алекс?

— Бяхме в една група по английски. Много мило момиче — не беше съвсем така. Двете с Алекс Диксън наистина бяхме в един курс по английски, но тя не ме погледна нито веднъж. По нищо не личеше да е мило момиче. Мога само да кажа, че беше зашеметяваща, великолепна, нахакана и владееше незначително колко езика. Така и не я чух два пъти да говори на един и същи език. Тъй като няхах особено голямо желание да напомням на Рандъл за очевидните й качества, се спрях на най-баналното прилагателно, което ми хрумна. „Мило.“

— Тя постигна страхотни успехи. Една година беше в Милано като манекенка, след това се върна в Щатите, за да учи медицина. Стана неврохирург. Направо не е за вярване!

Разбира се, че е за вярване.

— Супер! — отвърнах немощно аз. — Не са много манекенките, които съумяват да направят подобен преход. — Още ли се виждате?

— Не. За съжаление от години не поддържахме връзка. Тя се премести в Чикаго, омъжена е и има две деца. Направо да не повярваш, нали?

— Две деца? — повторих аз и настроението ми литна. Поне бившата, още по-бивша манекенка и настоящ неврохирург се беше установила и нямаше да ми се пречка.

— Ами ти? — попита той и ме погледна настойчиво. — Омъжена ли си? Имаш ли деца?

— Все още не — усетих как се изчервявам. — Обърнах повече внимание на кариерата си.

— Позната история — погледна ме отново по начин, от който коленете ми омекнаха. — Миналата година приключих с една дълга връзка. Бившата ми приятелка е страхотно момиче, но не знам защо не можех да си представя да се ожения за нея. Не беше честно да я залъгвам.

Сърцето ми направо спря, когато си представих колко нещастно е било горкото момиче.

— Предполагам се запознаваш с много жени.

— Да се запозная с жена като теб е по-трудно, отколкото си мислиш — отвърна той. — Нали разбираш... умна жена, постигнала успехи, която е и красива.

Да не би току-що да получих троен комплимент от Рандъл Кокс? Умна? Постигнала успехи? Красива? Това истина ли е?

— Слушай, Клер, знам, че партито едва започва, но какво ще кажеш да отидем да вечеряме заедно? Човек не може да се нахрани с тези хапки тук.

Запази спокойствие. На всяка цена запази спокойствие. Да не вземеш да се издъниш точно сега?

— С удоволствие — проскърца гласът ми.

Рандъл се усмихна. В следващия момент вече се бяхме насочили към изхода. Силната ръка на Рандъл бе отпусната на гърба ми. Махнах през рамо на Беа и тя вирна доволно палци.

— Много си тиха, Клер. Май ти надух главата със служебните си проблеми.

Имах чувството, че съм излязла от тялото си, че не е възможно наистина да съм на среща с човека, по когото си падам вече цели десет години. Все едно че вечерях със световноизвестна личност и не можех да преодолея шока, че съм толкова близо до лицето, което ежедневно ме гледаше от билбордове, от телевизионния екран, от документалните филми за холивудски знаменитости. Лицето на Рандъл се бе появявало

в толкова много от мечтите ми, от време на време измествано от нетрайните ми увлечения, ала така и не бях успяла да го излича от съзнанието си. Затова ми се стори напълно естествено, че седя смълчана в „Ил Кантинори“, на малката маса, обляна в дискретната светлина на свещта — едно от най-предпочитаните места за срещи, което Хари наричаше „Ил Кинти-на-килограми“.

— Нищо подобно — отвърнах аз. — Наистина е невероятно колко много си постигнал за толкова кратко време — това бе истина, макар да прозвуча така, сякаш го четках — успехите на Рандъл бяха забележителни за възрастта му. Освен че бе защитил магистратура в „Харвард“, той бе станал най-младият изпълнителен директор в историята на „Голдман Сакс“ — инвеститорска банка, в която не попадаха нито некомпетентни връзкари, нито кръшкачи. При това го беше постигнал при доста затегнати икономически условия.

— Обичам предизвикателствата — отвърна скромно той. Миникомпютърът му се включи и той погледна екрана. — Извинявай, Клер, отново е Грег. По това време в офиса наистина цари лудница. Трябва да се обадя веднага.

Грег беше звънял три пъти, откакто си тръгнахме от галерията. Погледнах часовника си. Беше 22:45 часа. Рандъл почиваше ли си някога? Горкичкият! Често се карах на Беа, когато се обаждаше, докато бяхме заедно, ала сега зачаках търпеливо Рандъл да даде на колегата си разни напълно неразбираеми за мен нареждания.

Истината е, че останах силно впечатлена от работната етика на Рандъл, особено след като можеше да си позволи да прекара живота си, без да си мръдне пръста. От мама знаех, че семейство Кокс живеят доста нашироко и че Рандъл трудно би могъл да си избере по-трудна и ангажираща кариера. Като нищо можеше да стане колекционер на антични компаси, например, или безработен актьор. За него всичко бе възможно, стига да го искаше. Въпреки това бе предпочел да се захване с работа, която доказваше, че е наистина свестен, сериозен и амбициозен.

— Та за какво говорехме? — чух гласа му след малко очевидно кризата в службата бе преодоляна. — Разкажи ми сега за твоята работа. Над какви книги работиш?

— Страхувам се, че всичко ще се промени. Джаксън Мейвил — постъпих при него веднага след като завърших — току-що обяви, че се

пенсионира и не е ясно как ще се отрази това на работата ми в „Питърс и Помфрет“.

— Познавам Джаксън. Той е член на клуб „Ракет“. Приятен човек. Само че никак го няма на скуош. Въпреки това е готин.

Изкисках се, макар да не можех да си представя Джаксън да поеме по-голямо физическо натоварване от завързването на обувките си.

— Върхът е. Научих много от него. Днес разбрах, че ще се пенсионира. Смазана съм, въпреки че така ще му остане повече време да се вижда с внуците си.

Рандъл дъвчеше замислен.

— Напоследък не ми остава много време да чета. Всъщност — май не би трябвало да признавам подобно нещо тъкмо пред теб, защото ще решиш, че съм пълен кретен — току-що дочетох книга, публикувана от Вивиан Грант. Май беше един от бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ — за някаква монахиня, която загърбва вярата, за да стане стриптийзърка. Заглавието беше доста показателно... ама как се казваше тази книга? На нощното шкафче у нас е, представям си корицата...

— Да не би да говориш за „Палави навици“ — попитах аз. Гордън подхвърли няколко остри забележки за нея на редакторската оперативка миналата седмица. „Палави навици“ бе в класацията за бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ вече шест седмици, което се оказа доста потискащ факт. Значи Рандъл я бе чел.

— Точно така. „Палави навици“ — той закима с глава и гъст кичур падна върху челото му. — Не е някой литературен връх. Дори не съм сигурен дали може да се нарече качествена литература — погледна ме с притеснена усмивка. — Май току-що съсипах шансовете си за втора среща.

На кого му пукаше дали разбира от литература? Като знам колко много работеше, сигурно нямаше никакво желание да се потопи в света на някоя книга, която щеше да го натовари още повече след поредния безкраен работен ден.

— Да ти кажа, срещал съм Вивиан Грант няколко пъти — продължи той. — Приятелка е на баща ми. Умна жена. Знам, че винаги се ослушва за добри редактори. С най-голямо удоволствие ще ѝ се

обада да те препоръчам, стига да си готова за промяна. Нищо не пречи да се запознаете.

Да се запозная с Вивиан Грант ли?

Грант бе от големите играчи и ѝ се носеше славата, че е най-избухливата и напориста жена в бизнеса. Почти винаги, когато някой споменеше името ѝ, хората извиваха очи към тавана. Имаше свое издателство към корпорация „Мадър-Холингер“, която се занимаваше с книгоиздаване, и се бе прочула и забогатяла благодарение на вдъхновените от таблоидите блокбъстър и грубовати, ала атрактивни четива, включително автори като непълнолетната порно кралица Минди Мъри, презрян сериен убиец, тероризирал Чикаго една безкрайна година, и цяла плеяда политици дрънкала с доста крайни убеждения.

Честно казано, всички тези великолепно подбрани имена без каквито и да било претенции за професионализъм успешно изместиха интелегентните качествени книги, които тя издаваше. Грант бе провела забележителни кампании за някои страхотни романи и бе извоювала феноменален успех и признание за никому непознати досега автори. Чела бях едно от интервютата, в които тя се оплакваше — с пълно право, — че никой никога не ѝ отдавал дължимото, когато публикувала някоя стойностна книга, а хората я свързвали единствено с долнопробните преходни четива, които блясвали ослепително за кратко и после никой не ги помнел.

Независимо дали хората я харесваха или не, Вивиан Грант бе една от най-забележителните личности в бизнеса — може би дори най-успешната. А аз можех да се запозная с жената, която сама бе създала издателска империя. Това не беше за изпускане, независимо дали исках или не исках да работя в „Грант Букс“.

— Много мило от твоя страна, Рандъл, благодаря ти — отвърнах аз. *Какъв жест само!*

— За мен е истинско удоволствие — той си отбеляза ангажимента в миникомпютъра.

Донесоха ни торта с течен шоколад — изпратена специално от собственика на ресторанта — и аз усетих как ме обзема спокойствие. Посегнах с вилицата и шоколадът бликна като разтопена лава.

— Не мога да поема нито хапка повече — усмихна се Рандъл, отпусна се назад на стола и погали стегнатия си корем. Оставих

вилищата. Рандъл сигурно бе свикнал да излиза с манекенки, за които маломерна порция салата от кресон бе обилно ястие (а след това прекарваха по два часа в някоя фитнес зала, за да изгорят натрупаните калории). Въпреки че шоколадовата торта беше великолепна, нямаше нужда да показвам — още на първата ни среща, — че съм едно истинско прасе.

— Толкова се радвам, че се видяхме на партито — Рандъл се пресегна през масата и положи ръка върху моята.

С другата си ръка се оципах тайничко по бедрото. Наистина ли се бях скапала заради Джеймс преди три часа? Ето че сега се вглеждах в очите на най-съвършения мъж, когото познавах.

— За старите познанства и новите начала — продължи Рандъл и вдигна чашата си.

И аз вдигнах своята. Животът наистина започваше да ми се струва прекрасен.

---

[1] Роман от Нанси Митфорд. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ГОЛЕМИТЕ НАДЕЖДИ^[1]

— Тази сутрин си по-бодра! — отбеляза Мара, приятелка и колежка редакторка, с която ни делеше една преграда.

— Страхотна вечер.

Двете с Мара Менделсън познавахме всички подробности около любовния си живот и споделяхме всички неудачи, които в никакъв случай не бихме доверили на страниците на някой дневник. Снощната среща с Рандъл нямаше да изглежда истинска, ако не ѝ разкажех всичко.

— Каква е тази доволна муцунка, Клер? Да не би пак да си с Джеймс?

— Казах страхотна вечер, Мара, не глупава. Говоря ти за друг. Всъщност става въпрос заедно старо гадже. Името му е Рандъл и...

— Рандъл ли? Да не би да ми говориш за готиното парче от колежа. За същия Рандъл ли става въпрос? За онзи невероятния, дето прилича малко на Патрик Демпси ли? Биреният Рандъл ли? Дето майките ви са приятелки от „Васар“? Божественият Рандъл ли?

— Добре де — измрънках смутено аз. — Да не би да съм го споменавала преди?

— Още ли пазиш онази размазана снимка? — засмя се Мара. Ето това е доказателството какво дрънкало съм. Истина е, че двете бяхме много близки — но това е доста унизителен факт, който не е трябвало да разправам на когото и да било, още повече, че нямаше нищо за разправяне.

— Разказвай веднага — Мара се настани на въртящия се стол, за да чуе подробностите. Веднага посегна да навие една от огненочервените си къдрици на пръста.

Двете с Мара се бяхме сблизили много през изминалите пет години. Започнахме като асистентки в „П&П“ в един и същи месец и

заедно си проправяхме път към върха. Тя стана една от най-добрите ми приятелки. Мара научаваше на секундата всички клюки за фирмата и за големите играчи, веднага си създаде приятели в индустрията — всичко се дължеше на забележителния ѝ хумор, на веселия ѝ непринуден смях и на лекия ѝ характер. Бях благодарна на моя ангел хранител, че се е погрижил да се срещнем — не само защото се сприятелихме, а и защото успявах всеки ден да чувам интелигентните компетентни забележки на Мара за... почти по всички въпроси.

— Чакай малко, остави ме първо да седна — затичах към кабинета на Джаксън, за да оставя кифличката и кафето, които му носех всеки петък (моят начин да му благодаря за всички вечери със семейството му). Той все още не беше дошъл.

След това се настаних на бюрото и включих компютъра. Двата с Джаксън имахме няколко срещи с бъдещи автори и следобеда трябваше да се видим с една писателка, за да обсъдим ръкописа ѝ. Джаксън предпочиташе лично да се вижда с хората, за да не стане някоя грешка и да не се окаже, че някой не е разбрал. Това бе подходът на старата школа и по отношение на времето може и да не беше най-удачен, ала аз имах огромна полза от тези разговори.

Имате поща, съобщи прозорчето на екрана.

За: Клер Труман ctruman@petersandpomfret.com

От: Кортни Роналд cronald@nyagent.com

Относно: Извинявай

„Здрасти, Клер

Знаеш колко ми се искаше да започнеш съвместна работа с Никълъс за следващия роман. На него ще му бъде много приятно да работи с теб, а знам, че и на теб творбите му ти допадат. За съжаление не мога да разчитам на предложението ти. Знам, че правиш всичко по силите си, за да получиш бърз отговор от Сордън, но редакторът от „Рандъм Хаус“ е захапал яко и ни натиска да приемем доста щедър аванс. Трябва да направя най-доброто за клиента си, а това означава да приема най-доброто и сигурно предложение. Съжалявам искрено, че няма да работим заедно по този проект, и се надявам в най-скоро време да излезе нещо друго.

С най-добри пожелания,

К.“

По дяволите. Толкова много усилия положих, за да помогна на Никълъс да развие сюжетната линия, а сега така и няма да имам удоволствието да докарам работата докрай. Разбирам защо Кортни постъпва по този начин. Двата ми дадоха достатъчно време, за да им направя контраоферта, ала за съжаление аз така и не успях да привлека вниманието на Гордън.

Телефонът ми звънна и в същия момент — без сама да знам защо — си помислих за Рандъл.

— „Питърс и Помфрет“, разговаряте с Клер Труман — пуснах в действие най-професионалния си глас.

— Клер? — беше господин Лу, хазяинът на апартамента ми в Уест Вилидж. По дяволите. Веднага разбрах защо се обажда — беше се случвало веднъж, миналата Коледа, когато не успях да се вмести в заплатата си.

— Здравейте, господин Лу — отвърнах тъжно аз.

— Много съжалявам, че те безпокоя, Клер, но какво става с чека? Отказаха да ми го приемат. Не че е проблем. Просто ми кажи, когато можеш да платиш.

Извиних му се и обещах още следващата седмица да му изпратя нов чек. И за двата месеца. От колко време само работех тук и все още едва свързвах двата края. Истината е, че в Айова тези пари щяха да са ми напълно достатъчни, ала тук, в Ню Йорк, наемът за неприлично малката ми гарсонiera изяждаше три четвърти от заплатата.

Оставаше ми единствено да се съсредоточа над работата. Добре че денят ми се очертаваше порядъчно натоварен. През първите седмици на лятото всичко вървеше на по-бавни обороти и вече бях готова за малко екшън. Набрах гласовата поща, докато старият компютър се опитваше да се пребори с... двата нови имейла.

Първият беше от Джаксън, който ме предупреждаваше, че ще остане да работи у тях, затова да прехвърля срещите и да си тръгна порано, ако реша. Въздъхнах. Може и да не е съвсем нормално да останеш разочарована, когато разбереш, че денят ти ще мине напълно безпроблемно, но точно днес не бях в настроение за бездействие. Вече

бях почти приключила с натрупалата се работа, затова се заех да прочета и обобща читателските рецензии, изпратени до Джаксън. Без него не можех да направя нищо повече, да не говорим, че до края на деня няхах други задължения.

— Джаксън няма да дойде днес — оплаках се на Мара. Тя намръщи съчувствено луничавия си нос, защото знаеше, че скуката напоследък и липсата на предизвикателства ми се отразяват зле.

Когато започна второто гласово съобщение, прозвуча дълбок глас и щом чух името ѝ, изпънах гръб:

„Клер, обажда се Вивиан Грант. Току-що разговарях с Рандъл Кокс, който ми каза, че си млада и много талантива редакторка. В момента си търся точно такъв човек. Предполагам, че си отегчена до смърт в „П&П“. Обади се в офиса ми. Чао.“

Отпих от кафето. Имах чувството, че сърцето ми ще изскочи. Рандъл не си губеше времето — сигурно ѝ е позвънил рано сутринта! Колко е загрижен само! Ето че сега Вивиан Грант иска да говори с мен.

Въпреки че няхах най-блестящо мнение за Вивиан, се почувствах горда и много поласкана. Опитах се набързо да си спомня какво знам за нея. Преди десет години Вивиан напуснала „Питърс и Помфрет“ и се заела с книгоразпространението на „Мадър-Холингер“. Успяла да изтегли на върха незначителни заглавия, умение, за което ѝ се носеше славата, също и няколко невероятни романа и компетентно написани книги за политика, история и финанси. Две години по-късно ръководният състав на „Мадър-Холингер“ били толкова впечатлени от успеха на Вивиан, че ѝ предложили самостоятелност, а тя доказала, че умее да наложи набеязаните заглавия дори когато пазарът не върви. В статия, публикувана миналия месец в „Пъблишърс Уикли“, Вивиан бе посочена като най-успешният във финансово отношение издател в индустрията. Само през последната година бе успяла да наложи петнайсет заглавия сред бестселърите на „Ню Йорк Таймс“.

Тази жена знаеше какво прави. Как бе възможно да иска да разговаря с мен?

Преди да се превърна в кълбо от неувереност и нерви, аз набрах номера ѝ.

— „Грант Букс“, добър ден — чух отегчения глас на секретарката.

— Бихте ли ме свързали с Вивиан Грант, ако обичате.

Мара се надигна над преградата, извила едната си вежда почти до косата.

— За кого да предам? — попита гласът.

— Клер Труман. Приятелка съм на...

Чух прищракване и някой вдигна телефона.

— Можеш ли да дойдеш след половин час? — попита Вивиан. Веднага познах дълбокия, леко дрезгав глас от съобщението на гласовата ми поща.

— Разбира се, няма проблем. Аз...

— Ще те чакам — тя затвори.

След половин час ли? Това бе неочаквано. Добре че тази сутрин си бях сложила костюм, защото си мислех, че с Джаксън ще имаме срещи целия следобед.

— С Вивиан Грант ли говореше? Какво става? — попита угрижено Мара.

— Сега не мога да ти кажа. Извинявай, обещавам да ти разкажа всичко, щом се върна — измърморих аз, отворих папката с автобиографията си — за последен път преглеждана преди две години — и набързо поправих някои неща. Няколко минути по-късно я принтирах. Мара ме наблюдаваше ококорена, без да мига.

— Просто ще се срещна с нея, Мар — прошепнах аз, въпреки че бе едва 9:30 ч. и бяхме единствените в редакторския отдел.

— Какво! — изписка Мара.

Натъпках няколко копия от автобиографията в чантата си и се отправих към вратата.

— Ще се върна — обещах аз.

— Гледай да се върнеш — провикна се тя след мен.

Беше неестествено хладен юнски ден, въпреки това, докато крачех по Пето авеню и се промъквах сред туристите, усетих как от лявата ми страна се стича струйка пот.

Това интервю бе не само шанс да напредна, макар и малко, ами бе свързано с личния ми живот, тъй като Рандъл ме бе препоръчал. Ако успеях да спечеля Вивиан, може би тя щеше да ми предложи работа и да се похвали пред него, като каже някоя и друга добра дума за мен — двоен джакпот. От друга страна, какво щеше да стане, ако се издънех? Не само че щях да пропиляя страхотната възможност, ами щях да се изложа пред Рандъл. Бях невероятно напрегната! Нова капка пот се спусна надолу, този път от дясната страна.

— Клер Труман. Имам среща с Вивиан Грант — съобщих аз на белокосия охранител, седнал зад бюрото във фойето на „Мадър-Холингер“. Искрено се надявах да давам вид на утвърдена професионалистка. Той вдигна стресната глава, когато чу името на Вивиан, и ме огледа внимателно.

— Успех, сладурче — кимна окуражително и ми подаде временна карта на посетител.

Влязох в препълнения асансьор и помолих мъж с тиранти и папийонка, застанал до таблото, да натисне дванайсетия етаж. Кой знае защо всички в асансьора млъкнаха и ме погледнаха много странно. Да помолиш някой да натисне копче в асансьора вместо теб, не се смята за невъзпитано, нали? Казах си, че следващия път трябва да съм по-самоуверена.

— Успех — пожела господин Папийонка, когато вратата се отвори и аз понечих да сляза. Откъде ли е разбрал, че идвам за интервю? Друга жена ме погледна и поклати тъжно глава. Това пък какво трябваше да означава? Много притеснително. Да не би от полата ми да висеше тоалетна хартия? Да не би подгъвът ми да се е закачил на гащите и да ходя с гол задник? Огледах се набързо и всичко ми се стори наред.

Поех си дълбоко дъх, отворих тежката стъклена врата и влязох в приемната.

— Ти ли си Клер? — пред мен се изпъчи хлапе, както ми се стори на не повече от шестнайсет години. Изглеждаше така, сякаш току-що става от сън. Косата от едната му страна беше сплескана, докато другата стърчеше на всички посоки — нещо като кръстоска между Джони Ротън^[2] и недохранено новоизлюпено пиле.

— Да, аз съм — усмихнах се аз и протегнах ръка.

Той я прихвана с отпусната длан.

— Аз съм Милтън. Асистентът на Вивиан — представи се малкият. — Заповядай.

— Много ми е приятно, Милтън — отвърнах аз.

Той вече ми беше обърнал гръб.

Милтън не отговори. Отвори вратата към конферентната зала и посочи един стол.

— Вивиан ще дойде след няколко минути. Да ти донеса ли вода или нещо друго?

— Не, благодаря. Аз...

Преди да успея да довърша изречението, Милтън вече се бе стрелнал по коридора. Прочистих гърлото си и оставих автобиографията на масата. Опитах се да пригладя подгънатите ъгълчета на хартията на ръбовете на масата. Огледах списъка с книги, над които бях работила, за да не забравя някоя по време на интервюто.

Конферентната зала на „Грант Букс“ не беше нищо особено, освен че стените бяха украсени с бестселъри на издателството в твърди корици. Не можех да не ги разгледам. Вивиан бе издала наистина страхотни книги — наред с пълни боклуци. Жанровете бяха най-разнообразни. Типоватите разкрития на изхабена звезда от сериалите, завързала навремето любовна авантюра със съпругата на известен европейски магнат, бе поставена редом с внушителен том, посветен на военните операции в Ирак, написан от съветника по вътрешната сигурност, феноменално успешна серия, посветена на диетите — с блестящи отзиви от почитатели като Гуинет Полтроу, изтипосана на корицата, — се мъдреше до шантав, но поне добре написан роман, превърнат в бродуейски мюзикъл. Тук бе царството на чиклита, до една в бонбонени цветове. Имаше и три готварски книги, спечелили награди, които Мара — специалистка по готварските книги — използваше за дизайнерско вдъхновение. Погледът ми мина по серия книжки джобен формат, написани от звезди в разни риалити шоута, решили да се възползват максимално от преходната си слава. Вивиан беше издавала и политически книги, в които авторите не криеха крайните си възгледи — в единия край на поредицата се блещеше разпененият неоконсерватор Самюъл Слоун, а в другия се пълнеха неотстъпчивите либерали.

Единственото общо между изданията бяха внушителните продажби. Очевидно Вивиан умееше да превръща в златна всяка

книга, до която се докосваше, независимо каква е.

Мога да науча безкрайно много от нея, помислих си аз и си поех дълбоко дъх.

От коридора пред конферентната зала долетяха гневни гласове. Приведох се напред и се опитах да чуя за какво става въпрос, ала единственото, което долетя до мен, беше „шибан маймунски задник, да знаеш“. Последваха нови крясъци, след това някой тръшна врата толкова силно, че стените се разтърсиха. Ужасно се притесних от тази проява на неконтролируем гняв в офиса и цялата се напрегнах, когато чух вратата към залата да се отваря с яростен замах.

Нахлу красива жена, спокойна и овладяна, която силно напомняше на Изабела Роселини, с изключение на бяло-русата коса и зелените очи с форма на съвършени бадеми.

— Клер? — попита тя с пленителна усмивка и стисна ръката ми.
— Аз съм Вивиан Грант.

Тя ли беше Вивиан Грант? Как е възможно никой досега да не беше споменал, че прилича на филмова звезда? Не можех да ѝ дам петдесетте години. Косата ѝ бе прибрана в хлабав кок, кожата ѝ бе гладка като безупречен мрамор. Тя бе удивително красива.

Вивиан Грант се настани на председателското място.

— Рандъл каза все хубави неща за теб — започна тя, посегна към автобиографията ми и я прегледа с един поглед.

— Нима? Много мило — как само ми се искаше да измъкна повече подробности.

— Мислиш ли скоро да раждаш? — Вивиан бе в черен делови костюм с впечатляващо смарагдово колие, ала отпуснатата ѝ небрежна поза — единият крак качен на седалката на близкия стол, ръката — провиснала на облегалката, с пръст навиваше кичур коса — напомняше по-скоро на жена, отдадена на удоволствията, а не за известна и много напориста издателка. Имах чувството, че сме две приятелки, седнали да похапнат в някой съботен ден.

— А? — отвърнах аз в пристъп на завидно красноречие, защото реших, че не съм чула добре.

— Бебета — повтори тя, сякаш това бе най-естественият въпрос, с който да започне интервюто. — Да знаеш само колко много от редакторките ми разправят, че искали деца — както нямат търпение да срещнат съвършения мъж, така нямат търпение и да се издигнат в

работата. Една от редакторките ми... на колко да е, на трийсет и шест. Може би на трийсет и седем. Омъжена е, само господ знае какво чака. Нямам представа къде ѝ е умът. Непрекъснато ѝ повтарям да се включи в някоя програма! Ако не бях направила така, нямаше да имам синове. Жените трябва да забременеят още като тийнейджърки. Какво ли не правим, за да попречим на тийнейджърките да забременеят, въпреки че това е повикът на природата. Момичетата трябва да надуват коремите още на тринайсет.

— Колко деца имате? — попитах аз, за да избегна въпроса ѝ.

— Две момчета. Маркърс е на двайсет и шест и е страхотен. Ти на колко си? Трябва да се запознаете. Ох, забравих, че си с Рандъл. Нали си гадже на Рандъл? Едно време се чуках с баща му. Така се запознах с Рандъл. Една сутрин излизах от спалнята на родителите му, облякла ризата на татенцето, широко усмихната и не щеш ли, натъкнах се на малкия Рандъл, който тъкмо похапваше някакви сладки заедно с бавачката си. Както и да е, осеменител номер едно, бащата на Маркърс, беше страхотно парче за една нощ. Още бях на седемнайсет. А синът ми Саймън е на дванайсет. Осеменител номер две беше един извратеняк, дето изчукваше, която му попадне, само че аз направих грешката да се ожения за него. Години наред не можах да се отърва от него. Поне детето ми се оказа готино, страхотно дете. Един господ знае как стана. Тъкмо започвах фирмата, когато Саймън се роди. Никога няма да забравя. Бях на среща с Клайв Олдрих — изпълнителният директор на „Мадър-Холингер“, компанията майка, — когато погледнах часовника си. Добре че си спомних, че след час ме чака цезарово сечение! Дори тогава асистентите ми не бяха в състояние да спретнат график като хората — Вивиан изви възмутено очи. — Както и да е, два часа по-късно четях предложения и звънях по телефона. Морфин и пак морфин. Раждането не беше в състояние да ме накара да намаля темпото, миличка. Хайде обратно на работа! Нямах нито един памперс, нямах дори люлка. През първите четири месеца Саймън спеше в един сак — тя се усмихна с носталгия. — През тази първа година успях да изтласкам заглавията, с които се бях заела, в списъка на бестселърите.

Имах чувството, че съм попаднала в дупката на заека. Монологът, който репетирах по пътя към издателството — колко много обичам книгоиздаването, какво съм научила през изминалите пет

години, защо искам да работя за човек като Вивиан, — ми се стори прекалено наивен, скучен, младежки... и прекалено смислен в сравнение с разговора, който водехме в момента.

Добре че от мен не се очакваше да говоря много-много по време на интервюто. Вивиан продължи:

— Готова ли си вече да се разкараш от „П&П“? Какво ще кажеш за тях?

Мълчах. Усещах, че Вивиан очаква да разкъсам настоящите си работодатели на парченца, защото по този начин щях да вляза в тон с нея, но аз просто не мога да лъжа. Да не говорим, че след първите пет минути от интервюто вече бях убедена, че не искам да постъпвам на работа тук.

— Научих много — започнах аз. — Открих интересни заглавия, въпреки че нямам търпение да постигна много повече. А хората там са...

— Господи, хората — изпъшка тя и ме погледна многозначително, сякаш тя бе завършила изречението вместо мен. — Всички там са зомбясали. Ако онзи скапаняк Гордън Хас притежаваше моите инстинкти, сигурно щеше да се къпе в пари. Не можех да понасям обстановката там. Трябваше да търпя сексуалния тормоз не на един, не на двама, а на цели четирима колеги. Всеки ден с влизането очаквах да ми наскочат. Нали разбираш? Онова място е преебана работа. Понятие нямат от книгоиздаване. Още се опитват да продават разни лиготии, залагат все на едни и същи тъпи книги. Голяма досада.

Нямах представа нито на коя част от монолога ѝ да откликна, нито пък по какъв начин. Наистина ли е била подложена на тормоз от толкова много хора? Не можех да си представя кой би...

— Кажи сега как действаш като редактор? — попита тя и смени темата. Имах чувството, че изпускам дъха си за пръв път, откакто тя влезе в конферентната зала. Най-сетне ми зададе въпрос, който имаше нещо общо с работата.

— Ами по всички показатели. Имах възможност да работя над всички заглавия на Джаксън, а също и по много...

— Браво, браво. Тук ще те пусна с тежката артилерия. Трябва ми човек, който умее да поема инициатива, който да ми докара заглавия и да не изпуска топката нито за миг. Ти амбициозна ли си?

— Да, аз...

— Браво. Защото на мен ми трябва човек, който да се заеме с работата със страст. Говоря за човек, който знае какво прави. Между нас казано, тук няма нито един, който да знае какво прави. Може би само Лулу, при това от време на време. Освен нея — а тя, можеш да ми вярваш, е пълна с недостатъци — трябва аз да бутам останалите напред. Няма нито интуиция, нито проявяват инициатива! Трябва ми човек с инстинкти, който да усеща кое ще тръгне и кое няма! Нали разбираш?

Кимнах, без дори да се опитвам да си отворя устата.

— Ти какви книги предпочиташ да работиш? — попита тя.

Обясних ѝ, че в „П&П“ съм се занимавала с художествена литература, защото това бе работата на Джаксън, ала разнообразието в „Грант“ също много ми допаднаше. Това бе самата истина. Докато говорех обаче, забелязах, че умът на Вивиан витае някъде другаде и очите ѝ се стрелкат отнесено нанякъде. За по-малко от десет секунди бях успяла напълно да изгубя интереса ѝ. Замълчах. Щом усети тишината, тя веднага отвори уста.

— Точно така — закима компетентно тя. — Така е, така е, аз постигам нещо, за което другите дори не могат да мечтаят. Не са в състояние да го направят. Кога можеш да започнеш?

Примигнах.

— Предлагате ми работа ли?

— Естествено. Правя ти оферта. Колко ти плащат в „П&П“. Казах ѝ. Сумата бе много близка до възрастта ми.

— Господи, жалка работа. Давам ти три пъти повече и те правя редакторка. Искam от теб да ми осигуряваш заглавия, но да знаеш, че тук се живее на бързи обороти. Устройва ли те?

Отвърнах, че трябва да помисля и че няма да се бавя с решението си.

— Надявам се да се съгласиш — тя се изправи. — Човек като теб ще ми дойде добре. Умна, амбициозна, готова да покори света.

Питах се как е успяла да си състави подобно мнение за мен от трите изречения, които казах по време на интервюто, ала прецених, че е най-добре да приема комплимента. Главата ми се въртеше, когато Вивиан стисна ръката ми и с бърза крачка се отправи по коридора. Войнственият Милтън се появи отнякъде — все още нацупен, още по-сърдит, отколкото одева — и ме поведе към изхода.

Чака ме доста мислене, казах си аз, когато златните врати се затвориха и асансьорът ме понесе към първия етаж.

Когато се върнах в офиса, Мара бе ухилена до уши.

— Имаш си обожател — изчурулика тя.

Погледнах към бюрото си. Огромен букет яркорозови божури се бе разпрострял над целия плот. Втурнах се, за да прочета бележката.

„Нямам търпение да се видим отново. Надявам се при Вивиан да е минало добре.

Р.“

Ощипах се. Ау! Изглежда, уцелих същото място, на което се бях ощипала снощи.

— Чакам да ми разкажеш всичко! — писна Мара. — Хайде, да вървим да обядваме. Казвай как успя да завоюваш тези цветя. Ами Вивиан Грант! Ти сериозно ли имаш намерение да постъпиш на работа при тази ужасна жена? Какво ще кажеш да похапнем суши? Аз черпя.

— Говори по-тихо, ако обичаш — изшътках аз, въпреки че редакторският отдел все още приличаше на призрачен град. Сигурно някои бяха решили, също като Джаксън, че не си струва да идват в петък посред лято, затова си бяха взели работата вкъщи.

Докато вървахме към ресторанта на съседната пресечка, разказах подробностите на Мара и усетих, че вълнението ми нараства. Докато седнем в широкото червено сепаре в „Хана Суши“, едва се сдържах да не замахна възторжено с юмрук във въздуха. Ето че всичко — и в работата, и в любовта, си идваше на място! Съвършеният мъж стана част от живота ми, след като цяло десетилетие бях мечтала за него, и най-сетне щях да стана истинска редакторка! Вивиан може и да бе ексцентричка, но щеше да ми даде свободата да се заема с книги, за които бях мечтала. Тя ще ме научи как да подхождам към заглавията с нейния маркетингов гений, ще ми покаже как да спася заглавието от наводнения с какво ли не пазар. Сега вече пред мен бе предизвикателството да разкрия пълния си потенциал! Най-сетне

можех да престана да се притеснявам как да свържа двата края и господин Лу също щеше да е доволен.

По-добре не може и да бъде, мислех си аз.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля по въпроса? — попита Мара, докато похапвахме сирене.

— Казвай.

— Знам, че заплатата е страхотна, също и длъжността, но, Клер, тази жена е наистина ужасна. Познавам едно момиче, което постъпи при нея за шест седмици, след като четири години бе работила в „Литъл“. Толкова беше травмирана от истериите на Вивиан, че се премести в Уайоминг и започна да плете макраме. С това сложи кръст на кариерата си в книгоиздаването. Друга приятелка на приятелка ходи на терапия всяка седмица и още не се е съвзела. Заради стреса получи някакви обриви... — Мара потръпна при спомена. — Май не трябва да ти разправам за тези неща, докато ядеш. Както и да е, но да знаеш, Клер, че Вивиан е брутална мръсница. Никой не иска да работи за нея. Тя си търси млади, зелени редактори, готови да ѝ лижат подметките, товари ги с непосилно много работа, не им помага, докато няколко месеца по-късно те нямат сили за нищо. Има си причина да не назначава известни имена от бранша. Никой няма да ѝ търпи истериите.

Намръщих се и се почувствах разочарована. Танцът на победата ми бе отнет. Да не би Мара да се опитваше да ми каже, че Вивиан ми е предложила работата не защото е видяла в мен потенциал, а само защото не може да намери друг да работи за нея?

— Не ме разбирай погрешно — започна да се измъква Мара, когато разбра, че ме е наранила. — Тя със сигурност е усетила, че има пред себе си изгряваща звезда. Кой знае, може да научиш много, когато попаднеш в дълбоки води без спасителен пояс. Не познавам човек, който да е работил за нея с удоволствие, а не ми се иска да си имаш неприятности.

Изядохме скаридите в мълчание, докато аз премислях възможностите. Прехвърлях наум думите на Мара. Какво от това, че Вивиан си търси работно добиче? Може би амбицията и работната етика са по-важни за нея от опита. И какво от това, че ще ме скапят от работа в „Грант Букс“ — поне една година ще съм в състояние да

издържа, казвах си аз, а след това ще мога да запиша още едно престижно издателство в автобиографията си.

Една година усилен труд щеше да доведе до значителен напредък в кариерата ми. Струваше си, като знаех какво ще получа в замяна.

— Стига сме говорили за работа — обади се Мара. — За бога, Клер, кажи ми, моля те, защо Рандъл Кокс ти праща цветя?

Разказах ѝ какво се беше случило предишната вечер, завършила със свършената целувка за „лека нощ“ в колата му, преди да ме остави. Целувката беше точно каквато трябва — нито прекалено суха, нито прекалено мокра, нито прекалено дълга, нито прекалено къса. А най-странното бе, че намерих в себе си сили, за да се отдръпна. Аз, Клер Труман, бях оставила Рандъл Кокс да тръпне за още.

Мара ме наблюдаваше през масата и се наслаждаваше на всяка моя дума.

След като обядвахме, което бе и краят на работния ден, тръгнах пеша към къщи от станцията на метрото на Кристъфър стрийт. През последните пет години живеях в малка гарсониера и макар по улицата да се мотаеха сводници и мошеници и да бе пълно със секс магазини, в този квартал се чувствах като у дома.

Извадих визитката, която Рандъл ми даде снощи, и си поех дълбоко дъх. Отдавна вече не съм на осемнайсет, напомних си аз и се опитах да се стегна и успокоя. Не бива да се притеснявам от това, че ще звънна на някое момче. Поех си дълбоко дъх още веднъж. Набрах номера му в офиса.

— Кабинетът на Рандъл Кокс.

— Здравейте... Рандъл там ли е? Обажда се приятелката му Клер.

— Много съжалявам, Клер, в момента е на съвещание. Аз съм Диърдри, секретарката на Рандъл — по гласа реших, че Диърдри е опитна професионалистка на средна възраст. — Между другото, Рандъл ме помоли да ти позвъня. Искаше да проверя дали имаш възможност да вечеряш с него в понеделник. За съжаление през уикенда му се налага да замине по работа, затова моли да се видите веднага след това. Свободна ли си?

— Дали съм свободна в... а, да, няма проблем за понеделник — странна работа. Досега не ми се беше случвало нечия секретарка да ми

определя среща. Но пък и аз не бях излизала с мъж, постигнал професионалния успех на Рандъл.

— Чудесно. Рандъл се надява да се видите в „Буле“ в осем и половина вечерта.

— Разбира се, няма проблем.

— Чудесно. Получи ли цветята?

— Да, получих ги и затова се обаждам... исках да благодаря на Рандъл, че ме свърза с Вивиан Грант и за красивите божури. Те наистина са...

— Чудесни — прекъсна ме Диърдри. — Миличка, ще предам на Рандъл, че си се обаждала. Той ще те чака в понеделник в осем и половина.

— Чудесно — отвърнах аз. Какво става? Да не би начинът на изразяване на Диърдри с по една дума да се окаже заразен?

Отворих вратата на апартамента, пуснах чантата на пода и се стоварих на канапето също като героиня от филм, правен през 40-те години на миналия век.

Бях довольна, че няма да работя този следобед. Предстоеше ми да мисля за толкова много неща. Трябваше да преценя всичко. Трябваше да взема решение. Дали нямаше да се окаже, че като приема работата при Вивиан, си продавам душата на дявола, както предричаше Мара, или това щеше да е трамплинът, от който се нуждаеше кариерата ми?

Истината бе, че вече знаех отговора. Вивиан Грант ме бе привлякла с предложението да работя като истинска редакторка и тройна заплата. Можех ли да откажа?

---

[1] Роман от Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

[2] Вокалист на „Секс пистълс“. Тук се има предвид асоциация с пънк прическите — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

НЕВИННИ ГОДИНИ^[1]

— Келнер! Донесете бутилка „Лафит Ротшилд“. Ще празнуваме!
— провикна се доста грандомански Рандъл и ме поведе към задната част на „Буле“.

Наистина имах нужда да пийна. Какъв ден само! Докато съобща на Джаксън за новото предложение за работа, а след това на Вивиан, че приемам, бях в прединфарктно състояние. Хубавото е, че насъбралите се драматични събития така и не ми оставиха възможност да хабя нерви заради втората си среща с Рандъл.

Затова пък сега наваксвах загубеното време. Поех си дълбоко дъх, пригладих правата черна пола от „Калвин Клайн“, която Беа ме убеди да си купя в „Барнис“ преди две години. Добре че настоя, защото това бе единственото в гардероба ми, освен червената рокля, към която имаше смисъл да посегна, подходящо за среща с префинения Рандъл Кокс.

Сложих си единствения чифт „Джими Чу“, които притежавах, купени днес, докато обикалях полуразтреперана из „Сакс“. Уж имах намерение, както винаги, да си обуя черните обувки с висок ток — „Найн Уест“, малко поочукани, но все още ставаха, — обаче по време на обедната почивка ми хрумна, че за срещата с Рандъл Кокс абсолютно задължително трябва да съм с „Чу“. Дори да опоскаха до дъно кредитната карта.

Обувчиците бяха истинска прелест — просто божествени с тънкото високо токче и тънката сребърна каишка през глезена, — но и малко опасни. Докато Рандъл ме водеше с бърза крачка към малката маса със запалена свещ, заради тясната пола и десетсантиметровите токчета имах чувството, че пристъпвам с вързани крака по опънато въже.

Господи, само не позволявай да скапя нещо, отправих аз безмълвна молитва към боговете на модата. Те никак не са свикнали да чуват молбите ми, ала се надявах да проявят поне малко милост. Ако просто ме оставите да се затътря до стола, продължавах аз, ще ви принеса в жертва цялата си колекция от колежански тениски... може би дори износената нощница със Снупи. Оставах ми едни нищо и никакви десет крачки.

Най-сетне стигнахме до определеното ни кътче в далечния край на заведението и Рандъл изтегли стол, за да седна. Отпуснах се с въздишка на благодарност. За съжаление така и не успях да се представя достойно. Докато си отпусках дупето, се наклоних, без да искам, на една страна, ама съвсем малко, за което бе виновна прекалено тесната пола. Положих огромно усилие да не се килна и строполя на пода и ръката ми помете пълната с вода чаша. Гледах обзета от ужас как водата се плисва по масата и олива сакоето на Рандъл.

— Ау! — извика механично той и започна да попива бързо.

— Раднъл... много се извинявам... извинявай! — прииска ми се да се скрия под масата. Как е възможно да съм толкова смотана? Видяхме се преди две минути, а аз вече успях да съсия костюма му!

Рандъл остави салфетката, покри ръката ми със своята и се засмя.

— Не се притеснявай, Клер, не е станало кой знае какво. Просто имам слабост към това сако от „Търнбул и Асер“.

— Много съжалявам — повторих аз, все още смутена и много нещастна. Как е възможно да съм винаги толкова непохватна? Опитах се да се стегна и да си върна част от достойнството, като протегнах ръка, за да помогна на притеклия се на помощ сервитьор.

Рандъл отново се пресегна към мен.

— Той ще се погрижи, Клер — настоя тихо и мъжът зажима с глава.

Свих пръсти на скута си и ми се прииска да има начин да натисна копчето за ново начало. Искаше ми се да пренавия касетата до мястото, когато влизам в ресторанта и забелязвам застаналия до обекелнера Рандъл, невероятно изтупан... и когато ме вижда, по лицето му се разлива широка усмивка.

От всички мъже, с които съм излизала през последните пет години от живота ми в Ню Йорк — неудържимият комарджия; художникът, който рисуваше портрети на прочути пениси; правният съветник с ужасното акне по гърба и накрая Джеймс, бас китариста женкар, — нито веднъж не ми се е искало толкова много да запления някого.

След работа прекарах толкова време, за да се докарам в тъпия тоалет — целият черен и доста скучноват, но напълно в стила на Каролин Бисет Кенеди, — колкото не бях пропилявала за облеклото си през последните три месеца. След това Беа цъфна в апартамента ми с огромната си колекция от гримове и се опита безуспешно да открие скулите ми, изскуба с ожесточение веждите ми, което издаде, че години наред е чакала този миг да настъпи.

Бях много доволна, че си направихме целия този труд. В костюм на фино райе (вече поразкривено от водата) и синя френска риза, която подчертаваше равномерния тен, придобит в Хамптън, Рандъл беше като манекен от страниците на „GQ“. Най-важното беше, че приличаше на мъж, който е излязъл с момиче, слязло от кориците на „Вог“. Не че приличах на манекенка от „Вог“, но за разлика от сутринта имах известен шанс.

— Наздраве! За новата ти работа! — грейна Рандъл и усмивката му озари приятния сумрак. Вдигнах току-що налятата чашата вино. — Много съм впечатлен, Клер. Наистина си успяла да направиш впечатление на Вивиан Грант, а тя не е от лесните.

— Нямаше да успея, ако не ме беше запознал с нея. Още веднъж ти благодаря — отвърнах аз, докато се чудех какви ли очи ще имат децата ни — Рандъл беше синеок, а аз бях със светлокафяви.

— Джаксън как прие новината?

— Ами... добре — отвърнах уклончиво аз. Не исках да обидя Рандъл, като оплюя Вивиан, която му беше приятелка, ала реакцията на Джаксън все още ми държеше влага.

Днес сутринта занесох на Джаксън топла кифличка (нали в петък го нямаше и така и не изяде онази) и тихо затворих вратата.

— Нося ти добри новини — започнах аз. Очаквах Джаксън да се зарадва, когато разбере какъв скок в кариерата ме очаква. Той знаеше

по-добре от всеки друг — е, освен Мара може би, — че съм готова да поема по-голяма отговорност. Да не говорим, че едва ли можеше да има по-подходящ момент — и двамата щяхме да си тръгнем едновременно — той ще се пенсионира, за да се отдаде на внуците си, а аз ще подобря уменията си на редактор. — В петък се срещнах с Вивиан Грант и тя ми предложи работа — продължих аз и обясних на Джаксън какво е било предложението й.

Джаксън пребледня. Беше отхапал с огромно удоволствие една хапка от кроасана, но щом заговорих, той го остави на салфетката и го бутна настрана.

— Вивиан Грант, значи? — повтори тихо той. Човек би казал, че току-що съм обявила, че съм се запознала с едно мило момче, което се нарича султан на Бруней, и същото това момче ме е поканило да стана част от харема му.

— Знам, че е малко дръпната, Джаксън — заекнах аз.

— А, не, тя е много повече от „малко дръпната“ — засмя се тъжно Джаксън и потри чело. — Вивиан Грант е арогантна грубиянка, която се интересува повече от собственото си его, отколкото да издава стойностни книги. Ще те сдъвче и ще те изплюе, Клер! В сравнение с тази жена Атила прилича на добродушен чичко.

Останах с отворена уста. Не бе възможно Джаксън Мейвил да говори лошо за някого. Та той бе истински образец на джентълмен от Юга. Досега никога не го бях чувала да каже и една лоша дума за друг човек.

— Ти имаше ли представа, че тя е работила тук? — попитах го аз.

— С огромно съжаление трябва да призная, че знам. Беше превърнала живота на всички ни в ад. Накратко казано, луда е за връзване. Слушай, Клер. Знам, че е постигнала невероятен успех, знам, че подходът й към книгоиздаването те впечатлява и влече. Въпреки това стой далеч, не се захващай с тази работа. Поне не бързай. Направила ти е предложението в петък. Днес е понеделник. Дай си малко време. Не знам как да те накарам да премислиш.

Седнах на канапето в кабинета му. Не можех да повярвам. Не знаех какво да кажа.

— Какво да правя? — попитах немощно аз. Открай време разчитах на мнението на Джаксън и не бях свикнала да му противореча

— но той сигурно не разбираше, че тук се чувствам като хваната в капан. — Ще минат години, преди да постигна същото тук — да не говорим за заплатата. А след като ти се пенсионираш... — замълчах, ала вече бях казала онова, което не биваше. Не исках Джаксън да се чувства виновен заради решението си да напусне.

— Слушай, Клер — заяви сериозно Джаксън. — Знам, че като напусна, ти ще трябва да се бориш съвсем сама в „П&П“, но не ми е никак приятно, че това е причината да попаднеш в блатото на Вивиан Грант. За съжаление и двамата знаем, че „П&П“ не могат да ти предложат заплата като нейната. Може да успея да ги убедя да я увеличат малко — а в най-скоро време ще те повишат. Тук си извоювала уважение, Клер. Млада си, но Гордън е забелязал значителния ти потенциал. Помисли, преди да решиш да се прехвърлиш при Вивиан.

Това беше. Не разполагах с време. Джаксън много разумно ме предупреждаваше да пристъпвам внимателно, но тази сутрин на гласовата поща получих съобщение от Милтън, асистентът на Вивиан. Той ме информираше със задгробен глас, че предложението на Вивиан важи до понеделник в 11,00 ч. и нито секунда по-късно. Ако имах намерение да приема работата, трябвало да я уведомя час по-скоро.

— Типично в неин стил — изсумтя Джаксън, когато му казах.

Неочаквано усетих как в мен се надига възмущение. Как е възможно Джаксън да не ме подкрепи? Вивиан може и да е груба, може дори да се окаже малко луда, но къде беше приятелската мъдрост, която очаквах, когато имах възможност да напредна в работата? Освен това на Джаксън отдавна не му се налагаше да се чуди как да свърже двата края с мизерната заплата на начинаещ редактор и имаше зад гърба си достатъчно ценни книги и огромен опит! Имаше ли изобщо представа колко ми се иска да постигна нещо? Той рецензираше творби на автори, за които се пишеше непрекъснато, търсеха опита му, настояваха да работят с него. Той обядваше в „Майкълс“ с Джани, Бенки и разни други прочути агенти, докато аз вадех сандвич от чантата си и приемах обажданията. Как бе възможно да не ме подтикне да побързам, за да не ми се изплъзне възможността?

Всъщност аз бях тази, която трябваше да вземе решение.

— Ще приема работата, Джаксън — заявих аз. — Може и да не е най-идеалният вариант, знам, че ще се наложи да работя здравата, но

ако успея да се задържа там поне една година, това ще е страхотен трамплин, да не говорим за безценния опит, който ще натрупам.

Джаксън кимна примирено и дори не се опита да прикрие разочарованието си.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на мен, ако имаш нужда от нещо. Надявам се всичко да е наред, Клер — той се насили да се усмихне.

— Благодаря. Знам, че постъпвам правилно — излъгах аз, въпреки че съвсем не бях толкова убедена.

Върнах се на бюрото си разтреперана.

— Какво стана? — попита Мара и надигна къдравата си глава над преградата.

Намръщих се.

— Той хич не я одобрява.

Мара кимна и се тръшна на стола си, без да каже и дума.

Вече бе 9,43 ч. Прозорецът на възможностите се затваряше и макар в кабинета на Джаксън да се бях опитала да си придам смелост, истината бе, че изобщо не бях сигурна в решението си.

Въпреки това трябваше да го направя. Позвъних на Вивиан, преди да се разколебая.

— „Грант Букс“ — май Милтън беше настинал.

— Милтън? Обажда се Клер...

— Милтън вече не работи тук. Мога ли да ви помогна?

— Така ли? Всъщност да, търся Вивиан. Миналата седмица имахме среща и... Тя там ли е?

— Един момент, ако обичате — новият асистент ме остави да чакам и аз се зачудих какво ли е станало с Милтън, въпреки че, доколкото си спомням, той беше готов да се пенсионира преждевременно.

— Клер, Вивиан е. Какво става?

— Здравей, Вивиан. Обаждам се, за да ти съобщя, че ще приема предложението ти — готово. Направих го. Връщане назад нямаше.

— Добре, радвам се. Каква заплата ти казах, че ще ти плащам?

Опа! Тя не помнеше ли? Повторих всичко, което ми беше казала.

— Ясно, само че това ти е прекалено много — отвърна тя. — Повече е, отколкото получават останалите редактори. Откъде ли ми е

хрумнало да ти предложи подобна цифра? Махаме десет бона и всичко е наред.

Обзе ме паника. Тя да не би да ме обвиняваше, че лъжа? Какво да кажа? Вивиан намаляваше заплатата ми, след като ѝ казах, че ще приема. Да не би да беше решила, че не искам да ме назначи? Дори с десет хилядарки по-малко, заплатата пак си оставаше значително по-висока, отколкото в „П&П“. Дали просто да не приема и да не премълча? Да не би да ме изпитва? Може би искам да разбере дали съм готова да отстоявам своето по време на преговори. Вивиан Грант едва ли искаше редакторка, която не умее да се защитава.

— Съжалявам, Вивиан — реших се най-сетне аз. — В петък ми предложи нещо и аз ти се обаждам, за да приема петъчното предложение. Ако условията днес са други, ще ми трябва време, за да помисля отново.

— Добре — сръза ме рязко тя. — Парите са прекалено много, особено за човек с ограничен опит, да не говорим, че нямам време да споря. Трябва ми човек веднага. Кога можеш да започнеш? Какво ще кажеш за петък?

Идващият петък ли? Петък, който е след четири дни ли? Мислех си, че ще имам време да дам стандартното двуседмично предизвестие в „П&П“, че ще ми остане време да предам на колегите всичките си проекти — и моите, и на Джаксън. Казах го на Вивиан с надеждата тя да оцени факта, че не съм някоя безотговорна служителка, която зарязва работата си, когато ѝ скимне.

Оказа се, че това никак не я интересува.

— Две седмици ли? Пълен абсурд! Трябваш ми веднага. Какво ще кажеш за следващия понеделник? — попита тя.

Отново започнах да се притеснявам. Да не би да прекалявах. Едва ли бе много разумно да се разправам с бъдещата си шефка за датата на постъпване, след като бях повдигнала въпроса за заплатата. Да не говорим, че не бях свикнала с подобни пререкания. В „П&П“ цареше такава бюрокрация, че повишения и увеличения на заплатата се даваха без много приказки и обяснения. Искаше ми се да се съглася за следващия понеделник, но не беше редно да се измъкна и да оставя Джаксън така изведнъж.

— Предпочитам да дам двуседмично предизвестие — повторих аз. — Може би е най-добре да започна през почивните дни и вечер, за

да навляза по-бързо.

— Ще дам на асистента си някои от проектите, които ще поемеш незабавно. Само че две седмици са отвратително дълъг срок, Клер. Не ме карай да повтарям! Трябваш ми веднага. Ще преглътна и ще се съглася на следващия вторник, но искам да ти кажа, че прекаляваш. Вече имаш нови приоритети. Вземи се в ръце.

След тези думи тя затвори.

Това бе началото на патологичните отклонения, които щяха да нахлуят в живота ми. Чувствах, че новото предложение ще ми донесе низ от опасни подводни скали, че Вивиан може да го измъкне изпод носа ми, щом ѝ хрумне, затова си казах, че не мога да позволя да ми се изплъзне.

Преглътнах с усилие и почуках на вратата на Джаксън.

— Вивиан иска да започна следващия вторник — обявих тихо аз. Той се намръщи.

— Добре, Клер, вторник става. Тогава петък ще бъде последният ти работен ден тук. В понеделник си почини. Ще имаш нужда. Ако си убедена, че го искаш, свиквай да се подчиняваш сляпо на Вивиан.

Съвсем не се нуждаех от подобна благословия, въпреки това му благодарих.

— Ще идвам през уикендите, вечер, ако се налага, за да довърша нещата тук — предложих аз.

— Благодаря ти, мила. Страхувам се, че там ще затынеш до шия, освен това Мара ще ми помогне, ако имам нужда. Не се притеснявам за работата тук. Притеснявам се за теб.

Върнах се на бюрото си и позвъних в офиса на Вивиан, за да потвърдя, че вторник е подходящ ден. Това бе първият урок, който научих от нея. Не можеш да преговаряш и да се надяваш на успех, ако не си готова да обърнеш гръб на сделката. Ако те е страх, че ще загубиш, значи наистина ще загубиш.

— Струва ми се, че не му е било никак приятно, че те губи — отбеляза Рандъл, след като му разказах накратко какво се бе случило. — Доста егоистично от негова страна, ако питаш мен.

— А, не — отвърнах аз. — Според мен Джаксън не постъпи егоистично. Просто не вижда възможностите, които ми се предоставят.

— Хареса ли ти виното? — Рандъл побърза да смени темата. — В избата пазят няколко подбрани бутилки за баща ми. Между другото,

Клер, майка ми настоява да те заведе в Саутхамптън следващия или по-следващия уикенд. Двете с майка ти, изглежда, са били първи приятелки в колежа и тя няма търпение да се запознае с дъщерята на Патриша Труман.

— С удоволствие — отвърнах аз и го погледнах замечтано. Да се запозная с майка му ли? Не очаквах подобно нещо да се случи още на втората среща.

Приключвах една от най-обилните вечери в живота си — Рандъл имаше много по-голяма воля по отношение на храната и си бе поръчал филе от риба тон със спанак, докато аз погълнах добре опечена свинска пържола със сос бернеаз.

Когато Рандъл даде знак да му донесат сметката, аз потръпвах в очакване. Бяхме развеселени, атмосферата бе изключително приятна, тъкмо моментът той да предложи: „Защо не отскочим до нас, Клер?“ Аз щях да се поколебая, само за да спазя елементарно приличие, след което щях да се съглася: „Разбира се, с удоволствие ще пийна една чаша.“ Нямах търпение да разиграя малката сценка.

— Много ми се иска да те покана да пийнем нещо у нас, Клер — заизвинява се Рандъл, извади златна химикалка от вътрешния джоб на сакото си и подписа чека със замах. — Работата е, че в момента работим над най-голямата сделка в историята на компанията и трябва да се върна в офиса.

Да се върне в офиса ли? Погледнах часовника си. Беше почти полунощ в понеделник. Стомахът ми се сви. Да не би Рандъл да очакваше да повярвам, че сега ще се върне на работа? Я стига глупости! След като цели пет години не бях успяла да си хвана мъж, знаех много добре кога ме пращат по дяволите. Рандъл можеше да измисли някоя по-убедителна лъжа, като например непреодолимо желание да подреди шкафа с чорапите си или да изведе на разходка рибите си.

— Няма проблем — отвърнах студено аз и се постарях по лицето ми да не проличи колко съм ядосана. — Успех със сделката.

— Фреди ще те закара до вас. Аз съм съвсем наблизо и ще повървя пеша — обясни той и стана.

Все ми е тая, помислих си аз с горчивина. Ти да не би да си въобразяваш, че не разбирам какво се опитваш да ми кажеш? „Съвсем наблизо съм и ще повървя пеша“ означава: „Ще изчакам една минута

да се разкараш, ще си хвана първото такси и отивам в „Марке“, за да си хвана някоя готина манекенка бразилка.“

Къде сгафих? Стараех се да не показвам разочарованието си, но доброто ми настроение отлетя. Защо изобщо таих надежди? Защо си въобразявах разни неща заради едни нищо и никакви божури, двете вечери в скъпи заведения, щедрите комплименти и услугата с Вивиан, поканата да се запозная с майка му... Всъщност, като се замисля, имах пълно основание да тая надежди. Все едно, че тоя скапаняк направи серенада под прозореца ми, за да ме увери, че се интересува от мен!

Щом излязохме пред ресторанта, аз скръстих ръце и зачаках с досада Раднъл да каже досадното „Колко само се радвам, че наваксахме изгубеното време. Трябва на всяка цена да се видим отново“. След това аз щях да отвърна със задължителното „Разбира се“. Следваше „Чао“. И всичко щеше да се изясни.

Вместо това усетих да поставя длани на раменете ми и пръстите му се заиграха с краищата на косата ми. Какво ставаше?

— Клер — започна тихо той и пръстите му стиснаха леко брадичката ми. — Какво ще правиш в петък вечерта? — устните му нежно докоснаха врата ми.

— А... — хлъцнах аз, прекалено зашеметена от щастие, за да намеря сили да отговоря.

И в следващия момент се целунахме... целувката продължи... после той обви кръста ми с ръце, вдигна ме от земята и ме притисна до себе си. Не можех да повярвам. Втората ни целувка бе още по-хубава от първата. Целувах колежанската си мечта и той ми предлагаше трета среща!

— Значи петък вечер? — попита той и се усмихна. — Какво ще кажеш за вечеря в „Нобу“? Ще ме издържиш ли две вечери за една седмица?

— Ще се постарая — засмях се аз. Две вечери, цял живот, колкото кажеш.

— Добре — той ме целуна отново. След това отвори галантно вратата на черната лимузина. — Фреди, закарай госпожица Труман до тях, след това ела да ме вземеш от офиса към два и половина — нареди той на шофьора.

Може би наистина му се налага да работи. Тази работа ми се стори доста шантава, но също така бе впечатляващо да срещнеш човек

толкова отдаден на работата си, че вместо кафе след вечеря хуква към офиса си. Това е то амбицията.

Докато пътувах към Кристъфър стрийт, си мислех за целувката и усетих как ме залива топла вълна. Тя тръгна от пръстите на краката ми и стигна чак до лицето. Излизах на срещи с Рандъл Кокс! Извадих мобилния си от чантата и набрах номера на Беа, за да ѝ разкажа шепнешком всичко. Не можех да чакам, докато се прибера. Фреди сигурно чу доволните писъци на приятелката ми.

— Не мога да повярвам, че ме изоставяш.

— Не те изоставям — отвърнах аз и прегърнах Мара. — Знаеш, че ще се чуваме непрекъснато.

— Кажи ми какво прави Джаксън? — помоли тя.

От понеделник насам двамата с Джаксън не си говорехме много, но тази сутрин ми беше оставил подарък на стола — едно от първите издания на Шерууд Андерсън „Уайнсбърг, Охайо“, книга, за която бяхме говорили надълго и нашироко по време на интервюто ми за постъпване на работа преди пет години. Не можех да повярвам, че все още помни.

Не съм права. Беше съвсем в стила на Джаксън да помни.

Седмицата отлетя благодарение на предългия списък със задачи и вече бе пет часа в петък, последният ми работен ден. Като по чудо бях успяла да систематизирам всички материали и папки. Последните кашони бяха затворени и облепени с тиксо.

Оставаше ми само едно — да изпратя прощален имейл на колегите, да им дам новите си координати и да им кажа колко ми е било приятно да работя с тях. Отлагах тази задача през целия ден. Може би защото означаваше, че тази глава от живота ми е приключена.

Натиснах бутона за изпращане със същото усилие на волята, с което някой плувец би се гмурнал в леденостудена вода.

Зън. Зън, зън, зън, зън, зън, зън, зън. Имате нов имейл.

Преди да успея да погледна, Мари-Терез, красивата рецензентка, с която бях работила по няколко книги, се втурна към бюрото ми. Беше поруменяла.

— Клер, кажи ми, моля те, че това е някаква шега! — извика тя. — Нали нямаш намерение да постъпиш на работа при Вещицата Вивиан?

Преглътнах с усилие.

— Напротив, аз... — чувах пристигането на нови и нови имейли и се обърнах към екрана.

„Относно: Какви ги вършиш?“

„Относно: ВГ е за лудницата“

„Относно: Недееееееееей...“

„Относно: Кажи, че не е вярно!“

И все в този дух. Сърцето ми заби по-бързо, докато преглеждах новите имейли. Нито един от колегите ми не бе написал обичайното:

„Успех, ще ни липсваш.“

Всички до един бяха ужасени от новината.

Когато се обърнах към Мари-Терез, открих, че до бюрото ми се е скупчила малка група потресени колеги.

— Нахвърлила се върху мой колега в мъжката тоалетна, докато били на договаряне — прошепна Хари от международния отдел. — Последвала го вътре. Той не си падал по нея, затова на следващата седмица го уволнила и го обвинила, че краде. Всичко било лъжа, разбира се, но той преценил, че няма никакъв смисъл да повдига обвинения и да води съдебни битки с тази отмъстителна социопатка.

— А, носи й се славата — намеси се Гейл, млада редакторка от друго издателство. — Скапваш се от работа и в мига, в който напуснеш, тя тръгва да разправя на всички, че си я наркоманка, я психично болна или крадла... абе, каквото й хрумне.

— Вивиан заплашила един познат агент, че ще поръча да го пречукат, ако не си затвори очите за нарушенията по един договор. Искала да сложи името на друг автор на книгата! — сумтеше добродушният Макс от художествения отдел. — Разправяла, че така книгата щяла да се продава по-добре!

— Тя е ненормална, Клер — настояваше Мари-Терез. — Работех в „Мадър-Холингер“ и нямаш представа какво чувахме за дванайсетия

етаж. Тази жена наистина не е нормална. Тя изобщо не прилича на човек.

Градски митове, казах си аз и се опитах да не се паникьосвам.

— Благодаря на всички! — обадох се накрая аз и се постарях гласът ми да прозвучи ведро. — Вече съм взела решение.

Никой не помръдна от мястото си. Бяха ме зяпнали и по лицата на всички бе изписано силно притеснение. Мари-Терез направи крачка към мен.

— Клер, дали не трябва да...

— Да се чуваме по-често! — прекъснах я аз. — Трябва да си събера нещата.

Най-сетне те се сбогувах с мен и ми пожелаха успех.

— Сигурна съм, че преувеличават, Клер — опита се да ме успокои Мара, макар и не особено успешно.

Естествено, че слуховете бяха преувеличени. Не е възможно да е чак толкова зле. Вивиан бе агресивна и различна, поне това бе очевидно, но просто не можех да повярвам — както се твърдеше в един от имейлите, — че е хвърлила стол по един от редакторите. Не можех да повярвам, че нарекла бившата директорка на отдел „Маркетинг“ „смадлива курва“, при това по време на оперативка.

Не бе възможно всичко това да бе истина. Първо, „Мадър-Холингер“ не биха позволили някой да се държи по подобен начин в тяхната сграда с техни служители.

Освен това съвсем наскоро Вивиан бе подчертала пред журналист от „Дейли Нюз“, че едва ли някой щеше да каже и дума за „характера“ ѝ, ако беше мъж — това били те двойните стандарти, които се прилагали навсякъде!

Няколко часа по-късно, когато си тръгнах, обърнах поглед към празния офис и си казах, че съм взела правилното решение. Една година на бойното поле щеше да даде на кариерата ми необходимият тласък. Бях убедена, че постъпвам правилно.

Добре де, не бях напълно уверена, но поне се надявах.

Щях да издържа идващата една година, защото усилието щеше да си струва. Знаех, че ще се справя.

Добре де, надявах се.

Погледнах ксерокса за последен път и ме бодна носталгия. Колко пъти бях стояла над него часове наред. Поех дълбоко въздух и се

отправих към бъдещето.

[\[1\]](#) Известен Филм на М. Скорсезе по романа на Едит Уортън. —
Б.пр. [↑](#)

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МНОГО ШУМ ЗА НИЩО^[1]

— Добре че дойде, Клер — изпъшка Вивиан и се отпусна на председателското място.

Ето че първият ми работен ден като редактор в „Грант Букс“ настъпи. Пропилях цялата сутрин в отдел „Кадри“, за да ми надуют главата с престижната история на „Мадър-Холингер“, а сега се бях настанила в самия край на конферентната зала — на същия стол, на който бях по време на интервюто преди по-малко от седмица.

— Ще припадна — продължи да се жалва Вивиан. — Тези шибани невежи тук... Скоро сама ще се убедиш в думите ми, Клер. Добре че вече мога да разчитам на опитна редакторка!

Мъжът до мен прочисти гърлото си. Почувствах се ужасно неловко, защото двама от така наречените невежи — мъж и жена, и двамата в средата на трийсетте — също присъстваха, ровеха из някакви папки и си водеха бележки. Те дори не трепнаха при грубата преценка, която Вивиан даде за способностите им. Изглежда дори не бяха чули думите й.

— Да знаеш, че те чакат десет книги. Започваш веднага — занарежда жената с остър глас. — От четири седмици никой не се занимава с тях, понеже редакторката напусна без предупреждение, така че сама ще се оправяш с писателите и гледай да им обясниш защо ги бавим.

— Аз... между другото, аз съм Клер — обадох се аз и протегнах ръка. Жената беше късо подстригана и беше втренчила в мен блестящи немигащи очи, които издаваха нездраво пристрастие към кофеина. Освен това бе от най-чистите представителки на бялата раса, която някога бях виждала. Кожата й бе снежнобяла, въпреки че бяхме средата на юли.

— Боже, колко грубо от моя страна! — извини се тя с усмивка. — Аз съм Дон Джефърс, главната редакторка — Вивиан я стрелна с поглед и Дон побърза да сведе очи над папката. Очевидно това бе краят на любезностите. — Значи, поемаш готварската книга, която подготвяме с главен готвач Марио, чаровника, дето върти известния италиански ресторант в Бронкс — Дон замълча и захапа крайчеца на химикалката. — Правила ли си досега готварска книга, Клер?

Въпреки че си придаваше вид на строга и непоколебима професионалистка, Дон бе приятна жена, която в момента се опитваше да прецени доколко ще ми е необходима помощ. Беше много мило от нейна страна. Никога досега не бях работила над готварска книга и макар винаги да можех да позвъня на Мара и да я попитам, ако не знаех нещо, щях да съм много благодарна, ако Дон ми подадеше ръка.

Вивиан обаче не ми даде възможност да отговоря.

— Няма никакво значение дали е правила готварска книга. Клер е умна жена, Дон, ще се справи сама! — Вивиан се обърна към мен, лицето ѝ бе разкривено от възмущение. — В този бизнес е пълно с кръгли идиоти, които са си втъпили, че трябва да си правил нещо поне десет пъти, за да го можеш. Не разбират ли, че хората разчитат на инстинкти.

Вивиан наистина ли нарече главната редакторка „идiotка“, при това пред мен, и то още на първия ми работен ден — още по-точно в третия час от постъпването ми тук? Погледнах Дон, готова да видя възмущението ѝ, ала тя бе напълно спокойна.

— Втората книга, по която ще работиш — продължи Дон със спокоен и уверен глас, — е сборник от съвети...

— Знаеш ли какво? — прекъсна я гръмогласно Вивиан. — Не знам защо изобщо се занимавам с вас, Дон! В момента нямам време за твоите простотии. Твое задължение е да обясниш на Клер по какви проекти ще работи, не мое! Греъм, искам да ти кажа, че е задължение на отговорния редактор да следи в подобни моменти да няма трудности! Мама ви стара, няма аз да се занимавам с всичко! Нямам време за всички лайна и помия, дето ги забърквате! Мен ме чака многомилionна компания, която трябва да носи печалба, нещо, което вие, плиткоумни изроди, така и не успявате да разберете — Вивиан скочи от мястото си и се наведе над масата. Тънка вена на дясното ѝ слепоочие пулсираше ожесточено.

Сърцето ми се бе качило в гърлото. Това било значи. Още отсега ли си показваше рогата?

— Разбира се, Вивиан — отвърна спокойно Дон. — Ние ще поемем оттук.

— Няма проблем — отвърна равнодушно и спокойно Греъм.

Вивиан профуча начумерена покрай масата. На вратата на залата си обърна към мен и ми отправи лъчезарна усмивка, която я преобрази.

— Ще се отбия в кабинета ти по-късно, Клер — каза мило тя. В гласа ѝ не бе останала и следа от раздразнение. — Може да излезем да обядваме заедно през седмицата.

— С уудоволствие — заекнах аз.

Обърнах се към Греъм и Дон и се почувствах виновна, задето тя им се беше развикала. И двамата подреждаха папките си.

Как бе възможно нито един от тях да не трепне при избухването на Вивиан? Та тя крещя с пълно гърло! Да не би нервите на тези хора да бяха от желязо? Как е възможно това да не им направи впечатление? Да не би толкова да са свикнали с обидите, че вече да не ги забелязват?

Тази последна мисъл ме ужаси.

— Втората книга — продължи Дон — са съветите на четиринайсетгодишен ученик, който поддържал три години любовна връзка с учителка. Бил на единайсет, когато се свалили. Кръстихме я „Секс уроци“, но това е работното заглавие. Естествено пуснахме на малкия опитен писател мистификатор. Карл Хауърд го дундурка. Често ползваме услугите му, защото Вивиан го харесва. Телефоните му са в папката, която ти дадох.

— Следва книгата с диети на Алекса Ханли — продължи бързо Греъм.

Да не би да недочувам, помислих си аз. Ханли не беше ли онази тийнейджърка, дето стана известна, защото беше ненормално кльощава? Клюкарските списания и вестници се надпреварваха да публикуват снимки на Алекса от Шато Мармонт, на които тя приличаше на ходещ скелет. Заглавията бяха от рода на:

„ВНИМАНИЕ! КЛЪОЩА!“

„ДА НЕ БИ ЛЕКСИ ОЩЕ ДА Е ОЛЕКНАЛА?“

Самата мисъл Алекса Ханли да напише сборник с диети бе абсурдна. Какво ли съдържаха рецептите? Може би разхлабваща супа с кубчета лед.

— Вивиан иска книгата да е специално за тийнейджърките — уточни напълно сериозно Греъм. — Свържи се с отдела по художествено оформление, за да измислят нещо хитро, дето да хваща окото.

Той побутна нова папка. Господи! Те не се шегуваха.

— Това не е ли... нередно? — осмелих се да се обадя аз. — Това е реклама на известна личност, която очевидно има здравословни проблеми. Не е това начинът да привлечем младите момичета, които лесно се влияят от подобни неща.

Греъм ме зяпна. Беше нисък закръглен мъж с дебели очила. Имаше вид на човек, който не е свалял дрехите от гърба си поне една седмица. (По-късно научих, че е спал с тези дрехи дни наред. Наложило му се да работи с виден адвокат, който разполагал с много малко време, затова Греъм сложил походно легло в кабинета си и винаги когато му оставало малко време, дремвал. Не се бил прибирал от миналия петък.)

— Вивиан купи книгата на Алекса — побърза да ми обясни той и отвори със замах следващата папка. Очевидно нямаше място, за каквото и да е коментар.

През следващия час Дон и Греъм ме запознаха с проектите, които трябваше да поема. Всяко изречение започваше с „Вивиан иска“, „Вивиан настоява“ или „Вивиан каза“.

Вече ми беше ясно. Ако можех да съдя по тези първи десет задачи, от мен се искаше да се съобразявам с желанията на Вивиан. Добре. Тъкмо ще разбера подхода ѝ на работа, реших аз. Не че горях от желание да се занимавам с поверените ми книги. Нито една от тях не бе в състояние да разпали творческия ми интерес. Щях да проявя повече инициатива и амбиция, когато работех над книгите, които сама намерех.

— Разбра ли всичко? — попита Дон и почукна по масата с молива.

— Струва ми се, че да. Ако имам въпроси, просто ще...

— Ние с Греъм може и да успеем да отговорим на някои от въпросите ти. Въпреки че цялата информация, която ти е нужна, е в папките. Успех, Клер. Знам, че не е никак лесно да поемеш вече започната работа — по устните ѝ пробягна нещо като усмивка, Греъм кимна и двамата се изнизаха от залата. Оставиха ме сама с папките.

Време бе да запретна ръкави и да се хвана на работа.

Имаше обаче един незначителен проблем. Нямах никаква представа къде се намира кабинетът ми. Нито пък как да стигна до дамската тоалетна. Останах на масата с надеждата да измисля какво да правя.

— Много се извинявам — Дон надникна в конферентната зала.
— Ела с мен. Ще те разведе набързо.

— Поздравете новата редакторка — започна Дон и аз махнах на насядалите около масата. Започваше първата ми редакторска оперативка. Вече бе третият ми работен ден в „Грант Букс“. — Клер идва от „П&П“. Радваме се, че ще работим заедно, Клер.

Усмихнах се с огромна благодарност на Дон и бързо се огледах с надеждата да забележа още някое приятелски настроено лице. Хм. Бях заобиколена от уморени, напрегнати хора. Повечето дори не си направиха труд да се обърнат към мен. Фил Стърн, старшият редактор, с когото се запознах онзи ден, докато Дон ме развеждаше из офиса, бе единственият, който ми се усмихна искрено.

Редакторските оперативки са обичайни в нашия занаят. В „П&П“ присъстваха служители от всички отдели — и редактори, и хора от рекламата, и от авторски права, — за да задават въпроси, да споделят проблемите си, да докладват за свършената работа, да искат още време и като цяло да разберат докъде са стигнали нещата. Очаквах тези ежеседмични срещи с огромно удоволствие главно заради чувството за хумор на Гордън.

Доколкото успях да преценя от кратката обиколка из редакцията с Дон, редакторските оперативки в „Грант Букс“ щяха да са коренно различни. Първо, новите ми колеги не бяха никак общителни — или може би трудно приемаха новопостъпилите. След като Дон почука на всички затворени врати, редакторът, скрил се вътре, подаваше подозрително глава, подаваше ми ръка, след това бързо се скриваше

отново. За разлика от колегите в „П&П“, които отделяха по малко време, за да си поприказват с теб, служителите в „Грант Букс“ не подаваха носове от кабинетите си по цял ден, показваха се единствено за да похапнат, да си купят вода или да отидат до тоалетната.

Моят кабинет се оказа значително по-голям, отколкото очаквах, с изглед към центъра. Нямаше нищо общо с теснотията, на която бях свикнала през изминалите пет години.

— Предлагам да започнем без Вивиан — заяви бързо Дон. Думите ѝ нарушиха мълчанието и привлякоха вниманието ми. Тя се обърна към Карън Хефернън, талантливата директорка на художествения отдел. „Грант Букс“ се славеше с необичайните си нестандартни корици. Вивиан имаше важна роля в художественото оформление, но и заслугата на Карън не беше малка. Бях силно впечатлена от нея. Дребна, симпатична, на двайсет и няколко, Карен преливаше от идеи и дързост. На вчерашната оперативка, без дори да се поколебае, тя се опъна на Вивиан и успя да я накара да промени мнението си. Прямотата и напористото ѝ отношение много ми допаднаха.

— Никак не ѝ харесва корицата на „Камшици и вериги“ — заяви Дон. — Тя обади ли ти се? Искаше да се свърже с теб. Никак не ѝ хареса.

Карън въздъхна дълбоко.

— Да, да, знам. Работя по въпроса. За кога трябва да е готов каталогът?

— За миналия четвъртък — отвърна Дон, след като погледна записките си.

Греъм, настанил се на председателското място на масата, прочисти гърлото си, за да привлече вниманието на останалите.

— Кой се занимава с новия проект за филмите за възрастни?

Огледах насъбралите се и веднага се усетих, защото тя се беше изчервила цялата.

— Аз — обади се Мелиса, една от помощник редакторките, завършила колеж едва преди няколко седмици. — Вивиан ми го възложи преди час.

— И? Казвай! Какво мислиш? — попита нетърпеливо Греъм.

Мелиса сведе глава над бележника, оставен на масата. Гледаше го толкова напрегнато, че очаквах всеки момент да се помести.

Личеше, че е срамежлива и се притеснява да говори пред насъбралите се генерали, още повече че трябваше да обяснява за създаването на порнофилми.

— Ами... доста е... грубичко — обясни след кратко мълчание тя. — Всъщност, доста несвързано е. Ако имам възможност да довърша книгата, защото ще се наложи да преместя крайната дата...

— Много ми помагаш, Мелиса — изсумтя саркастично Греъм. — Въпросът ми беше дали ще се продава? Нали това се иска от вас — помощник-редакторите. Ние и сами ще се оправим с написания бълвоч. Това е наша работа, да оправим простотиите — никой ли не ти е казал досега? От теб искам да ми кажеш дали книгата ще се продава. Вие, помощниците, така и не се научихте, че когато Вивиан ви даде нещо да четете, то е на първо място. Зарязвайте всичко останало. Недейте да ѝ губите безценното време. Тя иска да ѝ представите грамотно написана преценка дали книгата ще върви на пазара, затова трябва да ѝ я представите веднага! — по бузите на Греъм бяха избили червени петна с цвета на варено цвекло.

Забелязах как Фил Стърн извива очи към тавана.

— Много се извинявам, аз... — Мелиса бе силно притеснена.

Усмигнах ѝ се окуражително и си казах, че трябва на всяка цена днес следобед да намеря време да си побъбря с нея.

Преди злостните забележки да продължат, вратата на конферентната зала се отвори със замах. Вивиан влетя в стаята. Фил скочи от мястото си, за да ѝ направи място да седне. Насъбралите се не смееха да гъкнат.

Вивиан притежаваше едно изключително опасно качество. Приличаше ми на развилняло се торнадо, което се приближаваше с опасна бързина откъм хоризонта. Не можеш да откъснеш очи от природната стихия, въпреки че усещаш с всяка клетка на тялото си надвисналата беда.

— Събрали сте се, а? — изглежда тя начумерено групата. Отметна коса през рамо с такава сила, че чух свистенето ѝ. Някои от редакторите се усмигнаха притеснено и се наместиха на столовете си. Часовникът ни стената тиктакаше шумно. Сякаш присъствието на Вивиан бе парализирало присъстващите.

Най-сетне Дон се съвзе.

— Здравей, Вивиан! — поздрави тя. — Днес ни чакат доста задачи.

Ако човек наблюдаваше сцената на екран без звук и някой го помолеше да познае какво е казала Дон, съдейки по изражението на Вивиан, всеки би предположил, че редакторката бе казала нещо много обидно. Вивиан не отговори на Дон, но лицето ѝ се сгърчи така, сякаш бе подушила развалено месо.

Настъпи ново мълчание. Дон сведе поглед над бележника си.

— Както сигурно сте чули — обади се най-сетне Вивиан, изговаряйки всяка дума много внимателно, сякаш я изплюваше, компанията настоява да увеличи заплатите на асистентите. — Цял час висях на телефона да се обяснявам с отдел „Кадри“ и се опитвах да разбера защо, по дяволите, да им се плащат по-високи заплати от бюджета ми, предназначен за редакторите, след като миналата година те се нагъзиха, за да ги наебат профсъюзите — гласът ѝ ставаше все по-пронизителен. — Очевидно са решили да ме повлекат надолу със себе си! Както обикновено! Тази компания ме изцежда до последната капка! Както и да е. Помощници, получавате допълнителна стотачка на месец. Гледайте да си я заслужите.

Всички на масата бяха свели глави и не смееха да я погледнат.

— Хайде, казвайте! — сопна се Вивиан. — Какво трябва да знам за тази седмица? Почвайте и да ви чуя един след друг.

Сцената, която последва, ме шокира. Гледах в пълно недоумение как група доказали се професионалисти заекват и сринат с наведени глави. Сякаш целият персонал се сгърчваше под огнения поглед на Вивиан.

Една-единствена жена — великолепна блондинка с орлов нос, съвършен грим и елегантен черен костюм, остана напълно спокойна и заговори уверено, когато дойде редът ѝ. Тя бе пример за самообладание, като се започне от семплите, но очевидно скъпи ниски обувки и се стигне до наситенорозовия маникюр. Не се бях запознала с нея по време на обиколката с Дон и сега искрено се надявах да се окаже приятелски настроена.

— И накрая, Вивиан, успях да убедя автора, че цената на редактора, фотографа и рекламата ще са от аванса му, въпреки че се бяхме съгласили да покрием всички разноски — заяви накрая жената, очевидно доволна от себе си.

— Естествено, Лулу — измърмори разсеяно Вивиан. След това впи поглед в мен.

— Клер! — започна въодушевено тя. — Запознахте ли се всички с Клер?

Насъбралите се закимаха, ала никой не посмя да вдигне очи.

— Здравейте, всички — започнах ведро аз. — Много се вълнувам...

— А, да, Вивиан, забравих да спомена, че „Юнивърсъл“ проявяват огромен интерес към „Стриптийзъорката в расо“ — прекъсна ме жената, която очевидно се казваше Лулу.

— Ще ме кажеш по-късно — сопна се Вивиан. — Не чу ли, че Клер говори?

Набързо споменах някои от проектите, с които се бях заела, плюс две книги, които се готвех да привлека за издателството, и Вивиан грейна така, сякаш току-що бях успяла да разбия атома на съставните му части.

— Браво бе, Клер! — възкликна тя. — Надявам се всички на тази маса да се научите какво е инициатива. Едва от няколко дни е при нас и вече сама ни осигурява книгите! Такива хора ми трябва... с хъс и усет!

След тези думи Вивиан стана от стола с едно-единствено движение и изфуча от конферентната зала. Оперативката не бе приключила и от изражението по лицето на Дон разбрах, че е искала да обсъди важни въпроси с Вивиан. Въпреки това никой не помръдна от мястото си.

Когато Вивиан излезе, Лулу ме погледна зверски.

— Радвай се на славата си, Клер, защото няма да бъде задълго — ухили се тя. В гласа ѝ личеше истинска злоба и аз неволно ахнах.

Изглежда, никой не бе чул обидните ѝ думи. Останалите служители на „Грант Букс“ се заизмъкваха от залата без дори да ме погледнат.

— Кажки как върви, малката? — Фил Стърн надникна в кабинета ми. Сигурно бе пет, не повече от седем години по-голям от мен, ала торбичките под очите му го състаряваха. Гъстата му коса бе прошарена.

— Добре съм, благодаря — отвърнах неуверено аз. Заядливата забележка на Лулу все още ми държеше влага, ала едва ли бе много

разумно да наливам масло в огъня, като обсъждам случката.

— Не се притеснявай за Лулу — Фил се настани на стола до бюрото ми. — Известно време беше любимката на Вивиан. А и този кабинет беше неин. Една от подлярските маневри на Вивиан е да ни мести от кабинет в кабинет и така създава в нас усещането, че ни повишава или понижава. Както и да е, Лулу и без това беше навирила прекалено много нос. Ще ѝ мине. Амбициозна е до полуда.

Кимнах, все още потисната, въпреки това благодарна на Фил за успокоението.

— Благодаря. Знам, че понякога имаш нужда от време, за да опознаеш колегите си. Някой ден ще омекне.

— Де да беше така. С нея трудно ще се разбереш. Лулу е посветила живота си на Вивиан Грант и ще премаже всеки, който се опитва да застане на пътя ѝ. Тя е изключение. Останалите са много по-приятни, отколкото са ти се сторили в началото. Работата е там, че оборотът на „Грант Букс“ е невероятен и понякога колегите нямат нито време, нито сили да се сприятеляват с новопостъпилите. Повечето са нови, като теб, а онези, които са се задържали по-дълго, вече са се уморили да поздравяват и помнят новите редактори, които се сменят на всеки три седмици. Тук трудно можеш да хванеш края кой постъпва и кой напуска. Сама ще видиш. Не им се сърди. Всички са страхотни хора — е, с изключение на Греъм и Лулу, — сама ще усетиш, стига да се задържиш достатъчно дълго, за да направят усилие да те опознаят.

Усмихнах се.

— Благодаря ти, Фил. Много ти благодаря, че ми каза.

— А, да, още един съвет — кимна Фил, наведе се напред и зашепна: — Да ти кажа как да се оправяш с Вивиан. Сама си разбрала, че това тук не е най-спокойното и приятно място за работа. Тя не е от лесните шефове и хората трудно издържат.

— Чух разни неща — признах аз. — Сигурна съм, че са доста преувеличени.

Фил се засмя мрачно.

— Не бъди толкова сигурна. Не се опитвам да те стресна, Клер, но искам да те уверя, че повечето от онова, което си чула за Вивиан — дори най-ужасните клюки, — съвсем не са преувеличени. Може и да си мислиш, че не е нормално, но има бивши служители, на които отдел „Кадри“ е платил щедро обезщетение при условие, че ще си държат

езика зад зъбите. Накарали са ги дори да подпишат нотариално заверена клетвена декларация за поверителност.

— Какво? — усетих как по гърба ми пролазва студена тръпка. За какво ставаше въпрос? Да не би в склада да криеха трупове? Да не би на Коледа да принасяха човешки жертви? Имах чувството, че съм попаднала на летен лагер, а Фил е възпитателят, насочил фенерче право в лицето ми.

— Някой друг път, когато остане време, ще ти кажа — отрязва ме той.

— След като тук е толкова зле, ти как успя да се задържиш толкова години?

Фил се ококори невинно.

— Спазвам петте задължителни правила в „Грант Букс“. Казаха ми ги, когато постъпих, и сега ще ги предам на теб.

— Фил, ти да не би да си учил актьорско майсторство в колежа?

— Да, в „Обърлин“, как разбра? — попита той, искрено изненадан.

— Имах предчувствие — разсмях се аз. — Извинявай, че те прекъснах. Кажи ми кои са петте задължителни правила в „Грант Букс“.

Фил прочисти гърлото си и вдигна показалец.

— Първо. При никакви обстоятелства не давай нито на нея, нито на човек от екипа домашния си телефон, независимо от причината. Да знаеш, че след това няма да имаш мира.

— Така ли? — асистентката на Вивиан ми беше пратила имейл днес сутринта с молба да ѝ кажа телефоните си, но не ми беше останало време да ѝ отговоря. — Ами ако...

Фил ми се закани с пръст.

— Дай ѝ номера на мобилния си. Да не си посмяла да ѝ кажеш телефона си вкъщи! Разбрахме ли се?

— Да, разбрах.

— Второ правило. Не се доверявай нито на Лулу нито на Греъм. На него дори още по-малко — помощник-редакторите са го кръстили Химлер. Всеки път, когато Вивиан го обиди, той си го изкарва на нещастните помощник-редактори. Истериите му са не по-малко известни от нейните. Някой ден ще го видиш, да те предупредя още отсега, че е наистина ужасно. Същото важи и за целия отдел „Кадри“.

Там са истинска сбирщина от гадове. Ще те накиснат в лайната, стига по този начин да се докарат пред Вивиан.

— Ясно — отвърнах немошно аз.

— Трето правило... — Фил бръкна в джоба си, извади визитка и ми я подаде. — Трябва ти добър психоаналитик. Започни да ходиш на терапия още отсега. Тази жена работи със служители на „Грант Букс“ от години, така че знае какво да прави. Скъпа е, застраховката не покрива подобни разходи, но отдел „Кадри“ ще платят. Благодарение на „Грант Букс“ децата й завършват най-престижните гимназии, а и това е най-малкото, което „Кадри“ могат да направят за теб.

— Благодаря, но аз май нямам нужда...

— Да, сигурен съм, че в момента нямаш — прекъсна ме Фил. — Почакай малко и сама ще се убедиш. Четвърто правило. Не твърдя, че телефоните се подслушват. Просто те предупреждавам, че е желателно да излизаш извън сградата, когато провеждаш личен разговор.

— Чакай, Фил, да не би да се опитваш да ми кажеш...

— И последно... Златното правило... — прошепна поверително Фил. — Когато Вивиан се разбеснее, никога, абсолютно никога не я гледай в очите. Ако размаха томаховката, наведи се ниско.

— Томаховката ли? — ахнах аз.

— Виж, Клер, знам, че говоря като истински страхливец — обясни той, — но когато Вивиан изпадне в амок, само ще влошиш нещата, ако вземеш да й се озъбиш. Не се разправяй с нея. Не си подлагай врата. Просто се спотайваш някъде и си трайкаш.

Телефонът ми звънна. На дисплея се изписа номерът на Вивиан. Двамата с Фил го погледнахме.

— За вълка говорим... — измърмори той и се измъкна от кабинета ми.

---

[1] Комедия от Шекспир. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

БЯГАЩАТА С ВЪЛЦИ^[1]

— Кабинет с истински стени вместо прегради! Прозорец! Асистент! Господи! — възкликва шеговито Беа, след като съм ѝ дала подробен отчет за всички смахнати колеги в „Грант Букс“. По традиция всеки четвъртък двете с нея вечеряме в „Билбокет“ и покрай новото драматично развитие в любовта и работата аз взех думата и не млъкнах, след като ни поднесоха съомгата със сос тартар.

— Знам, трябва да ти призная, че се чувствам като преуспяла важна личност — нетърпеливо тъпча пържени картопки в устата си. Днес пак не ми остана време за обяд, нещо обичайно през последните две седмици, откакто постъпих в „Грант“. Днес, към 15,30 ч. ми остана време колкото да похапна малко „М&М“ с фъстъци, но това бе всичко след сутрешното кафе.

— Значи вече се сблъска с прословутите ѝ истерични изблици? Успя ли вече да те замери с някой перфоратор? — Беа бе натрупала богат опит с надути богати клиенти, които не търпят нищо и никого около себе си, въпреки това остана шокирана, когато чу някои от слуховете за Вивиан Грант. Препратих ѝ някои от най-стряскащите имейли, с които се бяха опитали да ме уплашат старите колеги от „П&П“.

— Засега нищо не е хвърляла — докладвах аз. Нямаше нужда да споменавам за първата оперативка с Греъм и Дон и разни дребни простотии, на които бях станала свидетелка. — Беа, забравих да ти кажа, че вече купих три книги, за които се борех от месеци в „П&П“. Само звъннах на Вивиан, обясних за какво става въпрос и тя каза да действам и да не ги изпускам! Нямах представа какво облекчение е да не се налага да разбивам стени с глава.

— Невероятно! — възкликна доволно Беа. — Нали открай време искаше свобода! Сега трябва да търсиш добри книги и да редактираш,

вместо да се правиш на асистентка...

— Точно сега, въпреки че повечето ми време е посветено на книгите, които наследих от напусналата редакторка. Някои са доста неоформени. Щом ги пооправя, ще мога да се заема с търсенето на нови заглавия.

— Браво, Клер! — Беа вдига чашата си и я чуква в моята. — Май направи добър избор. Само си пази гърба — сигурно има нещо вярно в приказките на хората. Не е възможно всички да твърдят, че е луда, без да има причина.

— Не знам — отвърнах аз, готова да я защита. — Според мен лошата ѝ слава е доста преувеличена. Вивиан просто иска хората да работят много и да осигуряват добри материали. Тя направо се съсипва, за да бъде издателството успешно и просто иска екипът да се съобразява с нейните изисквания.

— Щом казваш — кимна скептично Беа и лапна хапка пиле. — Добре.

Може би представях нещата в прекалено захаросан вид, но истината е, че от една седмица ми беше жал за Вивиан. Като изключим няколкото избухвания, до този момент бях силно впечатлена от усета, ентусиазма, подкрепата и работната ѝ етика.

— Уча се от истински гений — не спирах да се хваля аз. — Умът ѝ работи на пълни обороти.

— Искрено се радвам за теб, Клер. Всичко звучи наистина страхотно. Та като казах страхотно, какво става с Рандъл? — тя плесна с ръце като дете, на което са сервирали мелба.

Рандъл! Всичко между нас вървеше великолепно. През първата седмица на новата работа той ме подкрепяше, обаждаше ми се всяка вечер без изключение, за да разбере как е минал денят. Дори в края на първата седмица ми изпрати букет цветя. Миналия уикенд отново вечеряхме заедно — този път в „Льо Сирк“, — а след това получих зашеметяваща целувка за „лека нощ“. Бях наистина във възторг. Вече измислих имена за децата ни.

Снощи беше четвъртата ни среща. Звъннах на вратата му точно в 20,05 ч. и Рандъл — в небрежна тениска и дънки — отвори и ме покани. Очаквах, разбира се, апартаментът му да е хубав, но по моите стандарти това означаваше чисти чаршафи, да няма хлебарки и следи от гризачи. Нямах никаква представа, че ще попадна в просторен

апартамент, целият опасан с прозорци с изглед към „Метрополитън“, Сентръл парк, Пето авеню и Ъпър Ийст Сайд... да не говорим за великолепната колекция от съвременни произведения на изкуството. Честно казано, останах изумена.

— Беа, той има платно на Ротко^[2] в банята — прошепнах аз, все още шокирана. — А банята — държа да подчертая, че е една от петте бани — е по-голяма от целия ми апартамент.

— Стига, Клер, твоят апартамент е нищо и никакви трийсет и пет квадрата — прекъсна ме тя. — А душът ти е в кухнята.

— Нали и аз това ти казвам! — възкликнах аз. — Душът ми е в кухнята, докато Рандъл има Ротко в банята! Стига, Беа, това не е нормално! Освен това има... да знаеш, че си има готвачка, която живее там. Казва се Светлана и прилича на момиче на Бонд! Да не забравя да ти кажа, Беа, че ядохме хайвер преди вечеря, а в трапезарията има огромна разтегателна маса, нали се сещаш, от онези дългите, дето ги виждаме по филмите...

— Направо не мога да повярвам! — прекъсна ме Беа. — Чуй се, Клер! Години наред те слушам как измисляш разни тъпи извинения за недостатъците на отрепките, с които излизаш. А сега, след като излизаш с най-готиния мъж на цялата планета — да не си посмяла да споменеш пред Хари какво съм казала — мъж, по когото въздишаш вече цели десет години — да не говорим, че и той си пада по теб, — започваш да недоволстваш, че бил богат. Че бил прекалено преуспял.

Наистина звучеше глупаво по начина, по който тя представи нещата.

— Не че недоволствам — опитах се да уточня аз. — Просто той ме плаши.

— Знам — съгласи се Беа. — Опитай се да се отпуснеш. Та ти си с Рандъл Кокс. Преодолей страховете.

Беа беше права. Наистина ставах смешна. След като бях успяла да преодолея шока, че Джеймс спеше в пращен полуразрушен склад някъде в Бруклин, значи щях да преодолея и великолепния апартамент на Рандъл, и екстравагантната му баня с произведение на изкуството. Досега той бе невероятно мил, подкрепяше ме във всичко, което споделях с него, да не говорим, че се целуваше божествено... Ама как може да съм толкова задръстена?

И в този момент си спомних подробностите... Та аз буквално избягах от тях снощи! След вечеря Рандъл ме поведе към хола, опита се да ме съблазнява, но аз се почувствах толкова притеснена и смутена, че измислих някакво не особено убедително извинение, че на сутринта ме чакала важна оперативка, и побързах да се измъкна.

— Такава съм смотанячка — захленчих аз. — Сигурно Рандъл е решил, че... Дори нямам представа какво си мисли за мен. Ами ако съм съсипала всичките си шансове с тези глупости?

— Мъжете обичат предизвикателствата. Сигурно ще реши, че се правиш на недостъпна и цялата работа ще се обърне в твоя полза.

Господи, искрено се надявах да се окаже права. Телефонът ми завибрира в чантата. Номерът не беше изписан.

— Хайде, обади се. Може да е Рандъл — настоя Беа и по лицето ѝ плъзна хитра усмивка.

Обадих се.

— Клер, Вивиан се обажда — вече бях забелязала, че Вивиан не губи време с любезности. Просто съобщаваше името си и минаваше направо на въпроса, който я вълнуваше, а накрая нареждаше: „Обади ми се, щом си готова.“ Доста ефикасен подход, макар и не особено приятен начин да проведеш телефонен разговор. — Трябва да обсъдим няколко идеи за утре. Имаш ли лист и химикалка?

— Здравей, Вивиан — извих едната си вежда към Беа и посегнах да извадя бележника от чантата си. — Казвай, слушам те.

Двайсет минути по-късно Беа се усмихна съчувствено, остави няколко банкноти на масата и си тръгна. Почувствах се неловко, защото така и не я попитах как е, но сега не бе моментът да се разсейвам. Опитвах се да запомня всичко, което не успях да запиша, докато Вивиан редеше концепции за книги с космическа скорост. Днес следобед обсъждахме този въпрос, но вече ѝ бяха хрумнали десетина нови неща. Половината от тях щяха да се получат. Продължих да записвам цял един час и бележникът бе на свършване, пълен с гениалните мисли на Вивиан. Добре че сервитьорите в „Билбокет“ не казаха нищо, задето заемах маса — сигурно защото бях от редовните клиенти. Дори ме почерпиха с чаша розе.

— Искам анализ на тези проекти до десет утре сутринта, за да ги пуснем веднага — заяви Вивиан и затвори.

До десет утре сутринта ли каза? Ахнах. Как мога да проуча всичките й идеи, да се срещна с потенциалните писатели и да систематизирам всичко до десет утре сутринта?

Стомахът ми се сви, но вече бях готова за предизвикателството. Време бе да се хващам на работа. Истината бе, че се чувствах като разкъсана — и в работата, и заради Рандъл, — но може би Вивиан ми даваше възможност да израсна.

Когато в 6,15 ч. на следващата сутрин слязох от асансьора на дванайсетия етаж, очаквах издателството да е празно. Оказа се, че половината ми колеги вече са започнали работа — приблизително три часа по-рано от останалите в този бизнес. Нищо чудно, че шепа редактори се оправяме със сто заглавия на година, казах си аз. Вратите на кабинетите бяха затворени, но лампите светеха и аз чувах барабаненето на работливи пръсти по клавиатурите на компютрите.

До десет бях изпила три чаши кафе и бях отметнала шест от идеите на Вивиан — шестте, които ми се сториха най-добри. Беше забавно. Много обичах творческия процес на създаване на книга от нулата. В „П&П“ повечето редактори работеха над книги, предложени им от агенти, докато в „Грант“ идеите се раждаха и разработваха на място — обикновено ги измисляше самата Вивиан и нямаше спор, че най-добрите са нейни. След това се наемаше автор, който оформяше всичко и му придаваше завършен вид. Беше наистина вълнуващ процес — да се спреш на печеливша идея, да избереш подходящ екип, да намериш единствения подход — и човек не забелязваше как часовете отлитат.

Беше ми малко нервно да се обадя на Вивиан точно в десет — все пак бях смогнала единствено с половината от задачата, която ми беше възложила снощи. До обяд щях да се справя и с останалата част, ако останех в кабинета си, без да вдигам глава. Надявах се тя да бъде доволна. Прецених, че е най-добре да й дам нещо готово, вместо да закъснея.

— Кабинетът на Вивиан Грант — чух гласа на Грегъри, момчето, което звучеше също като настинал Милтън.

— Здравсти, Грегъри. Вивиан там ли е? Трябваше да...

— В Ел Ей е. Който иска да разговаря с нея, тя ще се обади на обяд — отвърна нацупено той.

В Ел Ей ли? Досега не бях обърнала внимание колко много време прекарваше Вивиан на Западното крайбрежие. Ето още една разлика с останалите издатели. Тя непрекъснато се опитваше да продаде правата на някоя книга за филмиране, действаше с всички сили, за да осъществи някоя идея за телевизията.

— Добре. Ще говоря с нея на обяд. Благодаря, Грегъри.

На вратата се почука и новият ми асистент, Дейвид, надникна в кабинета. Той ми стана симпатичен още от мига, в който го видях. Беше умен, невероятно компетентен, трудолюбив, съвсем наскоро завършил Северозападния университет. От няколко седмици не знаеше какво точно да прави в „Грант“, защото редакторът, който го бе наел, бе напуснал неочаквано. Тъй като изпълняваше поръчки на трима различни редактори, те сякаш се надпреварваха кой да му възложи повече работа. Знаех, че е благодарен, че най-сетне има един шеф, а аз бях не по-малко благодарна, че имам асистент, още повече, че години наред самата аз бях работила като асистентка. Оказа се, че Дейвид ми е невероятно полезен, че е умен и внимателен и много скоро ще свикна с него.

— Роза за теб — усмихна се той и отвори вратата по-широко, за да видя огромния букет от трийсет и шест дългостеблени червени рози. Веднага посегнах към бележката и усетих позната тръпка.

„Клер,

Нека озарят деня ти. Мисълта за теб озарява моя.
Последните няколко седмици бяха чудесни. Нямам търпение да прекарам повече време с теб.

Рандъл“

— От обожател ли са? — попита Дейвид.

— Май да — ухилих се доволно. Идеше ми да се разтанцувам! Какво облекчение — значи Рандъл не се е отказал от мен заради бягството ми онази вечер. Поне бе готов да ми даде още един шанс. Нямах търпение да се обадя на Беа.

— Казвай с какво да се заема — обади се Дейвид, докато оправяше вратовръзката си. Дадох му две от идеите на Вивиан, за да направи проучване, и му обясних каква информация трябва да търси. Дейвид кимна и записа някои от нещата, които аз бях записала снощи. — След час ще съм готов — заяви той толкова самоуверено, че му завидях. Какво невероятно облекчение да възложиш на друг част от работата си. Дано да успееш да се справиш с останалите през следващите два часа.

Първо позвъних в офиса на Рандъл, за да му благодаря. Както можеше да се очаква, попаднах на Диърдри и тя побърза да ме попита дали съм свободна да вечерям с шефа ѝ в събота вечерта. Съгласих се. Тя ми каза, че Рандъл ще ми се обади веднага щом приключи съвещанието.

Щастлива и развълнувана се захванах наново с работа. На всеки две минути вдигах глава, за да вдъхна аромата на розите и да препрочета бележката.

Към 12,30 ч., тъй като все още никой не ми се беше обадил от кабинета на Вивиан, помолих Дейвид да попита Грегъри какво става. Дейвид звънна минута по-късно и се почеса по главата.

— Грегъри вече го няма — съобщи той. След това сподели тихо: — Очаквах го. Очевидно Вивиан се е разбесняла вчера, защото не е успял за двацет минути да ѝ намери частен самолет за Ел Ей. Беше го направила на нищо и той не знаеше на кой свят се намира. Тръгнал си е преди около час, обадил се в „Кадри“, за да съобщи, че напуска.

Напуснал е просто така? Припомних си всички ужасии, които бях чула от старите си колеги.

— Както и да е, говорих с Джони — новото момче, заместник — и той ми каза, че тя щяла да е на някакво съвещание през целия ден — продължи Дейвид, който очевидно бе разучил всичко. — Ако питаш мен, сигурно ще позвъни довечера — някъде към осем местно време.

— Не мога да повярвам, че Грегъри е напуснал просто така, без предизвестие.

Дейвид затвори вратата.

— В интерес на истината, Клер, Грегъри беше на работа в издателството цяла една седмица, което е почти средният период, който хората издържат — прошепна той. — Стандартното време е по-малко от две седмици. Или тя уволнява човека, или служителът си

тръгва на бегом. Или и двете. Тук съм от осем седмици и вече се смениха осем асистенти.

— Сериозно ли говориш? — попитах аз.

Дейвид кимна и посегна към бръмчащия телефон.

— Аз ще се обадя — вдигнах слушалката. — Клер Труман.

— Обажда се Вивиан — представи се тя веднага. Бележките по проектите ѝ бяха пръснати по бюрото ми и аз набързо ги подредих, докато я слушах какво ми говори. — Приготвила съм няколко идеи и искам да ги анализираш. Първо, трябва ни момичето, което се омъжи за онзи тип, дето го осъдиха за убийството на собствената му сестра. Снощи са сключили брак в килията му. Чете ли? Публикували са статия в „Стар“. Накарай асистента ти да те абонира. Обади се и разбери дали е съгласна да направим книга — не по-малко от двеста и петдесет страници. Направи ми списък за възможни автори мистификатори. Искам книгата в книжарниците след не повече от осем седмици, преди да са я забравили. Поговори с Дон за крайния срок и не се оставяй да те убеди, че няма време — никога няма достатъчно време, да не говорим, че ми е писнало от мрънкането ѝ! Второ, трябва веднага да се отървем от книгата на главен готвач Марио. Знам, че имаме договор, но той е тъпа работа — изобщо чувал ли е някой за него? Това беше една от скапаните идеи на Джули, а нея вече я няма, така че поговори с правния отдел и намерете начин да се отървете от този договор. Няма нужда да позлатяваме този нещастник и да му правим реклама.

Усетих как стомахът ми се свива. Джули бе бившата редакторка, чиито книги ми възложиха. Единият проект бе готварска книга на легендарен ресторантьор от Артър авеню. Вече бях разговаряла с главен готвач Марио, бях се представила и го бях уверила, че всички много се радваме, че имаме възможност да издадем книгата му.

— Струвате ми се приятна дама — заяви той накрая на разговора ни. — Трябва някой ден да се отбиете в ресторанта! Доведете и приятели! Аз черпя, разбира се.

Каква гадост. Да се анулира този договор нямаше да е никак приятна работа. Никога досега не ми се беше налагало да съобщя на автор неприятната новина, че се отказваме от него. Освен това знаех, че главен готвач Марио плаща скъпо и прескъпо от собствения си джоб за фотограф и чака първата авансова вноска. Никак не ми беше

приятно, че се налага да го разочароваме... дали да не обясня обстоятелствата на Вивиан и да я убедя да покрия разноските му. На нея едва ли ще ѝ стане много приятно, но какво да се прави. Щях да пресметна колко е похарчил досега и да повдигна въпроса по-късно.

— Освен това ми писна от онова празноглаво дрънкало Самюъл Слоун, дето се пъне по „Фокс“ всяка вечер. Пълен идиот — знам, че сме издавали негови книги, но той е кретен. Не мога да го понасям. Той не е нищо повече от един противен надут, тъпоумен, дърт козел. Направи ми списък на авторите, които ще го направят за смях. Да са готови за не повече от четири седмици...

Вивиан продължи да ме обстрелва с проекти, докато най-сетне заяви, че била пристигнала в „студиото“ и ще ми позвъни отново след няколко часа, за да доуточни нещата и да ми даде нови идеи. Чак сега усетих, че съм записвала притаила дъх и си поех дълбоко въздух. Още идеи ли каза тя? Че аз все още не бях приключила проучването на предишните.

Купонът едва започваше.

---

[1] Роман от Клариса Пинкола Естес. — Б.пр. ↑

[2] Марк Ротко (Маркус Ротковис, 1903–1970 г.), американски художник, роден в Латвия, известен с абстрактните си картини. — Б.р.

↑

ШЕСТА ГЛАВА

КАК ЖИВЕЕМ СЕГА^[1]

Закъснявах!

Подтичвах към станцията на метрото, а айскафето ми се плискаше в пластмасовата чашка на всяка крачка, Фил ме беше помолил да присъствам на ранната оперативка, на която щеше да дойде нова авторка и агентката й, но така и не успях да се събудя навреме, отчасти защото висях в офиса до един през нощта. Когато Рандъл пътува по работа — тази седмица е в Токио, — гледам да отметна колкото е възможно повече работа.

Успях да отворя очи чак в седем, цял час и половина, след като будилникът звъня. Добре че сутрин се обличам за отрицателно време. Когато се налага, се задействам за по-малко от пет минути. Скачам под душа, прокарвам един гребен през косата, напръсквам лицето с някакъв овлажнител, слагам си дезодорант, спирала, пръсвам се с парфюм и нахлузвам стандартната униформа за работа — черна, разбира се. Днес, заради нетърпимата августовска жегата, означава, че ще се намъкна в черен минижуп и лек пуловер с къс ръкав. Още преди години се отказах да съчетавам цветовете — едно от последните доказателства, че официално съм се превърнала в нюйоркчанка — и си осигурих гардероб, който ме улеснява да се спра на подходящо за офиса облекло за по-малко от десет секунди.

Отпих жадна и много шумна глътка кафе, въпреки че то упорито се стичаше по ръката ми, и хукнах към спирката на метрото.

Намери си нормално място, повтарях си аз, докато се промъквах в претъпкания вагон, но вонята, която лъхаше от някакъв тип, беше решила да ме преследва неотклонно. Най-сетне спряхме на Петдесет и първа улица и се изсипахме на натъпкания и не по-малко смрадлив перон. Докато си проправях път нагоре по стълбите, усетих познатото

отчаяние, че съм поредната пионка сред понеслия се към работните си места поток. Хората пред мен пълзяха напред едва-едва.

Какво беше станало? След като изкачих още две стъпала, разбрах. Някакъв мъж, нахлупил бебешко боне, разнасяше плакат, който го притискаше като сандвич, и раздаваше на минувачите листовки. Усетих как в гърдите ми набъбва негодувание и ръцете ми неволно се свиха в юмруци.

— Точно така, хора, „Бай-бай бейби“ започна ежегодната си тотална разпродажба — гърмеше гласът му. — Всичката стока трябва да замине! И мобилните със светещи екрани, и дрешките, и памперси на едро. Заповядайте, господине. Не можете да пропуснете шейсет процента намаление — вече бях стигнала почти на нивото на улицата. Още няколко крачки.

— Никога не се знае кога щъркелът ще ви изненада! — продължаваше да вика той. Възрастна жена до мен започна да се възмущава. Мъжът от другата ми страна — консервативно облечен тип в тъмносин костюм, по всяка вероятност адвокат — си говореше сам. Нямаше хендсфрий, не се виждаха кабелчета, нямаше и телефон. Напоследък забелязвах все повече нюйоркчани — на пръв поглед напълно нормални мъже и жени — да си говорят сами, без да се притесняват от околните. Очевидно през петте години, откакто живеях тук, бях претръпнала към лудите.

Най-сетне излязох на чист въздух — по-точно на открито, защото изгорелите газове на колите и парата, която се вдигаше от количките на уличните продавачи на хотдог и дюнери (така и не разбрах от какво точно ги правят), успешно съсипваха понятието чист въздух.

— Клер... Клер? — стресна ме нечий мъжки глас. Огледах се, ала така и не успях да забележа познато лице сред тълпата.

Господи, викаше я мъжът с бебешкото боне.

Напредваше към мен през множеството. В първия момент се уплаших, че съм попаднала в ситуация типична за Али Макбийл, ала след секунда „бебето“ приближи и ми се стори познат. Кой беше този? Как бе възможно да спира свой познат, след като е облечен толкова абсурдно? Засрахих се от него.

— Клер Труман? — попита той. — Аз съм Люк. Племенникът на Джаксън Мейвил. Запознахме се.

— Люк, разбира се! — в този момент си спомних. Люк бе човек на изкуството, умрял от глад, въпреки това отказваше да приеме помощ от родителите си, докато се опитваше да направи кариера като музикант... дали не беше като драматург? Както и да е, Джаксън го обожаваше. Бях чувала много за него и се бяхме виждали един път. — Много се радвам да те видя! — отвърнах аз и вдигнах поглед към лицето му. — Как си?

— Ами, изпадам все повече, откакто се видяхме на седемдесетия рожден ден на чичо Джак — засмя се Люк. — Вече не се притеснявам толкова от мисълта за памперси, може и за възрастни.

Засмях се с него. Колкото и смешен да изглеждаше на пръв поглед, човек не можеше да не се възхити на самоувереността и самочувствието му. Този мъж определено притежаваше чара на семейство Мейвил. Освен това беше симпатяга, макар да имаше доста изпаднал вид. Приличаше малко на актьора Марк Рафало, стига човек да преглътнеше бонето. Е, беше необходимо доста усилие.

— Слушай, смяната ми почти свърши. Искаш ли да пием по кафе? — предложи Люк и ме дръпна встрани от потока пешеходци.

— Много ми се иска, но не мога — веднага обясних за оперативката, за която вече закъснявах. Опитах се да не гледам биберона, който висеше на врата му като албатрос.

Останахме за малко на тротоара. Оказа се, че Люк приемал какви ли не смахнати работи, за да си плаща сметките и да завърши писателски курс в „Колумбия“ и почти бил приключил първия си роман.

— Много ще се радвам, ако ми го дадеш да го прочета — предложих аз и бръкнах в чантата, за да му дам визитката си. — Вече съм редактор в „Грант Букс“. Съвсем различно е от „П&П“, ти може и да си чувал, но имаме нужда от хубави, стойностни романи.

— Супер! Много ти благодаря — отвърна той. Прегърна ме (което не беше никак лесно заради плаката) и се разделихме.

— Прати много поздрави на Джаксън — провикнах се през рамо аз. Джаксън тъкмо бе започнал новия си живот във Вирджиния. Чухме се няколко пъти, откакто започнах в „Грант Букс“, но напоследък ми се беше струпала толкова работа на главата, че така и не успях да му се обадя, след като ме беше търсил.

Люк обеща да му предаде. След това хукнах към офиса.

— На тази къща ѝ трябва повече — обясняваше мама, докато аз притисках слушалката между ухото и рамото и се опитвах да проверя имейлите си — яркожълто, наситенорозово, аквамарин, аметист, циклама, повече...

Слушалката се стовари с трясък върху бюрото. Мама продължаваше да изрежда цветовете на дъгата и очевидно не бе забелязала трясъка (когато се разприказва, нищо не е в състояние да привлече вниманието ѝ).

Сега си е наумила да стегне къщата. Остават няколко месеца до ежегодното парти в чест на татко, но мама се е захванала да разкрасява. За нея това парти е много важно, също и за мен, и знам, че тя държи всичко да е изпитано до съвършенство.

Тази традиция започна преди пет години. В най-близката до рождения ден на татко събота през януари каним всичките си приятели, роднини и съседи да се отбият, когато пожелаят. Събираме се, хапваме, пийваме и рецитираме любимите на мама и татко стихотворения. Миналата година събрахме достатъчно пари, за да открием университетска стипендия на името на татко. Първия път в хола ни се събраха десетина човека, а след това събирането се превърна в традиция. Тази година мама очаква да дойдат поне двеста човека.

— Според теб кухнята ще изглежда по-добре в бледозелено или в доматеночервено? — попита тя.

— Спри се на зеленото, мамо. Кажы какво да направя аз? Да се оправя ли с кетъринга и менюто? Мога, ако искаш, да се обадя в „Преъри Лайте“ и да питам дали не искат да дарят някакви книги за томболата. — „Преъри Лайте“ беше независима книжарница в града. Всяка година, на рождения ми ден, татко ме водеше там — разполагаха с една от най-добрите колекции от детски книги в страната, — за да си избира пет нови книги. Хората там открай време ни подкрепяха за партито.

— Би било чудесно, миличка, но дали ще ти остане време? — затюхка се мама. — Тъкмо си постъпила на ново място. Защо не оставиш аз да свърша всичко тази година?

Не ми беше никак приятно да призная, че има право. Работех в „Грант“ едва от месец, но списъкът със задълженията ми растеше застрашително бързо. Само през последната седмица се наложи да поема пет нови заглавия, до едно наследени от редактор, който по думите на Вивиан бил „смахнат изрод, който не можел да се справи с предизвикателствата на тази работа“. Не бях сигурна, че преценката ѝ е правилна, но истината бе, че тези нови заглавия ми идваха малко в повече.

Независимо от това трябваше да дам своя принос за партито в чест на татко. Все пак баща ми нито веднъж не бе позволил работата да му попречи да ми помогне с домашните, да дойде на представление в училище или на някое спортно събитие, нито да ме завие вечер. Налагаше се да намеря време.

— Добре, миличка — съгласи се колебливо мама. — Ако си прекалено заета, само ми кажи и аз ще се оправя. Недей да се преуморяваш.

— Разбира се — съгласих се аз и разтърках недоволно ръмжащия си стомах. Показа се нов имейл. Веднага видях, че е от Вивиан. Беше написан с огромни букви, както обикновено, сякаш за да прозвучи като вик. — Слушай, мамо, дай да ти звънна малко по-късно или утре. Още не съм обядвала, а съм умряла от глад...

— Не си обядвала! Клер почти четири часа е! Знам, че тази работа е напрегната, миличка, но не бива да забравяш за себе си.

— Знам, мамо, няма.

— Беа ми каза, че много си отслабнала.

По дяволите. Никак не ми беше приятно, когато Беа заговорничеше с майка ми.

— Добре съм, мамо... Все още свиквам с новото място.

— Освен това ми каза, че цялата тази седмица стоиш на работа до полунощ.

Беатрис и мама се чуваха често. Сигурно си говореха много често, отколкото с мен, особено откакто започнах работа в „Грант“. Беше ми много приятно, че са толкова близки — освен в случаите, когато Беа споделяше с нея подробности от живота ми, заради които мама я хващаше безсъние.

— Няма нищо страшно, мамо, просто се опитвам да вляза в крачка.

— Добре, добре. Не позволявай на тази Вивиан да те подмята. Беа ми каза...

— Мамо, тя не ме подмята — прекъснах я аз. — Да знаеш само на колко много неща ме е научила! Това е невероятна възможност! Нямам представа защо съм единствената, която оценява...

— Добре, знам. Извинявай — въздъхна мама.

— Ще ти се обадя в края на седмицата. Обичам те, мамо.

Почувствах се гузна, че съм ѝ се сопнала, но бях толкова гладна, че пред очите ми плуваха черни петна. Прегледах набързо имейла на Вивиан — естествено, че не беше чак толкова спешно и можеше да почака десет минути. Грабнах портфейла си. „Бъргър Хевън“ бе от другата страна на улицата и ме зовеше.

За съжаление вратата на кабинета ми се отвори със замах, преди да успее да се измъкна.

— Здравей, незабравима секси красавице! — прогърмя гласът на единствената и неповторима Кадънс Мастърс и тя запристъпва с поклащаща се походка на десетсантиметрови тънки токчета.

Кадънс, една от новите ми авторки, бе работила като манекенка по цял свят през 80-те години на миналия век, бе ходила по партита от „Студио 54“ до „Бънгалоу 8“, никога през живота си не бе пристъпила собственото си правило да не излиза на среща с никой под мултимилионер, беше успяла да се пребори със зависимостта си почти към всички наркотични вещества на планетата, бе лягала под ножа на пластичните хирурзи повече пъти, отколкото можеше да брои, беше се омъжвала няколко пъти, имаше няколко деца и междувременно бе успяла да напише няколко бестселъра. Беше поразителна жена, въпреки че редовните посещения при пластичния хирург започваха да ѝ придават вид на някоя от восъчните статуи на мадам Тюсо. Но пък беше толкова жизнена и приятна — така кипеше от живот, че човек с основание би решил, че не е изключила всички наркотици от менюто си.

— Здравсти, Кадънс! Как си? — отвърнах аз и ми се прииска някой да ми беше казал, че ще дойде. Дейвид бе застанал в коридора, свил притеснен рамене. Знаех, че вината не е негова. Да спре Кадънс да нахлуе в кабинета ми, бе все едно да спре развилнял се слон.

— Бутам я някак, прелестна моя, бутам я — отвърна тя и прокара пръсти през щръкналата си платиненоруса коса. — Какво ще кажеш за

новото ми супермини? „Гучи“, сладурче. Днес за мен е ден на „Гучи“ — с артистичен замах тя посочи обувките, чантата и накрая полата. След това повдигна едва забележимо полата си и ми показва кожената каишка на прашката. За подобна гледка биха се наредили на опашка няколко поколения мъже в цяла Америка, въпреки това аз се почувствах неловко. — И това е „Гучи“ — похвали се тя.

— Тъъ, супер! — кимнах аз.

— Измислих новата си книга! — изписка тя и се наведе към мен, за да ми даде въздушна целувка. — Чакай, кукличке прекрасна, преди да съм забравила, донесох ти една дреболийка — тя бръкна в чантата си, извади свита на топка червена дантелена прашка и я метна към мен.

Благодарих ѝ, но не я вдигнах от бюрото. Веднага се запитах дали е чиста. Като нищо можеше да я е свалила снощи и да я е натъпкала в чантата си.

— Да я носиш със здраве, кукличке! — изпрати ми въздушна целувка и се въртна към полиците с книги. Извади поне десетина издания на „Грант“ и ги натъпка в огромната си пазарска чанта на „Шанел“. — Обичам да се зареждам с нещо за четене, когато идвам — обясни тя, докато оглеждаше заглавията, Фил ме беше предупредил, че Кадънс от време на време се отбива, за да си попълни библиотеката. Веднъж дори довела четирима помощници, за да ѝ помогнат да отнесе заграбеното, Фил беше убеден, че ги продава по „eBay“^[2].

— Та значи, за моята книга — заяви най-сетне тя и подаде натъпканата до пръсване пазарска чанта на младата си асистентка, която се появи изневиделица на вратата. — Търсенето на съвършения мъж — и покрай него всички перверзници, негодници и лешояди, на които се натъкнах. Като например онзи мерзавец, с когото излизах миналото лято в Хамптън. Огромно състояние, натрупано в текстилната индустрия, караше огромен червен хамър, забележителен апартамент в града, летеше само с частни самолети — да знаеш, че навремето ми се видя страхотна партия. И ето че една нощ си свали ризата на светло и видях, че цялото му тяло е покрито с татуировки на вагини! Перверзник! Ти представяш ли си? Та значи книгата ще бъде за червените картони и мъжете, които ги размахват. Как ти се струва? Харесва ли ти?

Книга за гадните мъже и изчанчения секс, значи? Сякаш бе поръчана специално от Вивиан. Доста от редакторите ми бяха доверили, че ако имам предложение за книга, в която жената е невинната жертва, а мъжът е виновен за всичко, тя ще застане зад автора без колебание. Добавете малко шантав секс и получавате любимата й формула.

— Звучи чудесно, Кадънс — похвалих я аз. — Защо не нахвърляш епизодите, които искаш да бъдат включени — сама се сещаш, че искаме пикантерии, които ги няма в миналите ти книги, — и прати асистентката си да ми ги донесе. Оттам нататък поемаме ние.

— Така е супер, кукличке. Кендра! — Асистентката веднага влетя в офиса, готова да угоди на всяка прищявка на шефката си. — Вземи ми нещата, ако обичаш. Шофьорът навън ли е?

— Да, Кадънс, на Петдесет и четвърта улица.

— Хайде мърдай. Добре, ще мина да кажа едно бързо „чао“ на моя човек Фил и си заминавам. Благодаря ти, Клер. Надявам се ти поне да се задържиш — Кадънс ми намигна, изпрати ми още две въздушни целувки и се упъти към кабинета на Фил, малко по-надолу по коридора.

Тъкмо повдигах прашката от бюрото, когато телефонът звънна.

— Има ли някакъв шанс да се измъкнеш от този офис в приличен час и да отидем на йога? — попита Беа. — Часът в „Ом“ започва в осем. На две крачки от офиса ти е и ми се струва, че ще ти се отрази много добре да се поотпуснеш малко. После можем да похапнем някъде... нищо, че последните два пъти се наложи да ти слагат вечерята за вкъщи.

В този момент самата мисъл за йога ми се стори истинско мъчение — в момента нямах никаква енергия. Може би, след като похапнех малко, щеше да ми е по-приятно. Съгласих се да се видя с Беа в салона.

„Бъргър Хевън“. Крайно време бе да отскоча дотам.

— Връщам се след пет минути — провикнах се през рамо към Дейвид и спрях пред асансьора заедно с Лулу. Тя направи кисела физиономия. По дяволите. Налагаше се да се преструваме, че сме приятелки цели дванайсет етажа.

Аз поне щях да се преструвам. Откакто постъпих на работа тук, Лулу не правеше нищо друго, освен мръсотийки. По време на

оперативките спореше за всяка дума, която изричах. Ако кажех, че някое предложение ми се струва интересно, тя се правеше, че се прозява. Ако изтъкнех за нещо, че е глупаво и неподходящо, тя любезно ме молеше да ѝ дам копие. Просто за всеки случай, за да има и второ мнение.

Добре, ще се пречупя и ще направя първата крачка, казах си аз, докато се качвахме мълчаливо в асансьора.

— Здравсти, Лулу, как е при теб? Днес си с много красива блуза.

Лулу натисна копчето за партера, без да се обръща към мен.

— Клер — изрече тя името ми тихо и бавно.

Не каза нищо повече. Нямаше приятен разговор, докато слизахме, не каза дори „здравсти“! Просто произнесе името ми. Друг звук така и не излезе от свършено начервените ѝ устни.

Тъпа работа. Защо изобщо си правя труда? Имах чувството, че слизаме цяла вечност, но накрая спряхме на партера и златните врати се отвориха към спасението. Лулу слезе първа, разбира се, и закрачи през фойето, на лицето ѝ бе замръзнала ледена усмивка. Помаха с пръсти на охраната, сякаш бе най-голямата мръсница на планетата.

Добре че нямаше начин да се е отправила към „Бъргър Хевън“. По думите на Фил Лулу си поръчваше единствено салати от заведението за екологично чиста, здравословна храна малко по-надолу по улицата, Фил го наричаше „Тофу ад“. Ако зависеше от мен, щях да я пратя вечно да гори в здравословния си ад.

Двете с Беа лежахме по гръб и чакахме часът да започне. Залата се пълнеше бързо, но до моята постелка имаше свободно място. За момент затворих очи и се насилих да се отпусна след напрежението през деня. Не биваше да обръщам внимание на дребните неща, които непрекъснато ме дразнеха. Какво ми пука, че дебелата мениджърка на Алекса Ханли ми казва „Бузестата“? Ще забравя и гневното обаждане от агента, който ме наруга, задето още не му било платено. (Вече сме били публикували въпросната книга, но кой знае защо Вивиан беше решила, че работата още не била свършена. „Мразя тази книга“, обясни тя, сякаш това беше основателна причина да не се плати на автора.) Ще залича самодоволната усмивка на Лулу, дето ми я пускаше, докато слизаше от асансьора.

Когато отворих очи, до мен се настаняваше невероятно поддържана блондинка — чак до френския педикюр — и разстилаше постелка с логото на „Луи Вюитон“. Трябваше ми цяла секунда, за да я позная.

Беше Лулу. Дори името ѝ звучеше готино.

Постелката ѝ беше на по-малко от трийсет сантиметра от моята. Как е възможно такова съвпадение? Не можех да се престоря, че не я виждам, освен това не исках да падам до нейното ниво на злоба.

— Здравсти, Лулу — прошепнах аз.

— А, здрасти — отвърна студено Лулу. След това се наведе напред, отпусна чело между коленете си и го опря на постелката. За млада жена, която с всяка крачка намеква, че има заврян бастун в задника, тя бе забележително гъвкава.

— Седнете удобно пред постелките си — нареди инструкторът.

Докато траеше часът, Лулу изпълняваше всяка асана със завидна лекота. Забелязах, че челото ѝ блести, но иначе не беше потна.

Затова пък аз пъшках и сумтях като Мария Шарапова и се обръщах на постелката сред малка локвичка пот. На двайсетата минута, при всяко движение се плъзгах така, сякаш бях на кьнки. От косата ми капеше пот. Тениската и късите ми панталонки изглеждаха като взети от простора по време на буря. Когато часът най-сетне приключи, попих чело с мократа тениска. Дори Беа изви вежда.

Навих постелката и се обърнах към Лулу, решена да съм мила с нея. Бяхме прекарали известно време заедно и чакрите ни се бяха докоснали, макар и за кратко, така че може би сега тя щеше да откликне.

— Много си добра, Лулу — казах аз. — Впечатлена съм. Отдавна ли ходиш на йога?

Лулу не отговори и аз започнах да се чудя дали няма да подмине въпроса ми, както направи в асансьора. След това тя ме зяпна. Когато най-сетне благоволи да отговори, думите ѝ бяха пълни с отвращение.

— Човек не „ходи“ на йога, Клер, човек „практикува“ йога. И, между другото, не всичко е състезание — сопна се тя и праметна сака си през рамо. След това се отправи към вратата.

Дотук с любезностите.

— Здравсти, мила. Току-що кацнах. Какво ще кажеш да се видим у нас след час? — попита Рандъл.

— Разбира се! — отвърнах бързо аз и се запитах дали Беа ще ми се разсърди, ако я помоля да отложим вечерята. Опитах се да пресметна набързо: можех да изтичам до апартамента (петнайсет минути), да взема бърз душ (пет минути), да се облека (петнайсет, защото ставаше въпрос за Рандъл и щяха да са ми необходими допълнителни четири минути, за да избира подходящо бельо) и да тръгна бързо към тях (двайсет минути). Не се бяхме виждали няколко дни — той приключваше някаква важна сделка в Токио и дори не можехме да се чуем по телефона. Добре че се оказах така затрупана с работа, че не ми остана време да мисля много, че го няма.

— Рандъл ли се обади? — попита Беа, когато затворих телефона.

— А-ха — кимнах аз.

— Да не би тази вечер да стане голямото събитие? — попита тя.

Тази мисъл не ми беше минавала през ума, но след като тя повдигна въпроса... Двамата с Рандъл излизахме повече от месец, виждахме се по няколко пъти в седмицата... Веднъж по телефона чух да казва пред колега, че говорел с гаджето си... Да не говорим, че аз бях луда по него.

— Всъщност, да — усмихнах се аз. — Тази вечер може и да се случи.

---

[1] Роман от Антъни Тролъп. — Б.пр. ↑

[2] Интернет сайт за аукциони, www.eBay.com. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ЛЮБОВ ПО ВРЕМЕ НА ХОЛЕРА^[1]

— Клер? — Дейвид почука на вратата ми. Вече четири часа превивах гръб над един ръкопис и бях схваната. — Долу те чака един мъж. Казва се Люк.

Люк Мейвил? Казах на Дейвид да го покани да се качи.

— Беа е на телефона. Отново.

— Здравсти — поздравих тихо аз, когато вдигнах слушалката. Тази сутрин се обаждаше за трети път.

— И какво? — попита нетърпеливо тя.

— Да, снощи се случи — отвърнах аз. Нямах никакво желание да обсъждам събитието, да го анализирам, а и, честно казано, дори не ми се мислеше за него. В момента имах толкова много работа, че не можех да вдигна глава, а цял ден ме чакаха срещи. Да не говорим, че понякога кихавиците ми продължаваха по-дълго от „събитието“. Не се притеснявах особено. Двамата с Рандъл просто се нуждаехме от малко време. Обикновено първият път носеше разочарование. Това бе почти правило. Въпреки това нямах желание да си припомням какво стана, дори пред Беатрис.

Люк надникна в кабинета ми. Щом видя, че съм на телефона, понечи да излезе.

— Ще ти звънна малко по-късно — заявих на Беа. — Чакат ме...

— Добре — отвърна тя, без да крие разочарованието си, задето все още не бе чула за снощните ми приключения в най-големи подробности. — Между другото, двамата с Хари резервирахме билети за Айова. Ще ти пратя резервацията по имейла. Знам, че има още много време... но нали знаеш как е за Айова в средата на януари?

— Да, същата работа като Сейнт Бартс, знам. Мама ще бъде на върха на щастието, че ще отиде. Мислех да поканя Рандъл, но дотогава има страшно много време и...

— На всяка цена го покани. Добре, да не забравиш да ми се обадиш.

Излязох в коридора, за да потърся Люк. Той оглеждаше полиците, по които бяха подредени всички книги, издадени от „Грант“ през последните десет години.

— Абе, хора, вие тук имате страхотни автори! — отбеляза силно впечатлен той, както и други, които откриваха, че в „Грант Букс“ се издава не само порнография и политика. — Да не би да идвам в неподходящ момент? Извинявай, че пристигам без предварителна уговорка.

— Шегуваш ли се? Винаги си добре дошъл — след като Джаксън се пенсионира и замина за Вирджиния, Люк бе единствената ми връзка със семейство Мейвил. Семейната прилика беше невероятна, въпреки че не се дължеше на външния вид. Люк бе по-нисък от Джаксън, който бе слаб, метър и осемдесет, с остри черти и мургава кожа. Имаше нещо много общо в държанието на двамата от семейство Мейвил.

Не можех да отрека, че днес Люк изглеждаше голям симпатяга в избеляла тениска и широки панталони с външни джобове — доста по-добре от онзи път, когато го видях с плаката, закичен с биберон. Хм. Трябва да помисля за някое готино момиче, с което да го сватосам, стига да не е обвързан. След като вече си имах Рандъл, ми се искаше целият свят да се влюби. Дали да не го запозная с Мара? Тя напоследък беше станала доста дръпната и нямаше да й се отрази зле, ако я запознаех с някой като Люк.

— Благодаря. Много съжалявам, че ти се натрапвам в такъв ден — извини се той. След това вдигна над главата си купчина листа също като щангист. Торбичките под очите му... облекчението по лицето му...

— Това трябва да е великата творба! — възкликнах аз. — Готова ли е?

Люк се разсмя, отпусна се на стола за гости и протегна дългите си крака.

— Може и така да се каже. Нищо не смея да кажа. Но съм сигурен, че ще ти хареса, ако имаш проблеми със съня.

— Ами? — разсмях се аз. — Та като стана въпрос за сън, ти кога за последен път си спал?

— Не се подвеждай — Люк потри очи. — Много добре съм си починал. Само че когато ходя в някое издателство, полагам огромни усилия, за да скрия този факт. Трябва да давам вид на омърлян в мастило писател, който пуши цигара след цигара, пребледнял, изгладнял, на крачка от смъртта, истинска дрипа. Само така ще погледнат сериозно на мен.

— Сигурно. Вторият вариант е да нахлупиш бебешко боне. — Не се сдържах и се изкисках при спомена.

— Точно така — закима сериозно той. — И така става, и иначе става, стига да впечатлиш, когото трябва.

След това, без повече излишни приказки, той ми подаде ръкописа си. Беше тежък.

— Това не е окончателният вариант — обясни той. — Има още много работа по него. Края го лепнах доста прибързано, действието върви бавно, а заглавие дори да ме убиеш, не мога да измисля. Така че хич не се притеснявай, ако не ти остане време да...

— Люк — прекъснах го аз и той си пое дълбоко дъх. — Ще го прочета с огромно удоволствие. Благодаря ти.

Винаги съм си представяла, че за един писател този момент е все едно да остави детето си на училище за пръв ден — ден на гордост, на очаквания, но също така и на страх, че ще го преценяват, ще се заяждат с него, ще го пренебрегват. Един от приоритетите ми като редактор бе да не позволявам тази агония да се протака.

Виждах, че Люк се притеснява повече, отколкото останалите автори, с които се срещах, затова си обещах да не позволя върху неговия ръкопис да падне дори една прашинка. Независимо от работата, която ме чакаше, щях да намеря време, за да прочета незабавно поне една или две глави. Освен това бях наистина любопитна да разбера какво е написал — Джаксън открай време повтаряше колко бил умен племенникът му. Разгърнах първата страница, погледнах първите няколко реда и побързах да вдигна поглед, защото усетих, че притеснявам Люк още повече, като започвам да чета пред него.

— Като гледам, можем да празнуваме — заяви той и наруши мълчанието. — Просто защото е завършен. Един господ знае дали ще успея да продам това чудо. Освен ако не прецениш цялата книга по блестящото първо изречение...

— Ще помисля по този въпрос. Истината е, че трябва да празнуваш. Това е невероятно постижение.

— Имам ли шанс да те придумам да вечеряш с мен довечера? Напоследък съм се пристрастил към едно италианско заведение в Уест Вилидж, казва се „При Мими“...

— Обожавам „При Мими“! — възкликнах аз шокирана, че още някой сред познатите ми знае дупката, където ходеха главно старчоци, мястото, което ми служеше за собствена кухня през изминалите няколко години. Макароните им със зеленчуци бяха истинска фантазия, а пък ниоките... Само като си помислех за ниоките, ми потичаха лигите.

— Супер! Какво ще кажеш за осем? — попита Люк, решил, че съм се съгласила. Не го поправих. Той не ме канеше на среща. С него бяхме приятели. Е, не точно приятели, но ни свързваше Джаксън. А и Люк сигурно се опитваше да ме размекне, за да прочета по-бързо романа му.

След като мухата за „При Мими“ ми влезе в главата, връщане назад нямаше. Вече шест седмици бях толкова заета, че ако успеех да хапна веднъж на ден, бях доволна и щастлива, а мисълта за великолепната храна „При Мими“ беше истинско блаженство. И без това Рандъл щеше да работи до късно, така че бях свободна.

Телефонът ми звънна и на екрана се изписа номерът на Вивиан.

— Шефката — извиних се аз на Люк. — Осем часа става.

— Ще се видим довечера, Клер — Люк махна с ръка и излезе.

— Не ми се обаждат вече три седмици, Клер. Клиентът ми няма представа какво става! Не мога да накарам нито нея, нито проклетия Греъм да вдигне телефона — Дерек Хилман, агент от Ел Ей, който дундуркаше порнокралицата Минди Мъри, беше силно притеснен. Обикновено беше напорист и нагъл, но ето че нещата се променяха.

Въпросът беше следният. Минди беше направила предложение за втора книга още преди месец — наръчник за жени как да накарат мъжете да се откажат от порното и да се върнат в леглото, където им е мястото, — но кой знае защо, въпреки че Вивиан беше проявила интерес, не отговаряше нито на обажданията, нито на имейлите, а аз не можех да я накарам да поеме ангажимент. Вече бях изразходвала всичките си извинения пред Дерек и знаех, че няма да мога да го удържам още дълго.

— Виж, Дерек — започнах аз, — в момента уточняваме проектите си и...

— Стига дивотии. Направил съм поне двајсет книги с Вивиан, съкровище, и знам, че няма какво да уточнява, когато иска да направи оферта. Какъв ѝ е проблемът? Днес в офиса ли е? Вече съм готов да ѝ пусна Харолд. Виж какво. Защо не ѝ предадеш, че може би е най-добре Харолд да се заеме с договора — Харолд Креймър, безпощаден адвокат, за когото не бе проблем да осъди и кон, задето се е изпотил, бе сред хората, които Вивиан мразеше със страст. Нямаше съмнение, че не би позволила той да се намеси.

— Изчакай още малко, Дерек. До края на седмицата ще имам отговор от нея. Тогава ще се върне от Ел Ей.

— Вивиан в Ел Ей ли е? Виж ти, нямах представа! Обикновено разбирам, когато дойде... на небето се изписва пентаграм, по стените започва да капе кръв. Слушай, съкровище, до края на деня трябва да разбере какво става, иначе обръщаме друга страница. Чакахме повече от достатъчно.

— Ще направя всичко по силите си, Дерек. Много се извинявам, просто...

— Просто тя е невероятно заета. Знам, знам. Спести си извиненията, спести ги. Просто ми се обади с офертата — той тресна телефона.

— Как си, малката? — попита Фил от вратата на кабинета. Държеше двајсестина папки. — Идваш ли?

— Къде? — попитах аз и в същия момент усетих как ме обзема паника. Да не би да съм забравила за някоя оперативка?

— На оперативката на търговския отдел. Ти нямаш ли поне десет книги, включени в пролетния каталог.

Усетих как кръвта бумти в ушите ми. Оперативката на търговския отдел — единственият шанс, който редакторите имаха, за да представят заглавията си на целия търговски отдел — беше запланувана за следващата седмица.

— Объркал си датите, Фил — отвърнах аз и се опитах да запазя спокойствие. — Оперативката е следващата сряда.

Фил ме гледаше недоумяващо. Лицето му стана на петна, сякаш бе играл футбол на минусови температури.

— Не е възможно да го е направила... не мога да повярвам... Клер, Лулу изпрати имейли в понеделник, за да съобщи, че оперативката ще се проведе една седмица по-рано. Днес е, след около десет минути! Дни наред се чудим кои заглавия да изберем и описваме достойнствата им. Сигурна ли си, че не си получила имейл от нея?

С трепереци пръсти прегледах цялата поща. През изминалата седмица не бях получавала нищо от Лулу.

— Възможно ли е да изпратила имейли на всички, освен на мен? — попитах аз, защото не можех да повярвам, че е толкова злобна.

— И аз не съм получил нищо — обади се застаналият зад Фил Дейвид.

Мръсница.

Нямах време да се ядосвам. Нямах време и да обмислям отмъщението си.

— Колко точно време ми остава? — провикнах се към Фил, докато се втурвах към шкафа, за да извадя необходимите папки. Дванайсет книги. Имах дванайсет книги, които трябваше да представя и да опиша пред търговския отдел, за да преценят кога и как да ги пуснат. Първата ми оперативка с търговския отдел — несъмнено най-важната за целия сезон, — а Лулу успешно ми беше подляла вода!

Това, че разбрах в последния момент не беше единствената причина, поради която изпаднах в паника. На подобни места езикът ми се връзваше и не можех да обеля и дума. Единствената ми надежда беше предварителната подготовка — имах намерение да прекарам цялата седмица над бележките си, — а сега тази възможност бе пропиляна.

— Ще започна пръв, за да ти спечеля няколко допълнителни минути — обеща все още слисаният Фил. — По моя преценка разполагаш с петнайсет минути. Честно да ти кажа, едва ли ще успея да се забавя повече.

Погледнах Дейвид, моята подкрепа, който се втурна към шкафа, за да ми помогне.

— Ти вземи горните шест — наредих аз и посочих списъка, който той бе измъкнал. — Аз ще взема долните. Три ключови точки за всяка книга. Ще бъде кратка и много точна — Дейвид кимна и се захвана за работа. И двамата започнахме да записваме необходимото и да събираме материали с трескава бързина в пълно мълчание.

— Остават две минути — обяви Дейвид, когато погледна часовника си. — Аз съм готов.

— И аз. Ще прегледам твоите бележки в асансьора. Да вървим!

Хукнахме към асансьора и натиснахме копчето за третия етаж. Докато асансьорът се спускаше, аз прегледах написаното.

— Къде е конферентната зала? — попитах задъхана аз и се огледах и наляво, и надясно.

— Трябва да е наляво... — Дейвид посочи двойна врата на десетина метра надолу по коридора. Хукнах натам, отворих вратата със замах и...

— Клер? — възкликна Греъм и ме погледна от единия край на масата, около която бе пълно с народ. Присъстваше целият редакторски състав на „Грант Букс“ — с изключение на Вивиан, която бе в Ел Ей. Забелязах празно място до Фил и погледнах злобно самодоволната Лулу, която седеше с невинно изражение.

Щях да я убия малко по-късно. Точно сега ме чакаше работа.

— Да представя на всички най-новата ни редакторка, Клер Труман — обяви Греъм. — Клер, идваш тъкмо навреме, за да представиш пред колегите дванайсетте заглавия за пролетта.

Седнах и извадих отделните листчета, на които бяха написани заглавията ми. Забелязах нещо удивително — не бях никак притеснена. Кой знае как паниката, обзела ме през последните петнайсет минути, адреналинът, който фучеше във вените ми, и лудият бяг по коридора по магически начин бяха излекували страха ми да говоря пред публика. Когато започнах да представям първото заглавие, се почувствах още по-спокойна и уверена, заговорих ясно и стегнато, нещо, което не ми се беше случвало никога досега. Бележките на Дейвид бяха точни и конкретни и аз лесно отговорих на въпросите на хората от търговския отдел.

Когато приключих, погледнах към Лулу. Тя бе скръстила ръце пред скелетоподобното си тяло и лицето ѝ се бе разкривило от злоба. По всичко личеше, че не може да си намери място от яд.

— Браво, малката — похвали ме Фил и ме прегърна през раменете, докато се качвахме в асансьора за дванайсетия етаж.

— Благодарение на Дейвид — признах аз. Чакахме останалите колеги да се качат. — Лулу, питам се как така не съм получила имейла за новата дата на оперативката, защо не съм била включена в списъка?

— Не си ли била включена в списъка на редакторите? — попита тя, без дори да се обърне към мен. — Май ще трябва да го прегледам пак.

— Какво чудесно искрено извинение, Лулу — отбеляза Фил, докато слизахме на дванайсетия етаж. — Да ти кажа, ако Клер и Дейвид не се справяха така блестящо, когато са под напрежение, щеше успешно да прецакаш дванайсет книги на издателството. Много ми е интересно как ще го приеме Вивиан.

Лулу се извърна рязко и в очите ѝ проблесна страх.

— Провери си списъка с редакторския състав — подхвърлих аз и се въртнах към кабинета си. Отсега нататък щях да си пазя гърба, ала гневът ми почти се беше стопил, Фил беше напълно прав: бях се справила отлично.

— Клер! — Мими се втурна през малкия ресторант и ме прегърна мечешката. — Я се погледни! Само кожа и кости си станала, bella^[2]. Защо си отслабнала толкова? — след това се обърна към Люк и щипна силно бузата му. Личеше, че го заболя, ала той смело се усмихна и преглътна болката. — Любимите ми клиенти са дошли заедно! Мими е на върха на щастието! — кудкудякаше тя, докато ни отвеждаше към масата.

Заведението на Мими бе съвсем стандартно — червени карирани покривки, свещите, боднати в стари бутилки, капеха отстрани, чуваше се тихият глас на Синатра — но истината бе, че нито едно заведение в Ню Йорк не можеше да се сравнява с удоволствието, когато Мими те посрещнеше лично на входа. Почти стокилограмовата жена те караше да се чувстваш като част от la famiglia^[3].

Люк ми се усмихна хитро, докато се настанявахме на масата. Той бе с хубава тениска, а тъмната му коса беше леко разрошена.

— Приятелят ми много обича спагети „Болонезе“ — заявих аз и погледнах менюто. Това нямаше нищо общо с истината, разбира се — Рандъл дори не би помирисал нещо толкова калорично, да не говорим, че все още не бяхме официално гаджета. Въпреки снощното фиаско аз все още бях луда по него, затова имах нужда да обявя съществуването му. Последното, което исках, бе да подведе любимия племенник на

Джаксън, като го оставя да си мисли, че това е нещо повече от приятелска вечеря.

— Значи имаш късмет — усмихна се Люк и вдигна поглед от менюто. — Моята приятелка пък е заклета вегетарианка, което означава, че ми се налага да търпя „Зен Палът“. Съвсем наскоро успях да се убедя, че соевите хапки стават за ядене — той се замисли. — Не, истината е, че все още не ги признавам за годни за ядене.

Приятелка ли каза той? Защо реших, че е необвързан? Въпросната приятелка ми дойде изневиделица... и ми развали настроението. Люк беше изключително подходящ за Мара. Готин, умен, от сплотено семейство и с толкова сексапилни тъмни очи. А пък Мара страшно си падаше по такива мъже. Какво пък. Опитите ми на сватовница може и да се провалиха, но май е по-добре, че Люк излиза с някоя. Така няма опасност да си създаде погрешно впечатление. Отпуснах се на стола и отпих глътка вино.

— Имам чувството, че те познавам благодарение приказките на чичо Джак — обясни Люк. — Той ти е страхотен фен.

— Да знаеш само колко ми липсва. Ти успя ли да отидеш до Вирджиния? Кари ми каза, че яздела всеки ден, а Джаксън непрекъснато ходел на разходки — потиснах смеха си, щом си го представих. Едва ли имаше друг, когото по-малко да го влечеше към природата. Просто не го виждах да обикаля горите. Дори не можех да си го представя по къси панталони.

— Точно така е. Според мен разходките за чичо Джак са равностойни на отказ от камериер.

Усмихнах се.

— Не знам как преживява без червената си химикалка. Ти срещал ли си някога човек, който да обича да редактира повече от Джаксън? Виждала съм го да поправя вече издадени книги със същата химикалка.

— Знам. Веднъж двамата с него се разхождахме по някаква улица и той спря, за да поправи едни графити, надраскани на автобусната спирка. Чичо Джак може и да се пенсионира, но мога да гарантирам, че червената химикалка продължава да е в непрекъсната употреба.

Капнах малко зехтин върху прясно опечения от Мими хляб.

— Пенсионирването е много странен преход. Вече не ходиш на работа. Не мога да си представя какво е да не работиш по цял ден.

— Така е. Значи и ти си родена редакторка? — усмихна се Люк.

— Това е малко преувеличено. Истината е, че си обичам работата. Баща ми ме научи да редактирам. Навремето ми купи „Ръководство по стилистика“. Все още чувам гласа му понякога как ми обясняваше кога да използвам „който“ и „когато“, поправяше ме, когато случайно сливах по две думи...

— А пък аз си мислех, че моето семейство знае как да се забавлява — пошегува се Люк. — Баща ти редактор ли е?

— Беше поет и преподаваше в Университета на Айова. Почина преди пет години.

— Много съжалявам, Клер — кимна Люк. Доля вино в чашите и бързо вдигна поглед. — Я чакай. Малкото му име, да не би да е Чарлс?

— Да, Чарлс Труман. Чел ли си нещо негово?

— Дали съм чел... Обожавам творбите му! Бях закачил „Покой“ над бюрото си, докато учех в колежа! Сигурно съм чел това стихотворение повече от сто пъти! Не мога да повярвам, че Чарлс Труман ти е баща.

Грейнах. Страстта на баща ми към поезията отстъпваше единствено на безкрайната му обич към нас с мама, фактът, че и други бяха оценили творбите му, накара сърцето ми да прелее от щастие.

— Искам да ви кажа, че тази вечер е специална — заговори сервитьорът ни и ни представи ястия, всяко по-вкусно от предишното.

— Може би ще е по-лесно, ако ви кажем какво не искаме — пошегува се Люк с блеснали очи.

Поръчахме толкова много неща, сякаш бяхме стояли на самотен остров месеци наред и това бе първото ни истинско ядене след завръщането в цивилизацията.

Часовете отлетяха неусетно. Двамата с Люк скачахме от тема на тема — от любимите ни писатели (неговите: Фокнър и Хемингуей; моите: Селинджър и Кундера) до най-омразните ни неща (неговото: храна между зъбите; моето: американците, които изпъстриха речта си с типично британски изрази).

— Заповядайте — сервитьорът остави сметката между нас с топла усмивка. Посегнахме към нея едновременно, ала Люк сграбчи ръката ми и аз усетих как цялата потръпвам.

— Моля те, нека аз — настоях. — Аз мога да си позволя, а ти си начинаещ писател... — никак не исках той да плати — беше гладуващ човек на изкуството, не съвсем, но почти, а аз сама бях видяла каква работа поема, за да свърже двата края.

Люк не помръдна.

— В никакъв случай, Клер. Ти беше толкова мила, съгласи се да излезеш с мен, за да празнуваме, а знам колко си заета. Да не говорим, че съвсем наскоро ме видя в бебешко боне.

Той се усмихна и аз отново забелязах как греят очите му. Може пък с вегетарианката да не потръгне и ще успея да уредя Мара с него.

След като спечели битката за сметката, Люк настоя да ме изпрати до нас, въпреки че изобщо не му бях на път. Когато стигнахме пред входа на сградата ми, той ме целуна нежно по бузата.

Докато се качвах по стълбите, се усмихвах. Обикновено бях зачервена и намръщена. Щом влязох, веднага си сложих пижамата, прехвърлих в чиния макароните, които той настоя да взема за вкъщи, отпуснах се в леглото и зачетох ръкописа му.

На следващия ден изтощена, но въодушевена, почуках на вратата на Вивиан. Носех ново копие от ръкописа на Люк. Още щом пристигнах, помолих Дейвид да направи десет копия, да мога да го дам за работа веднага. Самият Дейвид бе омагьосан от написаното и не вдигна глава, откакто се зачете.

— Влез — провикна се далечен глас. Отворих тежката врата и усетих полъх леден въздух (Вивиан поддържаше в офиса си арктически температури). Заварих шефката си надвесена над пет или шест разгърнати списания. Когато приближих, забелязах, че всички до едно са броеве на „Хъслър“.

— Какво ще кажеш да вземем това момиче за корицата на „Просто ме изучай“? — попита тя.

„Просто ме изучай“ беше предизвикателен роман за двайсет години от живота на една жена, за сексуалните ѝ похождения, за оргиите на летен лагер и отношенията ѝ с друга жена, чието дете е в един отбор по футбол със сина ѝ. Тази книга бе свършеният антоним на „прилична“ или „благочестива“.

— Според мен книгата ще се продава най-добре, ако преобразим корицата — продължи Вивиан, отгърна нова двойна страница от списанието и я вдигна, за да я огледам.

Да промени корицата на „Просто ме изчукай“ бе все едно да смени шезлонгите в „Титаник“. Избегнах въпроса, като закимах и се престорих, че кашлям.

— Вивиан, искам да говоря с теб за книга, която много ми се иска да купим — започнах сериозно аз. — Никога досега не бях чела подобно нещо. Започнах снощи и цяла нощ не можах да я оставя. Става въпрос за близък план на...

— Стойностна литература или комерсиална? — попита Вивиан, докато отваряше капачката на бутилка, която изглежда беше пълна с водорасли. Отпи. — Започнах нова диета. Мога да ям единствено къдраво зеле и лук.

— Всъщност е наистина стойностна с универсални...

— И разни морализми. Какво пък, има и хора, които четат подобни простотии. Интересува ме дали ще се продава — повечето въпроси на Вивиан бяха всъщност окончателни решения и нареждания. Сякаш тя не искаше да признае, че може и на нея да се случи да попита за нещо.

— Да, според мен, определено...

— Какво е заглавието?

— Още няма заглавие. Авторът се казва Люк... Всъщност той е племенник на Джаксън Мейвил. Наскоро е завършил писателски курс в „Колумбия“ и...

— Племенник на Джаксън ли? — Вивиан отметна назад глава и изсумтя като кон. — Господи, защо не каза веднага? Та това ще накара дъртия Джаксън да прокълне пенсионирането си. Чакай само да разбере, че аз ще издам творба на негов роднина! С удоволствие ще се заема! На това му се вика кеф! Давай! Колко ти трябва, за да пуснем книгата веднага?

Какво? Толкова ли било просто? Докато идвах на работа сутринта, се опитвах безброй пъти да проведа същия този разговор наум и нито веднъж не се получи както сега. Вивиан не беше прочела дори ред от ръкописа на Люк. Нима бе възможно да вземе решение единствено за да подразни Джаксън?

— Земята вика Клер! — ревна Вивиан. — Попитах те колко?

— Нямам представа, все още не сме говорили за пари. Той ми даде ръкописа вчера.

— Някой от „Мадър-Холингер“ има ли го? — попита тя.

— Не, но Люк спомена, че го бил дал на друг приятел в „Еф Ес Джи“.

— Няма ли агент?

— Няма — признах аз.

Вивиан остана изключително доволна.

— Предложи му сто. Струва си всяка стотинка, защото знам, че Джаксън ще се сгърчи.

Застинах на място за момент, ала след това се съвзех, благодарих на Вивиан и излязох от кабинета ѝ. Причините, поради които се съгласи, никак не ми допадаха, но исках да се заема с тази книга прекалено много, затова не се колебах. Добре че неприязънта на Джаксън към Вивиан като издател щеше да бъде смекчена от факта, че аз ще бъда редактор на Люк.

Петнайсет минути по-късно, след като той прие с огромен възторг предложението ни, аз официално станах редактор на Люк Мейвил.

---

[1] Роман от Габриел Гарсия Маркес. — Б.пр. ↑

[2] Bella (ит.) — красавица. — Б.пр. ↑

[3] La famiglia (ит.) — семейство. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

БЕЗНАДЕЖДЕН СЛУЧАЙ^[1]

Ох! Ох, ох, ох, ох, ох.

Бях уморена до смърт, чувствах се като пребито куче след осемнайсетчасовия работен ден, прекаран в компанията на капризни автори, кисели агенти и какви ли не неосъществими изисквания. Имах спешна нужда от гореща ароматна вана, от отпускащ масаж, по възможност да ми го направи опитен швед на име Ханс, и гигантски сладкиш с много сладолед.

Затова пък нямах абсолютно никаква нужда да си хласна кокалчето в ръба на ваната, когато се юрнах към телефона в два след полунощ.

Дори не посегнах към хавлията и по пода след мен остана мокра диря, докато тичах към пронизително пищящия телефон. Кой ли беше в този неземан час? Опитах се да не се поддавам на паниката, докато разни катастрофични картини изплуваха в главата ми. Рандъл пътуваше за Европа за поредната командировка. Вивиан нямаше домашния ми телефон — бях послушала съвета на Фил и не й го дадох. При спешни случаи единствено Беа и мама звъняха в толкова късен час... При тази мисъл сърцето ми се сви, не забелязах отвореното чекмедже на скрина и...

Ох! Ох! Ох! Каква е тази безпощадна космическа сила, която те кара, след като веднъж си удариш кокалчето, да праснеш същото място с още по-голяма сила в първото изпречило се препятствие? Хвърлих се върху неоправеното легло, за да напипам телефона... Ето го.

— Ало? — обадох се задъхано аз.

— Клер, Вивиан е. Докъде си стигнала със „Сладък изкусител“?

Вивиан?! Сърцето ми не се успокои дори след като чух гласа й. Откъде, по дяволите, беше докопала домашния ми телефон? Той не беше включен в указателя, а аз излъгах асистентката й и казах, че

използвам единствено мобилния. Дори помолих Рандъл да не ѝ го казва. Как е успяла да открие номера? И защо ми звънеше в два след полунощ?

— Клер? Чуваш ли ме? Докъде сме с „Изкусителя“? Казвай побързичко, не разполагам с цяла нощ.

Истината ли искаше да чуе? Не бях прочела дори една дума, откакто Вивиан ми подхвърли идеята преди няколко дни. Тъй като всеки ден ме затрупваше с все нови и нови идеи, някои просто ги изпусках. За съжаление „Сладкия изкусител“ бе попаднала в категорията на изпуснатите. Той бе една от най-нашумелите рап звезди, а последният му албум, „Вирни опашка в Бронкс“ бе станал платинен, а след това на два пъти се опитаха да го застрелят. Вивиан искаше да издаде книга с текстовете на песните му без цензура и каквито и да е редакторски поправки. Бях звъняла три пъти на мениджъра му, но той така и не се обади.

Знаех, че не мога да ѝ призная истината. Ако исках да я умилостивя, трябваше да я забаламосам с нещо от сорта: Виж, Вивиан, след като агентът му не ми се обади цели двайсет и четири часа, отидох право в офиса му и висях неотлъчно, докато най-сетне се съгласи на среща с мен. След това го убедих, че най-успешната стъпка във възходящата траектория на Сладкия И е да издадем книга, която да отлети директно към феновете му. „Грант Букс“ ще пусне на пазара книгата и всичко ще бъде лесно и безпроблемно като песен. Образно казано.

— Много съжалявам, но още съм доста назад — отвърнах аз и усетих как стомахът ми се свива. Вече четири месеца работех в „Грант“ и все още не бях успяла да си навлека гнева на Вивиан — а Фил твърдеше, че това било абсолютен рекорд, — ала сега по всичко личеше, че късметът е решил да ме напусне. — Ще събера още информация утре сутринта.

Тя мълчеше. Представих си как тъничък фитил гори безобразно бързо и напредва към готовата да гръмне бомба.

— Добре — заяви най-сетне Вивиан.

Добре ли, въздъхнах облекчено аз. Това ли беше всичко? Нямаше ли да има викове и крясъци?

— Как върви с Рандъл? — попита Вивиан. Потръпнах и се загърнах с кърпата. — Баща му беше гола вода в леглото.

Въобразяваше си, че е божии дар, но оная му работа не беше по-голяма от брадавица. Е, не беше съвсем нищо, затова навремето му се отвори парашутът. Ти знаеш ли кога за последен път ме изчукаха?

Естествено, че знаех. Случи се по средата на оперативка миналата седмица. Вивиан раздуха много нагледно пред всички как е прекарала следобед със сексапилен пиколо в хотел в Бевърли Хилс. Карал „Веспа“ и си правел коламаска на гърдите.

— Обикновено — довери тя на двайсет от служителите, които ценеше най-много — младите мъже нямат представа как да доставят удоволствие на една жена. Ти, Хари, сигурно нямаш представа кой край ти се е вирнал. Затова пък момчето с веспата беше изключение — Хари, асистент в художествения отдел, се изчерви. На следващия ден напусна.

— Нямаш представа колко ми се чука — продължи Вивиан, а аз приседнах на края на канапето и се опитах да не я слушам. — Току-що се наебах със стола. Синът ми влезе, докато го правех, и писна: „Мамо!“ Цялата романтика се стопи. Така поне ще има какво да обяснява на психоаналитика си.

Нещо ми подсказваше, че горкото момче разполага с богат материал за пред психоаналитик.

— Никога досега не си ми звъняла у дома, Вивиан — подхвърлих аз и погледнах часовника на нощното шкафче с подпухнали от умора и недоспиване очи. — Откъде взе номера? Почти не се прибирам у нас, затова не го бях дала на асистентката ти.

— А, Лулу ми го каза — отвърна разсеяно Вивиан.

Защо изобщо си направих труд да я попитам? Естествено, че няма кой друг, освен Лулу, да ми направи мръсотия. Интересно, откъде ли го е намерила? Отпуснах глава на възглавницата и се усилих да остана будна, докато шефката ми заразказва как е изгубила девствеността си.

Извадих органайзера си и в графата за неотложни задачи записах: „Смени номера на домашния телефон.“

Случи се към края на петия месец в „Грант“.

Един петък реших да остана до късно, за да се справя с десетте книги, които бях наследила от последната напуснала колежка.

През изминалите пет месеца се бях сближила с останалите служители — дружно се мръщехме пред вратата на Лулу, усмихвахме се съчувствено по време на оперативки, пращахме си имейли с по едно „Добре ли си?“, след като ни натовареха с непосилно количество работа, въпреки че в сбогуванията ни нямаше нито сантименталност, нито топлота. В „П&П“ редовно се организираше прощална запивка за всеки, който напускаше по една или друга причина. Ако направехме подобно нещо в „Грант“, щяха да ни заклеят като алкохолици.

Единственият ритуал в „Грант“ бе прехвърлянето на проектите. След като някой си тръгнеше, върху бюрото ми се озоваваше огромна купчина папки. Наблюдавах с непрекъснато нарастващо притеснение как на едната стена в кабинета ми се трупат все нови и нови папки, седмица след седмица.

Най-новите автори, които поемах, оставаха шокирани, когато най-сетне намирах време да се свържа с тях. Повечето бяха прехвърляни на трима, някои дори на четирима различни редактори. Когато се обаждах, за да им се представя, една жена отчаяно си пожела да издържа по-дълго от предишната ѝ редакторка. Уверих я, че нямам намерение да напускам и тя се престори, че ми вярва, въпреки че по всичко личеше, че беше чувала подобни обещания и преди.

В петък вечерта, след една безкрайна и напълно хаотична седмица, в издателството цареше мъртвило като в гробница. Вивиан беше заминала за Ел Ей предишния ден и останалите служители се бяха измъкнали, за да се насладят на заслужена почивка през уикенда.

Аз също очаквах с нетърпение зимния уикенд. Двамата с Рандъл бяхме решили „да се помотаем“, да отидем до Лонг Айленд и да преспим при Беа и Хари в Монаток. Нямах търпение да тръгнем. Щеше да е чудесно да се измъкнем от града, особено след като по всичко личеше, че по празниците ще се наложи да остана тук. В края на годината ме притискаха толкова много крайни срокове, включително и книгата, която трябваше да редактирам по време на коледния уикенд, затова мама благородно предложи да дойде при мен в Ню Йорк. Не че това бе най-добрият вариант, но поне щяхме да сме заедно.

Надявах се да се види с Рандъл, докато е тук. Освен това ми се искаше да прекараме повече време с Беа и Хари този уикенд. Тъй като и двамата бяхме порядъчно заети, всяка седмица се опитвахме отчаяно

да откраднем по малко време заедно, затова беше почти невъзможно да организираме двойни срещи. Странното бе, че макар да излизахме вече шест месеца, аз така и не се бях запознала с нито един негов приятел. Веднъж на улицата се натъкнахме на негов колега от „Голдман“ — беше почти на възрастта на Рандъл, — който едва ли не коленичи в краката на гаджето ми. Друг досега не бях виждала.

Гаджето ми. Все още ми се струваше, че живея в някаква фантазия. Рандъл се оказа най-прекрасното гадже, което можех да си пожелаю. Беше невероятно внимателен и грижовен — планираше вечерите ни в най-хубавите ресторанти в града, винаги ме питаше как е минал денят ми и редовно ми изпращаше цветя в офиса. Оказах се права, като си казвах, че не бива да се притеснявам за онзи фалстарт първия път в леглото... След няколко седмици всичко си дойде на мястото.

Вгълбена в тези мисли, аз скочих от стола си, когато чух телефонът да звъни в кабинета на Дон Джефърс, от лявата страна на моя. След това го чух да звъни в кабинета на Лулу, по диагонал от моя. Погледнах часовника — беше почти 11,30 часа. Кога бе станало толкова късно?

Накрая звънна и в моя кабинет. За съжаление се обадох.

— Къде, мама ви стара, сте се изпокрили? — изсъска Вивиан. Беше бясна. — Няма ме и всички решават, че могат да се спасят нанякъде. Станала съм в пет сутринта и тази вечер ме чакат още три срещи. Как става така, че работя по-упорито от целия си персонал? А ти къде ходиш цяла седмица? Не съм чула и дума от теб. Не мога да си представя как е възможно да си клатиш краката по цял ден в онзи кабинет...

Замръзнах на място, шокирана от чутото, стиснала химикалката в ръка. Вивиан имаше ли представа колко е часът в Ню Йорк? Да не би по грешка да беше набрала моя телефон? Да не би да си мислеше, че говори с някой друг? Бях я чувала да ругае почти всички в офиса, но поне досега не се беше захващала с мен. Не че ме беше засипвала с похвали през изминалите пет месеца, но поне не ме беше накъсвала на парчета. Не очаквах нищо хубаво от това обаждане по никое време. Поех си дълбоко дъх и започнах да обяснявам.

— Ами, оправям някои от книгите, които поех тази седмица.

Очевидно Вивиан подушваше страха дори по телефона, затова засъска отново:

— Не ме прекъсвай, когато говоря. И какво трябва да означава „оправям“? — имитира ме тя с тънък писклив глас. — Четеш написаното, разговаряш с автора — това да не ти е ядрена физика. Не виждам защо губиш толкова време. А, да, получих съобщението ти за онзи роман, който искаш да откупим. Виждала съм подобни предложения, Клер. Да направим два, става, но те не носят пари! Стига, това е повече от достатъчно. Джаксън Мейвил може и да е залагал на тези стойностни литературни простотии, дето ги купуват десет човека, но не и аз. „Грант Букс“ може само да се издига, Клер, няма спирачки, а ти, ако искаш да постигнеш нещо, трябва да се разкараш от въображаемата си кула от слонова кост. Свържи се с автори, които хората обичат да четат. Аз ли съм единствената, която разбира нещата както трябва? Защо няма поне един човек с инстинкти? До един сте се събрали сноби, излезли от разни префърцунени колежи и университети. Всички до един сте шибаняци... анемични отрепки... гади ми се от вас.

Не можех да дишам. Имах чувството, че е забила юмрук в стомаха ми. Вивиан сериозно ли ми ги говореше тези неща? След като си бях съдрала задника, за да ѝ докажа, че съм способен редактор — след като бях поела цели двајсет и пет допълнителни книги, без да се оплача нито веднъж, въпреки че не ми оставаше никакво време да се занимавам със собствените си проекти, след като бях жертвала всичките си уикенди, откакто постъпих на работа...

— Ти на колко си, на двајсет и шест? — сопна се злобно Вивиан. Стисках слушалката с всички сили. — Та ти си още дете. Нещо май си се самозабравила. Нямам представа къде ми е бил умът, когато те взех на работа. Както и да е, трябва да затварям. Мен ме чака работа, Клер, не мога да си губя времето с теб.

Щрак.

Отпуснах глава на дланите си. Не можех да си поема дъх. В продължение на няколко минути имах чувството, че шумното ми дишане отеква в притихналия офис.

Когато се замислях, си казвах, че логично ще дойде ден, когато Вивиан ще насочи гнева си и към мен. Въпреки това таях надеждата,

че ще бъде единственото изключение, протежето, най-добрата й любима ученичка.

Събрах си нещата с натежало сърце и излязох от офиса без дори да прибера папките. След като цял живот бях получавала единствено одобрение, бях потресена, че шефката ми каза, че съм гола вода. Да не говорим, че никой досега не си беше позволявал да ми крещи, още по-малко по този злобен начин.

Меденият ми месец в „Грант“ беше приключил.

— Мила, не може да е чак толкова зле — успокояваше ме Рандъл, докато завихряше леда в чашата с уиски. Тъй като Беа вече бе тръгнала към Лонг Айленд, аз се обадох на Рандъл с надеждата да получа съчувствие и разбиране — нов момент в отношенията ни. Той се съгласи да се видим и да пийнем набързо по нещо в „Хъдсън Бар & Букс“, преди да се върне в офиса си. — Сигурно денят й е бил изтощителен и си го е изкарала на първата изкупителна жертва, която й е попаднала. Случва се непрекъснато в бизнес средите. Докато се издигах в „Голдман“, ме подмятаха непрекъснато. Ако съм приемал нещата лично винаги, когато някой от директорите ми е крещял за работи, които нямат нищо общо с мен... че аз нямаше да издържа и три дена — той се засмя при тази мисъл.

Знаех, че Рандъл е прав. Държах се като глезено дете. Трябваше да се стегна. Какво толкова, че шефката ми се е развикала — случва се на милиони служители, при това всеки божи ден. Щях да се справя. Не бях свикнала, но нищо. Цял живот някой ме е закрилял. Цял живот някой се беше грижил за мен. „Ти дай най-доброто от себе си“, повтаряха непрекъснато мама и татко. Не щадях усилията си. Джаксън следваше същите принципи като тях. Знаех, че намеренията им са били добри, но ме бяха превърнали в глезено мрънкало.

Сега вече бях поела нови отговорности, а част от тях означаваха, че се налага да поемам и удари. Рандъл беше прав.

След втората чаша вино вече се чувствах малко по-добре. Сълзите ми пресъхнаха и се оставих на изтощението. Въпреки това ме притискаха черни мисли, породени от гнева на Вивиан, които дори бутилка шардоне нямаше да успее да разсее.

Ами ако Вивиан реши, че съм некадърна и ме уволни? Не можех да призная този страх пред гаджето си, постигнал забележителни професионални успехи. От друга страна, хората непрекъснато ги уволняваха от „Грант Букс“. Ако изведнъж се окажех без работа, щеше да се наложи да пропълзя на колене обратно в „П&П“, и то броени месеци, след като бях напуснала. Какво унижение! Дори да успееш да потуша гнева й, като довърших цялата си работа в петък вечерта, кой знае кога към главата ми щеше да полети някой перфоратор. Вивиан се отървяваше от служителите, без да се замисля, също както хората изхвърлят празни бутилки.

Дадох знак на сервитьорката да напълни отново чашата ми. Надеждите, с които постъпих преди пет месеца — да се докажа като редактор в „Грант“, да открия супер книги, да напредна в кариерата, — в този момент ми се струаха празна работа. Защо се заблуждавах? Бях просто едно дете и въпреки че си скъсвах задника, за да си свърша нещата както трябва, просто ми липсваше опитът, за да се справя със задачите си. Може би наистина се бях главозамаяла и самозабравила.

— Никак не ми е приятно да те виждам толкова притеснена, меченце любимо — Раднъл ме нарече с новоизмисленото ми галено име. Нежно потри рамото ми. — Може би целият този стрес просто не си струва. Може би...

— А, не — прекъснах го аз и поклатих глава. Колкото и да бях потресена, знаех, че няма да напусна. Бях се зарекла да издържа една година, така че нямаше да подвия опашка още при първия скандал. — Ще й докажа, че греши — измърморих аз, по-скоро на себе си, отколкото на Рандъл. Просто трябва да се постарая повече. Отпих голяма глътка вино.

— Сигурен съм, че ще успееш, мила — даде ми кураж Рандъл. — Ти си изключителна, а Вивиан Грант е страхотна късметлийка, че работиш за нея. Тя го знае — просто е имала кофти ден и ти си попаднала на огневата линия. Сигурен съм, че това ще отmine, меченце.

— Благодаря, Рандъл — целунах го по бузата. — Вече се чувствам по-добре — той се справяше страхотно като заместник на Беа.

— Много се радвам — целуна ме по носа. — Не ми е приятно, когато си толкова разстроена. Искане ми се да не се налагаше да се

връщам на работа — намръщи се той и погледна часовника си. — Трябва да довърша докладната записка тази вечер, иначе ще се наложи да продължа утре.

— Всичко е наред, не се притеснявай за мен — уверих го аз. Истината бе, че никак не ми се искаше да се прибера сама в празния апартамент. Нямах желание да мисля повече за неприятни неща... нито отново да преповтарям наум казаното от Вивиан. Можех да отида у Рандъл и да го чакам там, но един господ знаеше кога ще се прибере, а аз се чувствах неловко, когато бях сама там със Светлана.

Рандъл отиде на бара, за да плати сметката. Отпих нова глътка вино и зяпнах апатично как привлекателната барманка опипва с поглед гаджето ми. Колкото и да бе странно, това не ме подразни — знаех, че на Рандъл мога да имам пълно доверие, още повече, че откакто бяхме заедно, той никога не бе погледнал друга. Не се притеснявах от изневяра. Освен това не можех да виня жената: В скъпия си костюм и вратовръзка от „Ермес“ Рандъл, както обикновено, беше невероятен красавец.

Какво толкова, казах си аз, на работното място може и да съм ударила стената с глава, но поне този страхотен мъж е все още до мен.

Той се върна на масата и постави ръка на рамото ми.

— Ще те взема утре в три, нали така? А, за малко да забравя. Родителите ми са в Саутхамптън, пристигнали са съвсем неочаквано за уикенда. Доколкото знам, щели да се срещнат с архитект за нова къща за гости в имението. Какво ще кажеш да отделим един час и да отскочим до тях, преди да тръгнем към Монаток? Ако се отбием и пием по един коктейл с тях към шест часа, ще стигнем навреме за вечерята с Беа и Хари.

— Вашите, значи? Чудесно — отвърнах аз, изправих се и го целунах за „довиждане“. Това е той, съвършеният мъж, който няма търпение да ме представи на мама и татко. Да, животът можеше да е къде-къде по-кофти.

---

[1] Роман от Греъм Грийн. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ИЗЯЖ БОГАТАША^[1]

— Разбира се, че искам да се запознаеш с родителите ми. Освен ако не...

— Не, не, ще ми бъде много приятно да се запозная с тях, просто...

Рандъл постави пръст на устните ми. Този разговор го водехме за незнайно кой път вече два часа, още откакто тръгнахме от града и никой от нас така и не позволи на другия да довърши дори едно изречение. Истина е, че снощи се съгласих да отидем да изпием по един коктейл с Лусил и Рандъл Кокс II, преди да потеглим на вечеря с Беа и Хари. Истина е, че исках да се запозная с тях. Работата бе там, че се притеснявах. Ами ако преценят, че не съм подходяща за сина им? Един удар по самочувствието ми за тази седмица беше повече от достатъчен, а благодарение на Вивиан нямаше да мога да понесе повече.

— Няма защо да се притесняваш. Майка ми изпадна в истинска еуфория, когато разбра, че излизам с дъщерята на Патриша Труман — настоя за пореден път Рандъл. — Повярвай ми, това е най-съкровеният ми мечта — той протегна едната си ръка към мен и ме привлече така, че главата ми се отпусна на мускулестото му рамо. Останах така няколко минути, въпреки че ми беше неудобно, докато той мина през дупка и аз си ударих слепоочието в него. Отново се изправих.

— Пристигнахме! — съобщи той след малко и стисна коляното ми.

Наистина ли? Мислех си, че пътуваме по тесен път, от двете страни с огромни дъбове и чак сега разбрах, че сме отбили по дългия частен път през имението на семейство Кокс. Рандъл паркира поршето, аз слязох от колата и се огледах. Къщата бе огромна, боядисана в бяло, наоколо се бяха ширнали просторни ливади, имаше великолепно

поддържани тенис кортове, а слънцето залязваше във водата точно зад къщата. Имах чувството, че съм попаднала във „Великия Гетсби“. Рандъл се протегна като тигър, пуловерът му се вдигна и откри стегнатия корем. Отлично се вписваше в тази съвършена обстановка.

— Пристигнахме точно навреме — заяви той и с много обич погали предницата на автомобила.

Когато влязохме в огромното мраморно фоайе, чух басов смях и сопранов кикот. Рандъл стисна ръката ми и ме поведе по посока на смеха и звънтенето на чаши.

— Миличките ми те! — Лусил Кокс се втурна към нас в мига, в който влязохме в хола, прегърна ни и ни разцелува по бузите. Това бе най-слабата жена, която някога бях виждала, безупречно облечена, с пищна бяло-руса коса. — Рандъл, миличък! Ти сигурно си Клер. Нямах търпение да се запозная с теб, мила. Рандъл не спира да те хвали — сърцето ми веднага изпърха. Рандъл е говорил хубави неща за мен, така ли?

Бащата на Рандъл, който досега не можеше да вмъкне и дума, пристъпи напред и ми подаде ръка. Сега вече разбрах от кого Рандъл бе наследил красивите си мъжествени черти. Баща му бе в средата на шейсетте, но си оставаше хубав мъж. Бузите му бяха поувиснали, от носа му стърчаха косми, ала лицето бе запазило правилните черти.

— За мен е удоволствие, че дойде, Клер — избоботи той. — Първо, най-важното — какво ще пиете?

След като изпих две главозамайващо силни водки с тоник, смеховете се превърнаха в квартет и аз гледах с особена нежност всички присъстващи в хола. Нямам нищо против да попадна в това семейство, мислех си аз, докато Рандъл пълнеше отново чашата ми, а Лусил ми предложи нова цигара „Дънхил“. Беше истинско удоволствие да се запозная с хора, които не се притесняваха от пороците си.

Стомахът ми тихо изръмжа. Не бях хапвала цял ден, а нервите ми бяха опънати до скъсване заради скандала на Вивиан и срещата с родителите на Рандъл. Сякаш по поръчка, отнякъде изникна прислужница, облечена в безупречно изгладена колосана униформа, и внесе поднос с ордьоври. С огромна благодарност посегнах към парче пъпеш, увит в прошуто. Тъкмо навреме. Ако не хапнех нещо, нямаше да издържа до вечерята. Бащата на Рандъл не се шегуваше с водката.

— Не, благодаря, Карлота — измърка Лусил и дори не погледна към подноса.

— И аз не искам — обади се Рандъл.

Прислужницата постави подноса между нас с господин Кокс, който започна охотно да се тъпче с мини тарталети с раци.

— Невероятни са — не се стърпях аз и посегнах към втора. Господин Кокс кимна.

— Опитал ли суфлето със съомга? — попита той.

— Кажи, мила, как успяваш да запазиш хубавата си фигура? — попита Лусил с напрегната усмивка, когато посегнах към мини суфле.

— Майко — прошепна предупредително Рандъл.

Поставих суфлето на салфетката си и се почувствах като селянче. Нищо чудно, че тази жена бе отгледала син, който дъвчеше всяка хапка поне по сто пъти, преди да преглътне.

— Клер, обожавах майка ти в колежа — измърка Лусил и постави кокалестите си пръсти на ръката ми. В този момент разговорът се разпадна на две. Рандъл и баща му започнаха да обсъждат някакви инвестиции, обърнаха се един към друг, кръстосаха крака и аз забелязах, че са с еднакви чорапи, съчетани с мокасини от „Гучи“. Лусил намести хърбавото си тяло до мен.

— Много благодаря — отвърнах аз. — Тя каза същото...

— Бяхме като сестри във „Васар“! Споделяхме абсолютно всичко — и четките за коса, и записките, и дрехите, дори понякога момчетата! — Лусил се заля от смях при спомена. — Трябва да ти призная, че никога не съм имала по-близка приятелка, нито преди, нито след това. Тиш-Тиш беше неповторима.

Тиш-Тиш ли? Никога по-рано не бях чувала някой да се обръща към мама с това противно име. Жалко, че такова близко приятелство като тяхното се беше разпаднало. Помислих си за Беатрис. Напоследък бях така претрупана с работа, а и покрай новата ми връзка разговорите ни се бяха превърнали в двеминутни обаждания, колкото да разберем какво става. И нашето ли приятелство щеше да си отиде като това на мама и Лусил? Досега подобна ужасна мисъл не ми беше минавала през ума.

Мама и Лусил са били неразделни някога, а за последен път се бяха видели преди цели десет години.

— Майка ти ми липсва много повече, отколкото можеш да си представиш — продължи мелодраматично Лусил. Тясното ѝ чело леко се набръчка. Ако не беше ботоксът, челото ѝ щеше да е прорязано от бръчки на тъга. — Наистина е много тъжно, Клер. Нали знаеш, да живееш в онзи пущинак. Сърцето ми се свива заради нея. Така ми се иска да я убедя да се премести някъде по-близо до Ню Йорк.

За какъв пущинак ми говореше тя? Доколкото си спомням, мама живееше в красива малка ферма сред страхотна природа. Беше заобиколена от приятели, които я обичаха, които бяха познавали и обичали и татко. Творбите ѝ бяха невероятно изразителни и за нейно огромно удоволствие се продаваха в малки галерии в цялата страна.

— Според мен тя е доста доволна от живота си — опитах се да поправа Лусил.

— Знам какво казва тя, миличка, но просто не е възможно да е щастлива. Живее на онова забутано място, изолирана е напълно от културата, не може да пътува, дори е принудена да продава картините си. Ако баща ти беше съумял да... всъщност не бива да се говори лошо за мъртвите.

Кръвта нахлу в главата ми. Погледнах Рандъл с присвити очи, но той бе така погълнат от разговора с баща си, че дори не забеляза. Да не би майка му да се опитваше да ме изкара от нерви, при това едва двацет минути след като се бяхме запознали? Защото ако това беше целта ѝ, да подхвърля гадни намеци за татко и да съжалява по този грозен начин майка ми, точно този бе начинът да го постигне.

Не ѝ се оставяй, Клер, стегни се. Поех си дълбоко дъх.

— Госпожо Кокс, тя наистина е щастлива — заявих твърдо аз. — Айова Сити може и да не е светско място и голям град, но ще се изненадате колко богат е културният живот там. А мама много се радва, че картините ѝ се търсят. Това ѝ носи удовлетворение на няколко нива, включително и финансово.

— А-ха — кимна тя, макар да не бе убедена. — Добре, миличка, надявам се да си права.

Как е възможно мама да е харесвала тази жена. Били са приятелки, така ли?

— И аз познавам Вивиан Грант — продължи Лусил и даде знак на Карлота да налее нови коктейли. Забелязах, че бащата на Рандъл вдигна поглед, когато чу името на Вивиан, ала Лусил не забеляза. —

Ужасна жена е тази Вивиан. Така е устремена напред, че ще преглази всички по пътя си. Много я уважавам за постиженията ѝ, затова пък останалата част от живота ѝ е пълен хаос. Трябва да има някакъв баланс между задълженията на работното място и у дома, нали така?

Лусил беше права. Вивиан наистина беше ужасна. След като ме скастри снощи, бях готова да изслушам всеки, който искаше да я оплюе — независимо по какъв повод. Отпих нова глътка водка с тоник и кимнах сериозно.

Я виж ти! Стаята започна да се върти след едно нищо и никакво кимване.

Лусил ми се усмихна топло, сякаш бях разсеяла притесненията ѝ.

— Да знаеш колко ми е приятно, че срещам млада жена, която мисли като мен, Клер. Особено жена, по която синът ми е хлътнал. Може би не трябва да ти го казвам, но последното му гадже, Коръл — тя направи такава физиономия, че веднага ми стана ясно какво е отношението ѝ към въпросната Коръл, — беше напълно отдадена на кариерата си. С нея не можеше да се говори за друго, освен за работа. Не че има нещо лошо една жена да гони целите си, но просто... съвсем егоистично, като майка, бих искала да видя Рандъл с някоя малко по... с по-умерени амбиции.

Какво? Значи аз бях с умерени амбиции, така ли?

— Всъщност аз работя много упорито, госпожо Кокс...

— Разбира се, миличка. Не искам да кажа, че се отнасяш несериозно към работата си. Извинявай, изобщо не трябваше да повдигам въпроса.

Беше подбрала момента чудесно. След като изгълтах три силни коктейла на гладно, нямаше да забравя лесно забележките ѝ.

— А и родителите на Коръл — продължи да дърдори Лусил, очевидно вманиачена на тема бившата приятелка на Рандъл. — Как да се изразя по-тактично... просто не мога. Тя е родена в каравана, Клер. В истинска каравана. Може и да решиш, че преувеличавам, че говоря глупости, но те уверявам, че не е така — Лусил поклати глава, сякаш не можеше да преглътне този факт. — Не че това е проблем, разбира се, не можем да виним горкото момиче, защото тя се беше ориентирала доста добре в живота — право в „Йейл“ и така нататък, — но двамата с бащата на Рандъл преценихме, че ще им бъде много трудно, ако не произлизат от една и съща среда. Какво ще стане, когато младият

Рандъл реши да започне членство в престижен клуб като „Бат и Тенис“ или „Шинекок“? Знам, че е ужасно, но някои от най-добрите клубове са доста взискателни, дори да си от семейство Кокс. Защо да си създаваш неприятности, след като може да си живееш много по-леко.

Не можех да отговоря на въпроса, защото стаята ту ме притискаше отвсякъде, ту ме залюляваше неудържимо.

— Рандъл — прекъснах я аз на висок глас. — Да не закъснеем. Беа и Хари ни чакат в осем — той се усмихна и продължи разговора с баща си.

Лусил също продължи да нарежда:

— Знам, че трябва да съм по-дискретна, миличка — прошепна тя заговорнически, въпреки че гласът ѝ бе достатъчно висок, за да я чуят мъжете, — но ти си тъкмо момичето, с което винаги съм се надявала Рандъл да се задоми. Както вече ти казах, обожавах майка ти. Винаги беше толкова елегантна, изтънчена и невероятно красива. Можеше да има, който мъж на този свят пожелае. Не е тайна, че Харисън Уествил III — наследникът на мултимилионерите Уествил, производителите на пасти за зъби — беше луд по нея — Лусил зацъка тихичко с език.

— За какво си бърбите, дами? — прекъсна ни най-сетне Рандъл. — Мамо?

— А, женски приказки — изкиска се Лусил. — Кажете, милички, дали ще успея да ви убедя да останете на вечеря? Готвачката е направила прочутата си задушена кокошка, а на мен ще ми бъде безкрайно приятно да прекарам още малко време с вас.

— Какво ще кажеш, Клер? — попита Рандъл. — Беа и Хари ще се разсърдят ли, ако отидем утре на обяд и останем да спим тук.

Какво! Стаята спря да се върти и бавно се върна на мястото си. Беа и Хари са пазарували цял следобед и са се подготвяли за нас. Не можем да им откажем в последния момент! Въпреки че пред погледа ми бе малко размазано, поне това ми беше напълно ясно.

— Много ми се иска да можехме да останем — обърнах се към Лусил след малко, — но приятелите ми ще се разсърдят. Очакват с нетърпение възможността да прекарат повече време с Рандъл и планират тази вечеря доста отдавна.

— Разбира се. Жалко е наистина, но ние разбираме — отвърна Лусил. — Някой друг път. Надявам се да се видим в най-скоро време, Клер. И с теб, и с майка ти. Трябва да ми кажеш, когато ти дойде на

гости следващия път. Много ще се радвам да я видя — целунахме се и си взехме „довиждане“. Единствената ми цел бе да не падна на земята.

Докато Рандъл ми помагаше да се нагъна и да седна в ниското порше, аз махах на родителите му и се опитвах да не се цупя.

— Не мога да повярвам, че го направи! — избухнах аз в мига, в който той седна и затвори вратата.

— Какво съм направил?

— Опита се да вържеш тенекия на Беа и Хари. Постави ме в неудобното положение аз да откажа на майка ти да вечеряме с тях.

Рандъл не откъсваше поглед от пътя. В продължение на няколко минути мълчахме и пътувахме по извитата алея. Луната вече бе изгряла.

— Извинявай, мила, просто не съобразих — каза най-сетне той и целуна ръката ми.

Кой знае защо (най-вероятно заради водката) бързата му капитулация само наля масло в огъня.

— И каква е тази омраза между майка ти и бившето ти гадже. Не била от сой... Или може би защото била прекалено амбициозна. Това е толкова тесногръдо и еснафско, Рандъл, да не говорим, че същото може да се каже и за мен.

— Не е трябвало мама да говори за Коръл. Не е трябвало изобщо да я споменава! — Рандъл ми се стори много вкиснат. Трябваше му около минута, за да се овладее. — Разбира се, че ти си със съвсем различен произход. Майка ти е от много добро бостънско семейство, а баща ти е известно и уважавано име в академичните среди. Това не може да се сравнява с живота в каравана, Клер.

— Това не ме притеснява, Рандъл! — завалях думите от яд. Как е възможно той да не разбира, че се възмущавах заради снобското префърцунено отношение на майка му. А в момента говореше така, сякаш бе обмислил и преценил много внимателно произхода и положението ми! И какви бяха онези приказки за кариерата? — Знаеш, че работата ми е много важна за мен, нали? — попитах аз и се обърнах към него.

Той ме стрелна с поглед.

— Клер, на задната седалка има бутилка минерална вода „Евиан“. Защо не пийнеш малко? Според мен водката ти дойде доста.

— Знаеш много добре, че държа на кариерата си — повторих аз. Усещах, че се държа дребнаво и се опитвам да се скарам с него, но просто не можех да се спра.

— Разбира се, че знам, Клер. Господи! Просто не разбирам защо се палиш така. Да не би да забрави, че аз ти намерих работата, на която толкова много държиш? Казах ти да пийнеш вода. Държиш се детински.

Думите му ми подеждяха като шамар. Детински ли? Първо шефката ми, а сега и гаджето ми.

— Слушай — продължи Рандъл с много по-спокоен глас и отпусна длан на коляното ми. — Много се извинявам, наистина съжалявам, че мама те е разстроила. Тя просто иска най-доброто и понякога казва неща без дори да помисли. Изобщо не е трябвало да повдига въпроса за Коръл и глупостите за работа и кариера. Просто беше малко нервна заради срещата с теб и затова се е разприказвала. Както и да е, приеми извиненията ми. А що се отнася до предложението да променим плановете си, просто не виждам родителите си достатъчно често заради работата и ми се искаше да останем още малко. От седмици чакат с нетърпение срещата с теб. Майка ми само за това говореше.

Усетих как гневът ми се стопява. Какви ги вършех? Лусил ми беше наговорила куп простотии. Трябваше ли да си го изкарвам на Рандъл още щом се затвориха вратите на колата.

Беше се опитала да ни накара да останем за вечеря. Той просто се държеше като добър син, който се стараеше да не разочарова родителите си. Защо трябваше да съсипвам първия ни уикенд заедно от месеци наред?

— Извинявай, Рандъл, просто не знам какво ми стана — прошепнах аз засрамено.

Той ми подаде бутилката „Евиан“ и аз отпих голяма глътка.

— Няма нищо. Да се отпуснем и да се насладим на останалата част от вечерта. Става ли?

Кимнах и отпих нова глътка вода, а Рандъл даде газ. След това се преместих към него и го целунах по бузата, а той се усмихна. Красив, умен, добър син и... умее да прощава. Съвършеният мъж.

Беа махаше развълнувано от прага. Никога досега не се бях радвала повече да я видя. След като така и не бяхме успели да се видим като хората от седмици наред, а и след разговора ми с Лусил, няхах търпение да си побъбря с най-добрата си приятелка.

— Здравейте! — провикна се тя, когато слязохме от колата.

Добре че четирийсетте и пет минути до Монаток и литърът вода ме отрезвиха малко. Убедих Рандъл да ми разреши да отворя прозореца съвсем малко — той много мразеше вятърът да разрошва грижливо гелосаната му коса, но този път направи изключение — и студеният чист океански въздух проясни малко главата ми.

— Беатрис, както винаги изглеждаш великолепно — каза веднага Рандъл, целуна я и тупна Хари по гърба.

— Къщата е направо невероятна! — признах аз веднага щом влязохме в наскоро ремонтираната кухня. Беше уютно, ламперията много ми хареса, също и огромната груба маса и семейните портрети, които Беа бе подредила на едната стена.

— Страхотно се е справила, нали? — попита Хари и ни въведе в хола.

— Много е красиво! — възкликна Рандъл и се огледа. — Беа, какво ще кажеш да преобзаведеш новата ми къща в Нантъкет? Вкусът ти много ми допада.

— Наистина ли? — грейна Беа. — С удоволствие! Разбира се!

— Супер! Ще накарам секретарката да ти звънне, за да уточните подробностите следващата седмица. А, да, забравих — заповядай, господине. — Рандъл подаде на Хари прашна бутилка вино. — „Петрюс“ 85, много добра година.

— Иха! — възкликна Хари. — Невероятна бутилка! Благодаря ти, Рандъл, много мило от твоя страна.

Беше ми безкрайно приятно. Гледката ми доставяше невероятно удоволствие: съвършеното ми гадже се разбираше толкова добре с най-добрите ми приятели. На това му се казваше голямо щастливо семейство.

— Как мина при техните? — прошепна Беа, когато се настанихме на канапето, а момчетата отидоха да отворят бутилката.

— После ще ти кажа. Не мога да обясня набързо.

— Слушай, Клер, забравих да ти кажа една клюка от миналата седмица — заяви Хари, когато ни донесе чаши за виното. — Няма да

познаеш кого видях да се натиска в един сбутан ресторант близо до офиса ми.

— Да се натиска ли? Пак ли си чел клюкарските страници?

— Само пробвай да познаеш — разсмя се Хари.

— Добре, помогни ми малко — артист, политик, познат от миналото?

— Политик и... не знам, известна личност... може и така да се каже. Нея със сигурност я познах. Държаха се за ръце и се гледаха в очите като влюбени гълъбчета. Предаваш ли се? — беше повече от очевидно, че Хари няма търпение да ми разкаже, затова кимнах. — Вивиан Грант и заместник-кмета.

— Видял си... чакай, кой е заместник-кмет?

— Станли Призбеки. Ще го познаеш в мига, в който го видиш. Огромна бияч, брадичката му винаги обрасла, бицепсите още малко и ще се спукат... той е дясната ръка на кмета.

— Този ли? Видял си този тип да се натиска с Вивиан? — натискането за мен беше разтегливо понятие, но когато ставаше въпрос за един от тези двамата, звучеше твърде мило и любезно. На това му се вика клюка!

Кметът и Призбеки, заместникът му, спечелиха последните избори по една случайност, благодарение на необичайния лозунг:

„Нюйоркчани имат нужда от силна любов“

Кметът изпълни обещанията, дадени по време на кампанията, като нанесе съкрушителен удар по организираната престъпност и корупцията сред чиновниците — а Призбеки очевидно бе движещата сила в тези постижения, — ала напоследък из пресата започваха да се появяват мнения, че нюйоркчани мислят, че нещата са отишли прекалено далече. Все още не си бях съставила категорично мнение за управлението им, но едно беше сигурно: Станли Призбеки даваше вид на страховит тип.

— Хари, Стан не беше ли женен? — попита Беа.

— Да, има четири малки деца.

Така, сега вече сме в познати води. Вивиан в ролята на прелъстителната друга жена, Вивиан в ролята на разрушителка на

домове... всичко си идваше на мястото.

— Ненавиждам подобни мъже — съпругата му сигурно му е помагала да се издигне, а той ето как ѝ се отблагодарява — сумтеше презрително Беа. — Ами нещастните дечица!

Забелязах как Рандъл смръщи чело. Защо ѝ трябваше на Беа да засяга тази тема? Преди години и Рандъл е бил сред онези нещастни дечица — той дори е попаднал на Вивиан, след като е преспала с баща му. А онази вещица разказваше случката с огромен кеф. Потръпнах. Ето още една причина, поради която я презирах.

— Беа, да ти помогна ли за вечерята? — попитах аз с надеждата да отклоня вниманието ѝ от любовните авантюри на Вивиан. — Този аромат от кухнята е невероятен.

— Хари е майсторът готвач тази вечер. Приготвя джолан с доматиен сос.

— Джолан с доматиен сос ли? — повтори Рандъл. — Ти си истински ренесансов мъж, Хари! Ароматът наистина е невероятен.

— Предполагам, че вече е готово. Защо не се преместите в трапезарията? — предложи Хари и посочи натам.

— Уикендът беше изключително приятен — призна Рандъл, докато минаваше през тунела, когато се връщахме от Лонг Айленд. — Беа и Хари са страхотни, Клер.

— Радвам се, че двамата с Хари се разбирате толкова добре! — грейнах аз. След вечеря двамата отидоха да поиграят тенис на маса. Ние двете с Беа предпочетохме нещо по-мързеливо — направихме кафе, нападнахме купа понички и се настанихме на канапето, за да бъбрим необезпокоявани часове наред. Чувствах се много по-добре. Синьо небе, свеж въздух, страхотни приятели... едно напомняне колко сладък може да бъде животът, когато не си прикован непрекъснато на бюро.

— Мили, не е нужно да ме караш чак до нас! — Едва сега забелязах накъде се е отправил Рандъл. Предположих, че е тръгнал към гаража си на Седемдесет и осма улица, откъдето щях да взема такси за вкъщи.

— Знам, че не е нужно, меченце любимо — той се усмихна, стисна ръката ми и я целуна. — Просто искам да те закарам.

— Добре... тук завий наляво — забелязах как очите му се разшириха, когато зави по моята улица. Никога досега не бе виждал къде живея — винаги ходехме у тях, защото бе много по-хубаво, а сутрин той ставаше ужасно рано — и аз се почувствах много нервна заради онова, което ще си помисли. Спря на червен светофар и натисна копчето за заключване на всички врати.

След няколко метра спря пред полуразпадналата се тента над входа ми. Група тийнейджъри веднага наобиколиха колата, сякаш бе космически кораб.

— Не мога да те оставя да слезеш от колата, докато тези хулигани се мотаят наоколо — заяви той, готов да ме защитава от целия свят.

— Хули... А, децата ли? Че те винаги се мотаят наоколо. Съвсем безобидни са, честна дума — целунах го по бузата и посегнах към задната седалка за сака.

— Меченце любимо, трябва да ти намерим по-добро място — заяви Рандъл, докато се оглеждаше. Проследих погледа му и в този момент улицата, която ми беше дом години наред, ми се стори истинска дупка. Върху тротоара беше струпан боклук, разни съмнителни типове се мотаеха край съседния вход. Сега, докато оглеждах през погледа на Рандъл, моята сграда ми се видя истинска развалина. — Никак не ми е приятно, че минаваш тук пеша вечер.

В първия момент ми се прииска да защита мястото, където живеях, ала бях трогната от загрижеността на Рандъл.

— Може и да е дошло времето да се преместя някъде другаде — съгласих се аз. Преместването трябваше да се прибави към списъка със задачи. Каква беше възможността да намеря време, за да си потърся нов апартамент? Почти равностойна на търпимостта на Лусил към Коръл, тоест почти нулева.

Рандъл се пресегна и стисна ръката ми. Беше станал много сериозен.

— Има нещо, за което трябва да поговорим, Клер. Обмислям го вече няколко седмици, а майка ми сама повдигна въпроса, докато говорехме вчера. Според мен е много разумно.

— Кое е разумно, Рандъл? — попитах аз. Щом спомена майка си, веднага се напрегнах.

— Какво ще кажеш да се преместиш у нас? Има достатъчно място, няма да се налага да тичаш до вас за нещата си и...

Сърцето ми спря. Да се преместя при него? Той сериозно ли говореше? Обмислял го е седмици наред! Лусил ли е повдигнала въпроса?

— Знам, че излизаме заедно едва от шест месеца, но ми се струва, че постъпвам правилно. Така ще можем да се виждаме повече, ти ще спестиш пари и... — Рандъл замълча, за да си поеме дъх. — Обичам те, Клер. Обичам те и искам да живеем заедно.

Не можех да повярвам. Нима бе възможно да пусне две бомби едновременно — обича ме и иска да живеем заедно. И всичко това стана за броени секунди по време на разговор в паркирана до тротоара кола. Рандъл Кокс ме обичаше! Искаше да живее с мен! Нали за този миг двете с Беатрис мечтаехме от години? Ето че най-сетне се беше сбъднал! Имах желание да се затичам по мърлявата улица и да се разкрещя от радост.

— Ще те разбера, ако прецениш, че имаш нужда от време, за да размислиш — продължи сериозно Рандъл.

Опа, внимавай! Понякога забравям, че мъжете не умеят да четат мисли.

— И аз те обичам, Рандъл! — отвърнах аз, прегърнах го през врата и го целунах. — Разбира се, че много бих искала да живея с теб.

Нямаше какво да мисля. Знам, че ми дойде изневиделица — изобщо не очаквах да ми каже подобно нещо, но бях свикнала с Джеймс, който се боеше от обвързване като от огън, който не можеше да понесе мисълта, че дори дезодорантът ми ще остане в банята му. Разбира се, че исках да живея с Рандъл. Ако Рандъл бе готов да направи тази крачка в отношенията ни, то и аз бях готова.

— Добре, радвам се! — кимна доволно той. — Ще накарам Диърдри да ти звънне утре и да уточните подробностите. Страхотно се получава, Клер. Има достатъчно място за дрехите и нещата ти, на втория етаж има фитнес зала, а стига да поискаш нещо за ядене, Светлана веднага ще го приготви.

Продължи да ми обяснява разни неща, ала единственото, което чувах, бе щастливият глас в главата ми, който не спираше да повтаря: „Рандъл ме обича. Рандъл Кокс ме обича и иска да живее с мен.“

— Добре, скачай, преди някой да ни е изхвърлил от колата, за да я задигне — подхвърли на шега Рандъл.

Целунах го и отворих вратата.

— Обичам те — казах му аз и се наведох за още една целувка.

— И аз те обичам. Влизай си у вас! — подкани ме той и посочи някакъв пияница, който се клатушкаше наблизко.

— Как да изоставя това великолепно място? — засмях се аз, хлопнах вратата и се заизкачвах по стълбите. Ще се пренеса при него. Супер! Направо невероятно. Усещах, че ми се вие свят от вълнение.

Този сбутан апартамент ще ми липсва, признах си аз, стоварих се на старото канапе и дръпнах неделния вестник. Може и да беше тясно и неугледно, но гарсониерата ми беше дом цели пет години. И домът на Рандъл щеше да се превърне в мой дом след известно време, сигурна бях.

Направих две крачки до кухнята, извадих хляб, за да си направя сандвич, и натиснах копчето на телефонния секретар, за да прослушам съобщенията, докато ровех в хладилника.

Засъска първото съобщение. Гневът и нетърпението в гласа личаха ясно. Застинах на място и се проклех, че не отидох да си сменя номера. Петъчната травма отново надигна глава.

„Клер, Вивиан е. Нямам представа къде си се завряла, дявол да те вземе. Цял ден звъня на мобилния ти телефон, но изглежда, е изключен. Знаеш много добре, че искам да те намирам винаги, когато ми потрѣбваш. Ти нарочно ли ме дразниш?

Както и да е, има няколко неща, които трябва да уточним, така че ми се обади.“

Няма! Няма, няма, няма! Не мога да ѝ се обадя тази вечер. Ще чака до утре. От месеци наред съм денонощно на нейно разположение, защо да не се порадвам на единствения си свободен уикенд? Нека поне за пет минути да се насладя на щастието и любовта...

На второто съобщение тя излая.

„Клер! Вивиан е! Обади ми се! Не знам какво си въобразяваш или защо си решила, че можеш да правиш каквото ти се иска, но настоявам веднага да говоря с теб.“

Погледнах към телефона. Червената светлина показваше цифрата 18 — осемнайсет нови съобщения за по-малко от трийсет и шест часа. Облегнах се на кухненския плот и потрих чело. Сигурна бях, че съобщенията са от Вивиан — поне повечето от тях. Дали да не й позвъня веднага? Дали бе станала някоя катастрофа, или тя бе в настроение да изкорми някого.

Беше осем вечерта в неделя вечер. Можех да изтърпя крясъците й сега или утре сутринта. И в двата случая нямаше да си почина много през нощта. Грабнах слушалката и набрах номера на Вивиан.

— Мама ти стара, крайно време беше! — разкрещя се тя, след като вдигна. — Побесняла съм, Клер, по-бес-ня-ла — чуваше се още някакъв глас. — Недей! Казах ти да не ми пипаш стъпалата, малоумен кретен! Масажирай само краката! Толкова ли ти е трудно да разбереш? Слушай, Клер, ще трябва да си поговорим на сутринта, сега моментът не е подходящ. Аз си имам собствен живот. Не мога да нарежа всичко само защото ти си решила, че сега ти е удобно. Обади ми се, когато отидеш на работното си място.

Прас. Тя затвори.

Върнах хляба обратно в хладилника и си сипах пино гриджо. Опитах се да задържа щастието, което изпитвах допреди малко, ала неприятният вкус, който остави Вивиан, взе надмощие.

---

[1] Книга на П. Дж. О'Рурк. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ВРЯВА И БЕЗУМСТВО^[1]

— Клер!?

Вдигнах рязко глава от бюрото си. Кървясалите ми очи се присвиха гневно на флуоресцентната светлина. Пак ли? Главата ми пулсираше от болка и исках да я отпусна съвсем за кратко, ала като гледам малката локвичка слюнка, която бе покапала върху ръкописа, над който работех, изглежда, съм поспала малко. Нищо чудно, като знам, че почти не бях спала снощи заради най-въодушевяващата тема в момента — мемоарите на мъжа с най-големия...

— Чуваш ли, Клер? — прогърмя интеркомът отново. Гласът на Вивиан беше враждебен и недоволен.

— Тук съм, тук съм — измърморих аз и натиснах червеното копче.

— В кабинета ми — изрева тя. — Веднага!

В кабинета й ли? Стомахът ми се сви болезнено при тази мисъл. Бях успяла да не се мяркам в онова змийско гнездо цяла седмица. Вече мина един безкраен адски месец, откакто Вивиан ми се развика за пръв път, и сега се опитвах да изкарам деня, без да ме вижда и чува. И без това ме обиждаше, когато и както пожелаеше по интеркома, докато в кабинета, натруфен като палат, където температурите бяха много под нулата и стените бяха изолирани, тя се развихряше както си иска.

— Идвам веднага — отвърнах аз. Умората ми се стопи пред обхваналата ме паника. Бързо прокарах пръсти през пуснатата до раменете ми коса, мита за последен път преди три дни (бях пожертвала хигиената в името на работата), и реших, че е най-добре да я прибера на кок с някой молив.

След това се погледнах и чак сега забелязах, че без дори да помисля, съм си облякла първата блуза, която съм напипала — същата черна блуза с копчета отпред, която бях облякла миналия петък, ден, в

който стресът май ми дойде повечко. Блузата изглеждаше като извадена от боклука, да не говорим, че от нея лъхаше на пот и застояло.

Докато пристъпвах към вратата, мярнах огромния календар на стената. Януари — най-сетне бях влязла в седмия месец от работата си в „Грант“. Това бе средата. Коледа дойде и си отиде, горката мама седя до мен на канапето и ме наблюдаваше как работя... така беше и на Нова година. Графикът на Рандъл беше същият като моя, но той поне успя да отдели малко време, за да пие кафе с нас с мама. Не беше много, но поне най-сетне се запозна с мама. Тя реши, че новият ми приятел е свестен. Знам, че все още се тревожи заради преместването, но се старае да ме подкрепя.

Задрасках и понеделника на календара. Извоювана с много труд чертичка. Върховният момент на всеки ден бе задраскването му в календара, а след това радостта от отминаващите дни и седмици. Понякога се чувствах като затворник, който маркира дните по стената на килията си, ала обикновено това е начинът да се почувствам по-добре, защото всяка червена чертичка ме доближава до самоналожената едногодишна присъда в „Грант Букс“.

Началото на новата година бе повече от противно. Списъкът ми с наследени от други колеги книги бе нараснал на трийсет и две — напоследък текучеството бе направо неудържимо. Следващата седмица бе маркетинговата ни конференция, затова трескаво се опитвах да направя нещо, каквото и да е, за да представя книгите от списъка си. Това означаваше да отложи срещата си с Рандъл. Снощи, например, стоях тук до 3,30 ч. след полунощ. Този уикенд щях да се преместя официално благодарение на Диърдри и Лусил, които заедно уточниха всички подробности. Лусил бе невероятно щастлива, че ще живея в грях със сина ѝ. Тя дори свикна да звъни в офиса ми по няколко пъти на ден, за да обсъжда разни неща около преместването (като например дали предпочитам закачалки, облечени в сатен или коприна, за новия си гардероб).

— Мама ти стара, Клер, ти къде се завря? — избръмча отново интеркомът. — Когато кажа *веднага*, ти да не би да си въобразяваш, че говоря празни приказки?

Ръцете ми трепереха. Лявото ми око потръпваше от новопоявил се тик. Трябвах ми пет секунди, за да се взема в ръце. Стомахът ми

отново се сви. Какво бях направила, за да предизвикам гнева на Вивиан тази сутрин? Както обикновено, шефката ми бе подготвила тежката артилерия.

Поех си дълбоко дъх и поех по лабиринта от коридори към кабинета на Вивиан, подминах кабинета на Лулу и не се сдържах да погледна към вратата. Съвсем наскоро Вивиан размени кабинетите ни и ме завря в кутийка без нито един прозорец, а Лулу получи стаята с големите прозорци.

Зад безупречно подреденото ѝ бюро Лулу пиеше кафе, купено от „Старбъкс“, и не вдигаше глава от клавиатурата. Косата ѝ бе съвършена като на Дженифър Анистън (дълга, права, без нито един щръкнал косъм), а яркожълтият ѝ пуловер изглеждаше чист.

Дяволите да я вземат.

Като дете наивно вярвах, че когато порасна, няма да ми се налага повече да се разправям с побойника на класа, нито пък с любимците на учителите, ала през последните седем месеца натрупах стабилни доказателства, че тези неприятни личности стават все повече с напредването на годините. Вивиан бе превъплъщение на най-злобните побойници от училище — от онези, които с удоволствие биха наврели главата на някое дете в тоалетната, за да му откраднат парите, да го сритат и да обидят майка му. А пък Лулу беше трийсет и няколко годишната версия на въртиопашката и подмазвачката на класа, нетърпимо съвършено създание, което винаги седеше на първия чин и вдигаше с готовност ръка, за да отговори на всеки зададен от учителката въпрос. На пръв поглед бе невероятно амбициозна, докато в себе си таеше гняв и несигурност. На такива хора не биваше да се има доверие.

Фактът, че Лулу отново бе станала любимката на Вивиан — а мен ме заточиха в забвение, — съвсем не ме накара да я заобичам. Всичко бе повече от ясно. Лулу бе в онзи кратък списък от хора, които нямах нищо против да спусна с парашут в центъра на Могодишу.

— Фил! — възкликнах аз, когато се сблъсках с него точно пред кабинета на Вивиан. Днес изглеждаше особено съсипан. Напоследък не се бяхме виждали често, защото и той имаше няколко спешни големи заглавия.

— На твоето място не бих влязъл там, освен ако не се налага — предупреди ме Фил. — Драконката е обезумяла от глад.

— За съжаление тя лично ме призова — преглътнах с усилие буцата, надигнала се в гърлото ми. Когато Вивиан беше в по-лошо от обичайното си настроение, единственото ми желание бе да побягна и да се покрия някъде. Прегърнах Фил. — Няма нищо, приятелю. Не го приемай лично.

— И ти — той въздъхна и се затътри с бавна стъпка по коридора.

Поех си дълбоко дъх, натиснах с рамо тежката врата към кабинета на Вивиан и влязох. Както обикновено, тук цареше непоносим студ и аз веднага усетих как устните ми посиняват, а косъмчетата по ръцете ми настръхват. Вивиан говореше по телефона и вдигна пръст, за да ми подсказва да изчакам. Седнах на канапето с изпънат гръб.

Спомних си уютния кабинет на Джаксън в „П&П“, меките кожени канапета, приятната светлина, семейните снимки, лавиците по стените, пълни с книги, старите пишещи машини. Много вечери, когато работех над някой ръкопис, си купувах нещо за ядене, настанявах се в едно от креслата и четях часове наред, докато Джаксън работеше на бюрото си. Мара често правеше същото. Кабинетът му бе нещо като семейна библиотека. А ние се чувствахме като част от голямо семейство.

Това обаче бе минало.

Сега бях заобиколена от черните кожени кресла на Вивиан, които бяха удобни като пейки в парка. Светлината блестеше ослепително, произведенията на изкуството залягаха на някакви фалически символи — все небостъргачи, щръкнали над Ню Йорк. Нямаше книги, вместо тях се виждаха стъклени витрини. Във витрината най-близо до мен бе поставено първото й издание на „Принца“, а от другата страна на канапето бе първото й издание на „Щастливата проститутка“. Човек лесно можеше да прецени шефката ми по книгите, които толкова много обичаше.

— Нерез нещастен, ти нямаш никаква представа какви ги дрънкаш. Господи! Номинирали са те за една национална награда и вече си въобразяваш, че... — Вивиан замълча, което бе нетипично за нея, ала дългият й нокът забарабани истерично по бюрото, също като мощна картечница.

Приличаше ми на гангстер от старата школа: небезизвестните костюми на тънко райе с огромни ревери, пръстен със скъпоценен

камък на малкия пръст, цял отбор безгръбначни служители от отдел „Кадри“ на „Мадър-Холингер“ се въртят около нея и не смеят да кажат и дума накриво. Неведнъж ми беше минавала мисълта, че някоя сутрин като нищо може да се събудя до отрязана конска глава, навряна в леглото ми.^[2]

Ако някой я ядосаше, Вивиан бе готова да го унищожи, с каквито средства ѝ попаднат в момента. Тя прекратяваше договори, когато ѝ скимнеше, съсипваше репутацията на хората, изпадаше в истерия. Най-лошото бе, когато Вивиан откриеше огън по човек, уж обидил я с нещо. Тогава тя сравняваше нещастника със земята, а никой не беше наясно какво може да предизвика острата форма на параноя, от която страдеше. Според Вивиан всички си бяха наумили да я прецакат, да я окрадат, да подронят авторитета и положението ѝ.

— Какво каза? — изръмжа тя в слушалката и ми даде знак да продължа да чакам. — Дай да се разберем веднъж и завинаги, лайнън нещастнико. Аз не съм просто гаднярка, аз съм най-голямата гаднярка, която си срещал през жалкия си животец. Ако не получа ръкописа до четвъртък... да, за този четвъртък говоря... ще разбереш на бърза ръка, че аз съм гаднярката, която ще ти ореже целия аванс. Схвана ли? Пет пари не давам, че на майка ти ѝ оставали часове на този свят...

Тя тресна телефона, след това позвъни на Тад, асистентът ѝ за деня (той беше на двайсет и четири, манекен на бельо, който днес сутринта бе написал „афтор“ в някакъв имейл до редакторите в издателството).

— Задраскай Хайръм Питърс от контактите ми — излая тя по интеркома. — Педераст гърбав.

О, не. Горкият Хайръм. Фил направо ще се поболее. Беше положил огромни усилия, за да задържи Хайръм в издателството. Последният роман на Хайръм бе номиниран за национална литературна награда, той бе известен, харесваха го много, да не говорим, че бе един от най-милите хора, които познавах, Фил бе споменал, че Хайръм закъснява с предаването на последния си ръкопис две седмици, защото майка му била тежко болна — нещо, което накара Вивиан да присвие очи и да го нарече „педераст гърбав“.

Вивиан обърна ледения си поглед към мен и аз усетих как кръвта ми се вледенява.

— Ти видя ли корицата на „Поверително от Белия дом“? — попита тихо тя. Прекалено тихо.

Спомних си едно от последните предавания по канал „Експлорър“. Група плувци бяха наблюдавали как акулите кръжат около тях почти цял час, ала чак когато те престанали да кръжат и перките им се скрили под водата, те разбрали, че са в голяма беда. Както предполагали, акулите изплували от дълбокото, раззинали челюсти, за да се вкопчат в краката им. Един-единствен плувец бе оцелял и разказваше преживяния ужас. Тишината не вещаеше нищо добро. Акулата Вивиан се готвеше за атака.

— Ами, да, Вивиан, видях я. Според мен Карън се е справила чудесно. Корицата е въздействаща, цветовете са отлично подбрани... — прочистих гърлото си, докато се опитвах отчаяно да измисля някой подходящ епитет. Още в самото начало на кариерата си научих, че издателският бизнес се крепи на гръмки епитети. Ръкописът не беше добър или лош, той беше „експлозивен, възхитителен, уникален или несистематизиран, банален, елементарен“. — Провокативни са — заявих накрая аз. Карън бе шефката на художествения отдел, много талантива и изобретателна, но когато тази сутрин чух приглушените ридания иззад затворената врата на кабинета ѝ, предположих, че Вивиан я е накълцала на парченца. Аз лично останах очарована от корицата, която Карън бе направила за „Поверително от Белия дом“, както и всички останали, които я видяха.

— Провокативна ли? Наистина ли мислиш, че е провокативна? — гласът на Вивиан изригна извън пределите на кабинета. Крясъците ѝ се чува сигурно и на улицата. — Честно да ти кажа, Клер, ти не би познала нещо провокативно дори да ти се представи, а след това да те ухапе по задника. Значи продължаваш да се спотайваш в измислената си кула от слонова кост. Няма нужда да ти казвам, че е повече от отвратителна. Отвратителна! Това е най-нескопосаната корица, която съм виждала през живота си. А ти, като ре-дак-тор-ка би трябвало да дадеш някаква насока за художественото оформление и да се увериш, че празноглавата глупачка е разбрала смисъла на шибаната книга! Ти си тази, която е длъжна да контролира целия процес, Клер.

Неволно ахнах. Вивиан притежаваше невероятното умение да произнася името ми като псувня.

— Как е възможно да съм единствената тук, която разбира нещо?
— крещеше тя, а очите ѝ блестяха диво.

В девет от десет случая Вивиан пробутваше три изтъркани тиради: 1) Как е възможно да съм единствената тук, която разбира нещо; 2) Аз да не съм скапаната ти майка? 3) Защо се налага да върша смрадливата работа на всички тук? Или, ако извадите голям късмет, щеше да ви натресе нещо ново и напълно неочаквано.

— Извинявай, Вивиан — измрънках аз. — Ще се отбия при Карън веднага. Вината е моя. Трябваше да я въведа по-добре в книгата — двете с Карън бяхме обсъждали корицата няколко пъти, а тя бе прочела целия ръкопис. Корицата, която тя направи, много ми допадна. Беше достойна за награда. Само че да се опъвам на Вивиан беше напълно безсмислено, а и Фил ме посъветва да си мълча.

Надявах се двете с Карън да измислим нещо, което да одобри. Това означаваше някое сгърчено от похот голо тяло, ала въпросната книга бе една от малкото, в която не се говореше единствено за секс — така че се налагаше да сме по-изобретателни.

— Не мога да ви върша тъпата работа — продължи да крещи Вивиан. След това се обърна към компютъра си. Предположих, че това е знак да си вървя и бавно заотстъпвах към вратата, сякаш Вивиан бе диво животно, чиито хищнически инстинкти могат да се събудят и от най-незначителното движение.

— Да не си болна, Клер? — попита Лулу, когато я подминах край автомата за вода. — Много си бледа. Я чакай... да не би да е защото в кабинета ти не влиза никаква светлина? — тя запърха с мигли, преструвайки се на загрижена.

— Добре съм, Лулу — отвърнах аз и отново стиснах зъби.

Останалата част от деня премина в срещи, гневни обаждания от агенти и отхвърляне на огромно количество работа. Така и не разбрах кога е минал обяд, сигурно нямаше да усетя и времето за вечеря, ако ръцете ми не бяха започнали да треперят на клавиатурата. Затова посегнах към недояден „Сникърс“, който бях оставила преди седмица в едно от чекмеджетата. Помолих Дейвид да не ме свързва с никого, освен с Вивиан и отхвърлих доста работа. Към десет вечерта реших, че е крайно време да си тръгвам.

Въздухът навън ми се стори свеж и приятен. Беше толкова приятно да усетя студа. Зимата скоро щеше да отстъпи на пролетта и

още един сезон щеше да премине, докато аз работех по четиринайсет часа на ден. Реших да повървя до станцията на метрото, просто за да се пораздвижа малко, прегърнах чантата си, пълна с ръкописи, с които трябваше да се заема у дома.

Днес сутринта Рандъл замина на важна среща в Лондон. Не съжалявах, защото това бяха последните ми вечери в гарсоньерата. Имах чувството, че това е краят на една ера.

В този момент си спомних, че съм забравила да позвъня на Люк Мейвил. Беше ме търсил днес сутринта, но денят ми отлетя неусетно и аз така и не се сетих да му звънна. Извадих мобилния телефон, въпреки че бе прекалено късно, за да звъня. Люк се обади на второто позвъняване.

— Здравсти, Клер се обажда. Извинявай, че те безпокоя в този час, просто не ми остана нито една свободна секунда и исках да ти кажа, че до края на следващата седмица ще бъда готова с редакцията. Извинявай, че те забавих толкова много... просто напоследък е голяма истерия.

— Ще приема напълно ненужното извинение, ако се видим да изпием по нещо — заяви Люк. Чувах гласове около него. — Аз съм на Пери стрийт, много близо до вас. Искаш ли да се видим в „Адърум“?

— С удоволствие — отвърнах аз и едва сега си дадох сметка, че тъкмо затова съм му се обадила. Трябваше да се видя с приятел. И да пийна нещо.

---

[1] Роман от Уилям Фокнър. — Б.пр. ↑

[2] Отпратка към книгата „Кръстникът“ от Марио Пузо. — Б.р. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

БЕЗДНА^[1]

Първата ми мисъл сутринта бе: „Благодаря ти, Господи, че е само кошмар.“ Пресегнах се да спра будилника. Беше се включил тъкмо когато Вивиан ми се нахвърляше с оголени вампирски зъби, крещеше, защото се оказа, че не съм в състояние да редактирам ръкопис, написан на санскрит.

Втората ми мисъл бе: „Ще повърна.“

Хвърлих се към банята с един скок. Ето едно от удобствата да живееш в гарсониера, казах си аз и стиснах косата си с една ръка.

Лоша работа. Все още бях с миризливата риза и пола от вчера. Ризата, която ми се бе сторила смрадлива и смачкана вчера, сега вече беше просто отвратителна, така че щом я съблякох, я свих на топка и я хвърлих в кофата за боклук. Гадост. Никога през живота си не съм била по-отвратена.

Миналата вечер ми се губеше. Открих Люк в „Адърум“... изпитах невероятен кеф при първата глътка уиски с кола... говорихме си за книгата му... пихме по още едно... аз започнах да се жалвам от работата, от Вивиан, от Лулу... поръчахме си по още едно... признах му за смесените си чувства покрай преместването при Рандъл... поръчахме по още едно... той ми разказа за неприятностите с гаджето вегетарианка (която очевидно забелязала, че оглеждал някакво велурено яке)... поръчахме по още едно... след това Люк ме изпрати до нас, прегърнал ме през рамо, защото треперех от студ... целуна ме по бузата пред сградата.

Изтръпнах. Олеле. Сигурно затова се чувствах толкова неловко. Бях подръпнала Люк за ръкава и се бях опитала да го убедя да се качи с мен да пийнем по още едно. Не ми се искаше разговорът ни да свършва. Той дали се качи? Случи ли се нещо, след като ме целуна по бузата? Опитах се да изровя още подробности... не се получи. Най-

сетне си спомних, че се качих сама по стълбите, ухилена глупаво. Нищо повече не се случи, сигурна бях.

Защо тогава се чувствах... гузна?

Да не би махмурлукът да ми правеше номера?

Взех душ и се облякох за работа, въпреки че цялото тяло ме болеше. Днес определено щях да се кача на такси. Нямаше начин да се боря с тълпите в метрото.

— Добро утро, Клер — поздрави Дейвид, когато минах покрай неговия кът около час по-късно. — Вивиан те търси; звъни от осем и половина. Стори ми се... — той не довърши.

— В шизофренично настроение ли? — подсказах му сухо аз. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не те е поздравила както обикновено с „К'во ти беше името, кажи на онази безполезна тъпоглава квачка да ми се обади“?

Черният хумор бе единственото, което ни оставаше в „Грант Букс“.

В този момент забелязах колко е сериозен Дейвид. Той прочистваше гърлото си толкова шумно, сякаш се опитваше да запали трактор. Не може да бъде. Господи, нека да не е в кабинета ми... — молех се аз. Обърнах се и заставах пред Вивиан. Приличаше на разпенен питбул, готов да ми се нахвърли. Беше стояла зад мен.

— Вече загубих надежда, че ще се появиш до обяд — разпищя се тя и се надигна на пръсти, за да скъси разстоянието помежду ни. Беше ми ясно, че се дразни ужасно, че е значително по-ниска от мен и трябва да извива врат, ако иска да ме погледне в очите. Високите ми токчета станаха задължителна част от предизвикателството и аз ги носех всеки ден, въпреки че не бяха удобни, особено когато бях с махмурлук.

Погледнах часовника зад бюрото на Дейвид — 9,03 ч. — и чак след това се свих, готова да поема ударите.

— Трябва да поговорим — сопна се Вивиан. — Имам четири спешни заглавия, с които се налага да се оправиш. За всяко мога да ти дам по три седмици до излизането, а авторите разполагат с три седмици от тази секунда, за да предадат готов ръкопис. Ще се справиш ли?

Май предпочитам да ми нанесе физически удар. Дори бамбукови клечки под ноктите бяха за предпочитане.

Четири спешни заглавия, всяко едно с безумен срок, да не говорим, че не бе написана нито една дума, а това означаваше, че дори да прекарвам в офиса минимум двайсет и четири часа шест дни в седмицата, пак нямаше да смогна в срок. За съжаление трябваше да приема. През ноември се замислих дали да не си донеса спален чувал, за да мога все пак да подремвам, Фил отдавна бе на този ритъм, а Греъм прекарваше в офиса толкова нощи, колкото и у дома си. Независимо от всичко, което Рандъл казваше, инвестиционните банкери не работеха повече от нас, разликата бе в една нула повече в края на заплатите, които те получавах.

Четири спешни заглавия, с които да се заема незабавно. Господи! От опит знаех, че работата ще е неблагоприятна и ще ми донесе още безсъние, защото със сигурност нещо щеше да се обърка, поне с една от книгите, и аз трябваше да поема яростта на Вивиан върху себе си.

Накратко казано, тя ме питаше дали съм готова да приема мъченичеството.

— Доста са — измрънках аз. — Мога да опитам... но трябва ли да ги правим по едно и също време? Ще бъде много трудно, Вивиан — господи, какво мекотело бях. Истинско безгръбначно. Защо не можех да се защита? — Въпреки това ще опитам... Дейвид, би ли помолил Тад да ни даде условията за всяка една от книгите и ще се заемем с договорите още...

Вивиан изсумтя.

— Договорите! Ако все още не си в час, позволи ми да те уведомя, че е работа на ре-дак-то-ра да уточни договорите, да се разправа с агентите. Ще ти дам офертите за всяка една от книгите, а ти ги накарай да подпишат.

— Разбира се — съгласих се аз. Трябваше сама да се сетя. С други думи, налагаше се да убедя всеки агент да приеме предложението на Вивиан без каквито и да било отклонения (ставаше въпрос все за агенти, които са работили с Вивиан и преди и много внимавах да не пуснат клиентите си на вълците), да обясня концепцията на автора, да убедя него или нея, че трябва да подготви ръкопис от четиристотин страници за десет дни и ако се окажеше, че не могат, да се заема с целия процес отново, за да намеря автор в сянка

(онези, които биха се съгласили на подобни нечовешки условия, бяха обикновено некадърници и плагиати) и да завърша всичко в такъв вид, че да няма недоволни (по-точно казано, Вивиан да е доволна). И това умножено по четири.

След това идваше веселата част — да получа недоизкусурения ръкопис след две седмици, да пренапиша цели глави, да изцедя нещастния автор или авторка да свърши още непосилна работа, докато най-сетне ръкописът влезе за печат за още две седмици. И това умножено по четири.

— Вивиан, знаеш, че това е много работа — повторих аз, напълно объркана. — Защо някой от другите редактори не поеме поне едно от заглавията? Не мога да обещаю нещо, което няма как да направя, а и, честно казано, това е прекалено много за сам човек.

Ето, казах го.

Вместо очакваната експлозия Вивиан ми се стори доволна. Тайничко се подсмиваше.

— Права си, Клер, ти просто не си в състояние да вършиш сериозна работа — съгласи се тя. — Фил е претоварен, но съм сигурна, че Лулу с огромно удоволствие ще поеме две от книгите. Тя вече работи над две такива, но нали я знаеш, винаги се радва да поеме още работа. Как ми се иска да можех да я клонирам!

По дяволите! Светицата Лулу. Знаех, че Вивиан ме манипулира, но въпреки това не можех да понеса мисълта, че Лулу е издигната на по-висок пиедестал от моя. Щях ли да изпадна съвсем в немилост, ако откажех? Може би Вивиан щеше да ме премести в още по-малък кабинет, където да работя на светлината на фенерче. Поклатих глава, тъй като не можех да кажа и дума, така бях замаяна от яд и безсилие.

— Няма значение — реших след малко аз. Мразех се, задето отстъпвам. — Ще се справя и с четирите, Вивиан. Кажи ми какви са условията и ще се заема.

— Добре, ела в офиса ми — сопна се тя и изфуча навън.

Обърнах се към Дейвид.

— Ще попиташ ли Тад кога е свободен днес?

— Ще проверя при заместника — отвърна Дейвид. След това зашепна: — Тад сдаде багажа вчера следобед. Очевидно го е праснала по главата с лампа. Раната не е страшна, поне това е добре.

Кимнах. Тад беше издържал цели две седмици и половина, което бе повече от средното. Не исках да обидя Тад, но той беше прекалено глупавичък, за да поведе подмолна война срещу Вивиан. Сигурно това му бе осигурило половинката седмица.

— Стягай се, очакват ни няколко ужасни седмици — опитах се да се усмихна, но мускулите на лицето ми отказаха да ме слушат.

— Ще се справим, Клер — увери ме Дейвид.

Затворих се в офиса, за да не види сълзите на безсилие, бликнали в очите ми. Дръж се като професионалистка, казвах си аз и бършех ядно сълзите. Бях се зарекла да не плача на работа, въпреки че бях виждала разплакани десетки колеги. В тоалетната на дванайсетия етаж често отекваха плач и ридания, а Фил призна, че и в мъжката не било по-весело.

Обадих се на Беатрис, защото ми трябваше поне един светъл лъч, преди да се заема с работата.

— Струва ми се, че шефката ми се опитва да ме убие — прошепнах аз на най-добрата си приятелка. — Някой умира ли е от преработване?

— Разбира се. Ужасен начин да си отидеш от този свят — отвърна Беа. Замълча и предположих, че смуче малкия си пръст, докато се опитва да намери подходящите думи. — Клер, знам, че си твърдо решила да изкараш там една цяла година. Не е ли време да си потърсиш нова работа?

Същата мисъл ми бе минавала много пъти през главата. Беше ми трудно да обясня как така Вивиан разпалва ината ми. Да напусна, преди да е изтекла една година, просто бе неприемливо. Нямаше да й доставя това удоволствие. Нямаше да се призная за победена. Нямаше да оставя Люк без редактор да потъне из дебрите на „Грант Букс“. Бях го довела и сега бе мое задължение да се уверя, че всичко ще бъде наред.

— Нямам нито енергия, нито време да мисля за нова работа — отвърнах аз. — Този уикенд ще се местя, следващия пътуваме за Айова, а сега тя ми стовари четири спешни заглавия... да не говорим, че съм все още малко пияна от снощи.

— Снощи ли?

— Да, посред нощ се видях с Люк, за да пийнем по нещо, и успях да надуя главата на горкия човек с оплаквания. Виж, Беа, трябва

да се хващам...

— Клер, обещај ми, че ще се грижиш повече за себе си.

— Ще се постарая.

— Добре. Обади ми се довечера. Ще ходя на йога, а часът започва в десет. Я кажи, ще дойдеш ли да гледаш „Ергенът в Киев“ довечера?

— Ако го дават в три сутринта.

— Ужас! Клер, това е един от последните епизоди! Хари мисли, че мажоретката от Далас е намислила нещо хитро.

Думите ѝ ми донесоха странна тъга, защото нямах никаква представа коя е мажоретката от Далас.

Затворих и се обърнах към компютъра. Леденосиният екран бе единственото, което си позволявах да гледам от седмици наред. Беа ходеше на йога, а аз се подлагах на компютърно облъчване и се кланях доземи на всяко желание на шефката.

Чашата с кафе бе почти празна. Тръгнах към кафе машината, за да си сипя нова чаша.

— Великолепно! — чух Вивиан да възкликва от конферентната зала. — Знаех си аз, че „Лъки“ е съвършеното място за партито утре. Стриптийзборки ще сервират напитките, докато не са на сцената! За дистрибуторите ще има еротични танци — така ще се повдигне градусът! За томболата да се осигури захарно бельо! Чудничко.

— Господи — изблея Лулу. — Ти си истински гений, Вивиан! Как го правиш? Идеята за това парти е забележителна! Наистина гениално! Върхът!

Тая се мазнеше като луда.

— Знам, Лулу. Затова съм по-добра от всички други издатели в бизнеса — похвали се Вивиан. — Те всички са... посредствени нещастници. Зомбита с безжизнени идейки. За тях няма перспектива, не знаят какво е сексапил и удоволствие. Изперкали дърти сноби...

Забелязах, че съм спряла в коридора и се усилих да продължа. Болеше ме глава. Утре вечер беше партито за представяне на „Свирка: Илюстрирана история на оралния секс“. Предполагах, че издаването на книгата ще ни запрати на дъното в каньона на безобразния вкус, а се оказа, че има още накъде да падаме. Като например партито да се състои в „Лъки“, най-долнопробния стриптийз клуб в града.

Пуснах бучка захар в кафето и се върнах на бюрото си. Чакаше ме цяла планина бумажки, която заплашваше да се срути отгоре ми всеки миг, и списък с поне сто човека, на които трябваше да позвъня. Дейвид ми беше записал най-важното, което трябваше да обсъдя с всеки един и към петдесетия имаше допълнителна бележка, че някои от онези, които ме бяха търсили неведнъж и два пъти, без да ме открият, щяха открито да се разбунтуват. Налагаше се да започна с тях.

— Клер? — Фил надникна в кабинета ми. Беше наградил настолната си лампа, кашон, снимки в рамки и някакво цвете в саксия.

По дяволите, помислих си аз и двете думи отекнаха болезнено в пулсиращата ми от болка глава.

— От една година си беше наумила да ми резне главата, Клер — сви рамене Фил. — Да не говорим за други части от анатомията ми. Днес най-сетне размахна брадвата.

Не можех да повярвам. Вивиан беше уволнила Фил, един от главните редактори! Той бе сред най-добрите в бизнеса, а в „Грант“ нямаше равен на него по опит, усет и знания. Как щях да доживея края на седмицата без него? Кой щеше да ми е съюзник, когато имах нужда да оплюя Лулу? А най-важното и най-лошото бе, че семейството на Фил оставаше без средства... Отново ми се догади. Съпругата му, Линда, бе родила вторият им син едва преди три месеца и аз знаех, че Фил трудно свързва двата края. Беше трупал опит в престижни фирми и си беше извоювал име, ала работни места не се намираха лесно.

Интеркомът избръмча. Беше Нейно Злобно величие.

— Клер, в кабинета ми. Веднага!

Фил се усмихна тъжно.

— Няма страшно, малката — прегърна ме той. — Ще се оправя. Имам приятели в други издателства и сигурно ще си намеря нещо. Не й се оставяй.

— Клер! Казах веднага да дойдеш в кабинета ми! — изрева интеркомът.

Скочих от стола. Гласът й ми действаше като електрошок.

Фил само поклати глава и продължи по коридора.

Напълно вбесена, аз поех към кабинета на Вивиан и нахлух, без дори да почукам. Лулу се бе настанила на канапето, както можеше да се очаква в безупречен сив костюм с перлена огърлица.

— Уволнила си Фил — разфучах се аз. — Как можа, Вивиан — той е най-добрият редактор в издателството! Как можа?

Настъпи пълно мълчание. Карфица да бе паднала на килима, щеше да се чуе. Никога досега не си бях позволявала да се опълча открито на Вивиан, затова по лицето ѝ трепна изненада, ала тя съумя да се съвземе бързо.

— Фил си изпя песента — разсъска се тя. — Няма кой да го влачи на гръб. Държах го, докато можех. Сега трябва да решим кой ще поеме книгите му. Къде е онази тъпачка Дон?

— Ето ме — Дон отвори вратата на кабинета, понесла купчина папки, които я скриваха цялата. — Приготвила съм списък с книгите на Фил, бележките му и според мен е най-разумно да ги разпределим между вас двете — тя ме погледна нещастно.

— Няма никакъв проблем — отвърна Лулу с меден гласец. — С огромно удоволствие ще поема проектите му и ще ги възродя за живот.

— Добре — отвърна Дон и стовари папките върху една от масичките, а след това ги раздели с опитна ръка, също като дилър на блекджек.

Аз ли бях единствената в това издателство, която се оказа напълно съкрушена от факта, че един от главните редактори — при това човек опитен и прецизен като Фил — е уволнен заради нечия прищявка? Дон и Фил бяха работили заедно цели четири години — четири дълги години в издателство „Грант“, които се равняваха на двайсет години другаде — въпреки това на нея не ѝ трепна окото от факта, че Вивиан най-безсърдечно го е изритала.

Замислих се, че никога досега не бях виждала Дон да се притесни, от каквото и да е, въпреки че беше непрекъснато на прицела на Вивиан. От една страна, се възхищавах на изключителния ѝ професионализъм. От друга страна, държанието ѝ ме плашеше.

— Готово — заяви тя, след като раздели по равно папките на Фил.

— Мога ли да остана да поговоря с теб за още някои неща? — попита Лулу, докато подреждахме папките.

Вивиан кимна. Двете с Дон се заизмъквахме, без да кажем и дума.

— Тебе трогва ли те нещо, Дон? — попитах аз, когато стигнахме до офиса. — Виждам, че не си никак притеснена от напълно

безпричинното уволнение на Фил.

Дон спря. След това огледа коридора с уплашения поглед на подгонено животно. Когато се увери, че няма кой да ни чуе, тя зашепна така, че да я чуя единствено аз:

— Ако ѝ покажеш, че си нещастна или развълнувана, значи да признаеш, че е победила.

След тези думи продължи по коридора.

Затворих вратата на кабинета си и усетих неочакван студ. Искаше ми се да не бях попитала. Беше по-лесно да възприемам Дон като някакъв робот, а не като нормално човешко същество, принизено от ненормалната професионална връзка с шефката шизофреничка.

Щом затворих вратата, нещо в мен се пречупи. Зарових лице в ръцете си и се разплаках.

---

[1] Роман от Дъглас Престън и Линкълн Чайлд. — Б.пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ПЪТЕШЕСТВИЕ ДО КРАЯ НА НОЩТА^[1]

— Искате ли шампанско със сок от праскова? — предложи блондинка в прашка, понесла поднос с чаши и сладки във формата на мъжки член. Вивиан ги бе поръчала специално за дамите.

— Не, благодаря — едва ли щях да остана толкова дълго, че да изям дори един член.

Полугола брюнетка се гънеше на един пилон в такт с оглушителната музика. Горкият Дейвид се беше свил със свои колеги асистенти, всички еднакво притеснени, тъй като не знаеха накъде да погледнат.

Вивиан бе надминала себе си. Скандалът ѝ със Сони Уентуърт, изпълнителния директор на компанията, ехтя по целия етаж, докато се разправяха дали е уместно партито и представянето на книгата да се провеждат в известния манхатънски стриптийз клуб „Лъки“. Накрая тя спечели. Всъщност тя винаги печелеше.

— Клер — Лулу се настани до мен. Беше облечена в черна кожена минирокля и кожен каскет. Приличаше на порасналата Бритни Спийърс. — Това парти е направо гениално, не мислиш ли?

Лулу никога не си говореше с мен. Знаех, че ми е заложила капан.

— Голяма работа е — измрънках аз. Ако под гениално Лулу разбираше просташко и напълно неподходящо, повод за няколко дела за обида и непристойно поведение, да, в това отношение партито наистина бе гениално. Ако под гениално разбираше необмислено — да се прави парти, на което дистрибутори и медийни звезди получават секс играчки на излизане, — да, тогава партито наистина беше гениално.

— Видя ли татуировката ми? — попита Лулу. Изпружи хърбавата си ръка с анемичен бицепс, на който се мъдреше татуировка

„шефката“. — Намерих я в сайта на Спрингстийн. Трябва да я покажа на Вив — след тези думи тя ме заряза.

Как е възможно досега да не съм забелязала, че тази жена е пълна кукувица? През всичките месеци, когато отказваше да разговаря с мен, аз си мислех, че е злобна гаднярка. Чак сега осъзнавах, че Лулу е напълно невменяема. Вивиан също беше напълно луда, което означаваше, че откачените са станали шефове на лудницата.

— Здравсти, Клер — поздрави тихо Сони. Сигурно бе застанал зад мен, без да го усетя. Палтото му бе праметнато на ръката, сякаш се канеше да се спаси всеки момент.

Харесвах Сони. Запознах се с него на закуската в чест на новопостъпилите, организирана през първия ми месец в „Грант“. Въпреки че заемахме съвсем различни длъжности, двамата си допаднахме веднага. Той бе здравомислещ, приятен и човек дори не би предположил, че заема един от най-високите постове в издателския конгломерат „Мадър-Холингер“. Сони бе дребен, не повече от метър и шейсет и пет, с късо подстригана коса и очила. Беше тих и спокоен човек.

— Аз съм не по-малко възмутен от теб — измърмори той.

Не знаех какво да отговоря. След като Сони разбираше колко абсурдно и неподходящо е това парти, защо се бе съгласил да се проведе? Та той бе шеф на Вивиан. Той бе единственият, който можеше да я постави на място.

— Просто не мога да повярвам — заявих аз. В един тъмен ъгъл нашият автор бе събрал малка групичка за нагледни уроци по правене на свършената свирка. Мери от счетоводството си записваше в жълт бележник. За един от дистрибуторите изпълняваха специален еротичен танц. Всичко ми се струваше още по-смущаващо, защото бях застанала до изпълнителния директор на компанията.

Сони тъжно поклати глава.

— На мен ли го казваш? — отвърна той. Обзе ме съчувствие към него. Да, истина е, че беше страхливец, ала той си го знаеше и това бе наказанието му.

Ала той не бе единственият страхливец. Всички до един бяхме като него. Аз не исках да загубя работата си, а Сони не искаше да обиди златната кокошка на компанията. Все пак „Грант Букс“ осигуряваше една трета от приходите на „Мадър-Холингер“. При

положение че бе едно от дванайсетте издателства под шапката на корпорацията, това бе впечатляващо постижение — Вивиан, поне от финансова гледна точка, струваше четири пъти собственото си тегло в злато. Тъкмо затова компанията-майка си затваряше очите за всичките ѝ останали гафове и недостатъци и уреждаше съдебните дела, възбудени от недоволни бивши служители, заставаха на нейна страна при всеки спор, съгласяваше се да организира партита за представянето на нови заглавия в най-скандалните и неподходящи места в града.

— Сони, бебчо! — провикна се на висок глас Вивиан и заситни към нас. — Това парти е най-сексапилното събитие, което някога си посещавал, нали? Ще разтърсим цялата издателска гилдия! Направо ще ги скапем! — тя бе доволна и превъзбудена. Бяло-русата ѝ коса бе опъната назад и стегната на опашка високо на темето, така че на лицето ѝ се бе изписало изражение на учудване. Тази вечер бе заменила обичайния си строг костюм с червено дантелено боди, шал от пера, мрежести чорапи и черни лачени ботуши до средата на бедрото. Доста стряскаща гледка, когато става дума за жена на средна възраст.

— Какво точно става тук? — измърмори Сони. Погледна Вивиан. Самодоволната ѝ усмивка се беше стопила.

— Как така какво става? — намръщи се тя и разкриви устни. — Това парти е направо невероятно! Феноменален успех! Къде е Бетси? На нея ще ѝ хареса! — Бетси, съпругата на Сони, бе затворена консервативна жена, винаги закопчана до под брадичката. Когато идваше на някое парти, не се отделяше от Сони. Просто не можех да си я представя да се развихри в някой стриптийз клуб.

— Чака ме да се прибера за вечеря — призна Сони. След тези думи побърза да ни каже „довиждане“ и се отправи към изхода.

— На това му се вика пътьо — изсмя се с горчивина Вивиан. — Жена ми ме чака да се прибера за вечеря! Господи! Що за мъж ще зареже стриптийз клуб, защото жена му пържи кюфтета вкъщи? Мога само да ти кажа, че тоя не го бива да управлява компанията. аз съм единствената, дето има топки в „Мадър-Холингер“ — тя ме погледна така, сякаш бе забравила, че съм до нея. След това намести цици, за да подчертае цепката между тях, и се пхна в мелето.

— Искаш ли да ти потанцувам? — попита ме любезно азиатка с напращели гърди, поне двойно Д.

— Не, тъкмо си тръгвах — отвърнах аз и се отправих към гардероба.

В този момент го видях. Станли Призбеки бе с кожено яке и няколко златни вериги. Двамата с Вивиан се гледаха похотливо, докато една стриптийзърка — много подобна на кукла Барби, се усукваше около него.

Казах си, че ако не изляза да глътна малко свеж въздух, ще повърна изпитото шампанско наред фойето. Момичето на гардероба ми подаде коженото палто (коледен подарък от Рандъл), аз го дръпнах и едва сдържайки се, хукнах към вратата. Случваше ми се да повръщам втори път тази седмица.

— Казах ти да минеш по Лексингтън! — излая Вивиан към шофьора. Беше се измъкнала от задната част на лимузината, за да крещи в лицето му. Той зави бързо и тя се стовари върху мен.

— Копеленце недоебано! Ще ме убиеш, бе! — разпищя се тя.

В огледалото за обратно виждане забелязах, че човекът извива едната си вежда. Сигурно подобна мисъл вече му бе минала през ума.

Беше осем сутринта в петък, а седмицата се бе оказала най-дългата в живота ми. Двете с Вивиан се бяхме отправили към центъра, за да се срещнем с млада, много търсена диетоложка, Рейчъл Барнс, нашумяла неимоверно напоследък, тъй като бе успяла да преобрази разни и без това кльощави дами от Тъпър Ийст Сайд в Манхатън в истински вейки. Каква бе тайната на успеха? Амбициозна програма, която достойно съперничеше на тренировките на американските военноморски тюлени, бе съчетана с диета от петстотин калории на ден, за която тя се кълнеше, че била изключително балансирана и здравословна.

За нищожната цена от десет хиляди долара на месец клиентките на Барнс привикваха да не слагат нищо в уста и да тренират като млади олимпийски надежди, благодарение на което се превръщаха в ходещи скелети, което бе толкова модно напоследък.

— Само този месец пуснахме три бестселъра. Никой не може копче да каже за подобен успех! — крещеше Вивиан по мобилния,

докато шофьорът, инструктиран да ни закара до мястото на срещата на първа космическа, се провираше из трафика с главоломна скорост. Гледах право напред и се молах да не ми прилошее. Не можех да направя нищо друго, за да не повърна отново. Напоследък стомахът ми правеше разни номера.

Вивиан вдигна рязко поглед.

— Какви ги вършиш, Клер?

— Не ми е добре. Просто трябва да...

— Пълна гнус, да не вземеш да повърнеш? Я се разкарай от мен. Нямам време за лигавцини точно сега.

— Няма да повърна, просто...

— Не ме интересува, престани да зяпаш през прозореца. Не ти плащам да се наслаждаваш на гледката! Искam от теб три нови идеи, преди да сме стигнали на Осемнайсета улица. Оползотвори времето — тя отново насочи вниманието си към телефона. — Кълна се, че нямам представа с какво си уплътнява времето персоналът ми! Ако не размахвам непрекъснато камшика, ще си седят и ще си клатят краката. Не знаят те какво е работа! Добре, сладурче, ще ти звънна следващата седмица. Какво ще кажеш за обяд в „Айви“ в сряда? Великолепно. Чао.

Значи Вивиан отново заминаваше за Ел Ей следващата седмица. На това му се казваше върховна новина. Успях да свърша много повече работа, когато не се налагаше да притичвам заради непрекъснатите й повиквания, които се повтаряха на всеки десет минути. Тя приключи с разговора и пхна телефона в чантата „Фенди“.

— Имам няколко предложения, за които искам да поговоря с теб — заявих аз и се наведох над бележника. Отчаяно се опитвах да потисна пристъпите на гадене. — Първото е за исторически роман. Действието се развива през 1920 г. в Чикаго... — Вивиан допря длани и отпусна бузата си върху тях, за да покаже, че още отсега й се е доспало. — Добре, следващото предложение е за програма за контрол на болката, разработена от двама лекари от медицинската школа на „Харвард“...

— Господи, Клер, аз трябва да се включа в програма за контрол на хроничната болка заради тъпите ти идейки — изпъшка Вивиан. — Толкова си... истинско дърво. Голяма си досадница. Същата си като останалите некадърници в този бизнес. Няма ли най-сетне да излезеш от кулата от слонова кост и да започнеш да мислиш по-комерсиално за

книгите. Трябват ми бестселъри. Курвенските истории се продават. Независимо дали ти харесва или не, хората това искат да четат... Набий си го в тъпата глава. В моята фирма няма място за късогледни сноби.

Късоглед сноб? Некадърница? Понякога Вивиан редеше обидите толкова скорострелно, че ми трябваше малко време, за да ги осмисля.

— Я вземи последното попадение на Лулу — сексапилен, супер провокативен наръчник как да се измъкнем след прелюбодеяние. Това е книгата, която седем от десет женени двойки ще искат да прочетат. Лулу има усет. Знае какво прави. Не мога да те науча на тези инстинкти, Клер — намалихме на един червен светофар и тя се протегна към яката на шофьора, стисна я и с другата ръка изтегли главата му назад. — Колко пъти трябваше да ти кажа да не минаваш по Лексингтън! Научи се да си вършиш шибаната работа! Това да не ти е ядрена физика?

Отпуснах се на седалката. Шофьорът зави и се насочи обратно към Парк авеню.

— Слушай, Клер, когато се видим с Рейчъл, остави ме аз да приказвам — заяви Вивиан. — Нека ме използва като опитно зайче за новата си книга. Нека покаже колко е ефективна програмата ѝ, като се заеме с мен през следващите десет месеца. Според мен на читателите ще им допадне да видят как се справя един от идолите им.

Естествено, трябваше и сама да се сетя. Същата работа, както и книгата с дизайнерите, които преобзаведоха дома на Вивиан — безплатно — или книгата „Как да отгледаме сами великолепа коса“, написана от известен стилист, който вече идваше по веднъж в месеца в офиса, за да оформя и изправя косата на Вивиан. Шефката ми вечно беше на една или друга диета, вечно търсеше магическата формула, която да превърне бедрата ѝ в щеки. Може би благодарение на книгата на Рейчъл щеше да постигне някакъв резултат.

Преди няколко месеца Фил ми беше казал, че, веднъж Вивиан платила нечуваната сума от половин милион долара аванс на готвач, който седмица след подписването на договора се преместил да живее в апартамента ѝ и ѝ готвел до края на годината. Дали му е плащала заплата извън хонорара за книгата? Никой от хората, които познаваха Вивиан, не би допуснал, че тя ще похарчи и една допълнителна стотинка.

— Добре, ще те оставя ти да говориш — съгласих се аз.

Телефонът завибрира в чантата ми — на екранчето се изписа служебният номер на Рандъл. Никак не обичах да водя лични разговори, когато Вивиан е около мен, въпреки това се обадох, защото много ми се искаше да чуя гласа му. Утре се местех в апартамента му, ала покрай командировката му до Лондон и моята натоварена седмица не бяхме успели да си кажем и две думи.

— Здравсти — прошепнах аз и се отдръпнах колкото бе възможно по-далече от Вивиан.

— Клер? Обажда се Диърдри, мила. Обаждам се да ти съобщя, че на Рандъл му се налага да остане още малко, така че ще се върне чак във вторник. Помоли ме да ти кажа, че много съжалява и ще ти позвъни по-късно. Това по никакъв начин да не те спира да се преместиш, Клер. Уредила съм всичко за утре. Носачите ще бъдат в апартамента ти точно в десет сутринта. Не се притеснявай да си събираш нещата, те ще се заемат и с това.

Стомахът ми се сви. Първият уикенд от живота ми с Рандъл, а той нямаше да си е вкъщи. Колко неприятно. Зачудих се дали да не помоля Диърдри да отложи местенето, но тя вече бе организирала всичко.

— Значи утре в десет. Чудесно. Благодаря ти, Диърдри.

— И още нещо, мила. Майката на Рандъл предложи да прекара уикенда с теб, за да ти помогне да се настаниш. А и така няма да се чувстваш самотна.

Благодарих отново на Диърдри и стомахът отново ме присви. Автомобилът спря пред офиса на Рейчъл. Измъкнах се навън след Вивиан.

— Уточняваш си развлеченията за уикенда ли? — попита саркастично тя. — Леле, Клер, много се радвам, че не позволяваш на работата да попречи на социалния ти живот! — тя изсумтя презрително и двете се заизкачвахме по стълбите.

Сетих се за нещо, което Фил ми беше казал първия път, когато двамата излязохме да пийнем по нещо след работа.

— Хората, които работят за Вивиан — бе казал той, — се превръщат или в убийци, или в самоубийци.

Тогава се бях засмяла. Чак сега съзнавах, че той не се е шегувал. В момента имах желание да стана и убийца, и самоубийца.

---

[1] Роман от Луи-Фердинан Селин. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПО СЛЕДИТЕ НА ИЗГУБЕНОТО ВРЕМЕ^[1]

Сали Джоунс бе типична домакиня от предградията. Щеше да си остане такава, ако един ден не замени препарата за прозорци, тенджерите и родителските срещи с белезници, секс играчки и оргии...

Не можех да продължа. Рано тази сутрин бях седнала на бюрото си с надеждата да дооформя няколко страници от каталога, които чакаха от дни, ала цялата тази работа беше прекалено потискаща. Забодох поглед в календара. Оставаха няколко дни до уикенда в Айова. Почти беше дошъл. Тази вечер Рандъл най-сетне щеше да се прибере. Слава богу! Прекарах първите три вечери в апартамента му в компанията на майка му и Светлана. Съвсем не си бях представяла по този начин началото на новата глава в отношенията ни.

Имате поща.

Отворих имейла, тъй като не устоях на изкушението. Мара ме питаше как е минало преместването.

Мара много ми липсваше. Напоследък беше успяла да осигури две страхотни готварски книги — едната от победител в национален готварски конкурс, а другата от любимеца на долината Напа. Затова не вдигаше глава и непрекъснато координираше работата си с фотографии, автори и поръчваше изпробване на рецептите, за да е сигурна, че всичко е изпипано. Освен това, за мое огромно облекчение пое книгата на главен готвач Марио, след като Вивиан реши, че може да го изрита. Бяхме се виждали веднъж или два пъти, откакто постъпих в „Грант“, но поне си пращахме редовно имейли — нищожен заместител на приятните ни ежедневни разговори. Пак по-добре от нищо.

Тъкмо започнах да ѝ пиша отговор, когато пристигна втори имейл от Мара.

За: Клер Труман ctruman@grantbooks.com
От: Мара Менделсън mmendelson@petersandpomfret.com
Относно: Леле!

„Прочети днешния Лойд Гроув. След това гледай да се покриеш някъде... Страх ме е за теб.“

Бързо извадих от чантата си „Дейли Нюз“ и отворих на колонката, списвана от Гроув. През изминалите няколко седмици журналистът точеше брадвата си всеки път, когато станеше въпрос за шефката ми. Очевидно съвсем наскоро са го сложили да седне до Вивиан на издателски коктейл — достатъчно близо, за да чуе какви ли не пикантерии. Миналата седмица писа за „нетрадиционния“ подход на Вивиан по отношение на книгоиздаването и за масовото паническо бягство на служителите в „Грант Букс“, което няма нужда да казвам, че я докара до истерия, много по-тежка от обичайната. Днес очевидно се бе заел да разнищи една от книгите, над които работеше Лулу:

„НЕВИНАГИ МОЖЕШ ДА СЕ ДОКОПАШ ДО ОНОВА, КОЕТО... НЕ ИСКАШ

Хорас Уитни, известният политически капацитет с ляв уклон, бивш съветник на Клинтън, твърди, че никога досега не е бил „свидетел на толкова мръснишко, долнопробно и нарцистично падение, въпреки че работи във Вашингтон цели трийсет години“.

Кой е успял да подпали възмущението на Уитни? Не друг, а самата Вивиан Грант, лудата глава на книгоиздаването, която според имейл от агентката Тами Саймънс „му възложи да напише книга за два месеца, срок, който той успешно спази. След това цели три месеца не чухме и дума от (редакторката) Лулу Прайс. Най-сетне, след безкрайно звънене без отговор, получих писмо от двайсет страници, в което Вивиан бе посочила редакторските промени. Накрая, тя заявяваше, че ръкописът „не е годен за публикуване“ и съвсем ясно заявяваше, че анулира договора и отказва да плати аванса.“

Уитни и Саймънс са бесни. Това съвсем не е първият случай, в който Грант се отказва, след като авторът е предал готов ръкопис. В този случай става още по-забавно, защото Саймънс успяла за по-малко от два часа да открие заинтересовани издатели, готови да се заемат с книгата. Грант, очевидно променила мнението си за ръкописа, който в имейл до Саймънс нарекла „лайна и помия“, е завела дело срещу „Сампсън и Евънс“ и оспорва правата им да го публикуват.“

До колонката „Дейли Нюз“ бяха сложили стара снимка на Вивиан — нацупена, наплескана обилно с грим, косата ѝ навита на масури.

Изпъшках и пийнах малко кафе, за да събера сили.

— Клер? — Дейвид звънеше по интеркома. — Кадънс е на първа линия. Ще говориш ли с нея?

— Да, благодаря ти — отвърнах аз и натиснах копчето. — Здравсти, Кадънс, как си? Какво реши за предложението ни? — вчера дадох на Кадънс — бивша манекенка, която пишеше спомени за всички боклуци, с които бе излизала — окончателната ни оферта за третата ѝ книга и отчаяно се надявах да се съгласи. За съжаление „Заслужавам повече“ бяха любимите думи на Кадънс. Не можех да отрека, че не е зле, когато се разправяш с циция и използвачка като Вивиан, ала тази работа не се отразяваше никак добре на редакторката, която бе между чука и наковалнята.

Кадънс и Вивиан ту се мразеха, ту се обичаха, защото от време на време си набелязваха едни и същи мъже за плячка, а и двете бяха привлекателни, красиви и напълно луди. Очевидно в момента бяха на етап омраза.

— Да кажеш на смрадливата вещица, дето ѝ работиш, че няма начин — мама ѝ стара, няма никакъв начин — да приема такова мижаво подаяние за третата си книга — разкрещя се Кадънс. Отдръпнах слушалката от ухото си. Бях забравила, че тези двете използваха еднакви изразни средства. — Тя да не би да си въобразява, че нямам представа колко мангизи си е докарала с предишните ми книги? Сто седемдесет и пет хиляди долара е едно нищо. Тя да не би

да си въобразява, че е единствената издателка в града? Само защото проявявам лоялност — Господи, търпях достатъчно простотии от тази самовлюбена мръсница — не означава, че съм глупачка. Няма да ѝ търпя гнусотията. Кажи ѝ, че искам поне двойно, освен това ще ми трябва отделно бюджет за косата, нов гардероб... А, да, ще летя само в първа класа. Това са условията ми, сладурче, така че гледай да уредиш каквото трябва — след тези думи тя затвори.

Ще се наложи да перифразирам, помислих си аз. Насилих се да се съсредоточа отново над каталога. С досадницата Кадънс щях да се оправя по-късно.

Преди да успея да напиша дори една дума, вратата на кабинета ми се отвори и Алис — симпатичното ново момиче, което от една седмица беше секретарка на Вивиан — влезе и бързо затвори. Красивото ѝ лице бе разкривено от паника. По горната ѝ устна бяха избили капчици пот.

— Моля те, Клер, помогни ми — задъхваше се тя. — Тя ще ме убие. Вивиан тръгна от апартамента си преди двайсет минути, за да хване полета за Ел Ей. Току-що се обади и иска да ѝ занеса две папки от кабинета ѝ. Попитах я къде са, а тя ме направи на нищо. Не мога да ги открия... — Алис погледна часовника си и се паникьоса още повече. — Моля те, Клер, помогни ми. Тя ме нарече преебан дебил и обеща да ми напише съсипваща характеристика, така че никъде нямамо да ме вземат на работа...

Алис избърса очи с опакото на ръката си и аз стиснах раменете ѝ. Как бе възможно Вивиан да е толкова жестока? Не можеше ли поне да насочи горката Алис къде да търси, както би направил всеки нормален човек?

— Разбира се, че ще ти помогна — отвърнах аз. — Не ѝ се оставяй. Не бива да се разстройваш заради нея. Тя се държи така с всички ни. Ще ѝ занесеш папките навреме, не се притеснявай — Фил ме бе утешавал по същия начин безброй пъти. Той обикновено успяваше да ме успокои, ала аз знаех от опит колко е трудно „да не приемаш лично“ казаното от Вивиан, особено когато някой толкова много страдаше.

— Моля те, много те моля, не казвай на никого — прошепна Алис, докато бяхме в кабинета на шефката. — Вивиан много държи

никой да не пипа тези папки. Ще ме убие, ако разбере, че си ми помогнала.

— Няма да кажа и дума. Какво ѝ трябва?

— Папката, в която са бележките на маркетинговия отдел от последната конференция по проблемите на продажбите. Другата е за програмата „Прайм Пъблишинг“.

Разрових папките в бюрото ѝ и открих една с етикет „Есенни продажби“.

— Ето ти маркетинга — подадох я на Алис, а тя бе толкова благодарна, че сигурно би влязла и в горяща сграда заради мен. Папката с програмата не беше на бюрото, затова отидох до шкафа и дръпнах чекмеджето с папки от Н до П. Оказа се заключено.

— Чакай. Ще донеса ключа! — Алис се втурна навън и се върна след наносекунда с ключа.

Отключих чекмеджето и го изтеглих. Беше натъпкано до пръсване. „Персонал“... „Презентации“... „Печатници — в чужбина и в страната“... и неоткриваемата папка, „Прайм Пъблишинг“. Това бе инициатива за реклама и продажба на книги директно към потребителите. Читателите трябваше само да погледнат корицата, за да познаят издателството. Идеята беше интересна, макар и доста амбициозна, ала бе помогнала на Вивиан да се издигне в „Мадър-Холингер“.

Измъкнах папката от чекмеджето и останалите щръкнаха. Алис я грабна като маратонец и хукна към вратата, без да се обръща назад.

— Бог да те благослови, Клер, заключи на излизане!

Натъпках папките обратно, ала една от тях привлече вниманието ми. На нея беше написано „Призбеки“. Да не би Вивиан да имаше папки за всичките си женени любовници?

Не е хубаво да си вреш носа в чужди работи, Клер, опитах се да си кажа аз. Върни папката обратно. Любопитството ми надделя. Бързо измъкнах тънката папка и надникнах. Вътре имаше един-единствен документ — имейл, изпратен в кабинета на Вивиан.

За: Вивиан Грант vgrant@grantbooks.com

От: Стаили Призбеки Stanley.Prizbecki@nymayor.gov

„Здрасти, сладко дупе. От четвъртък все за теб мисля.

Казах на А, че тази седмица в Балтимор има конференция

по въпросите на обществения транспорт, така че през уикенда съм твой. Ще се видим в центъра, 11 вечерта, петък. Белезниците са от мен.“

Отврат. Така ми се пада, след като си пъхам носа, където не трябва.

Върнах листа в папката и тогава видях малката полароидна снимка, закачена с кламер в единия ъгъл. Зяпнах от удивление. На снимката бе Станли, облечен в розово дантелено боди, чехли на токчета, омазан с яркочервено червило. Червило и набола брада хич не си отиваха, да не говорим за косматите гърди на Станли, които прозираха под дантелата.

Цялата потръпнах. Върнах папката на мястото ѝ, затворих чекмеджето и го заключих.

Тази работа е шантава, откъдето ида я погледнеш, казах си аз, докато се измъквах тайно от кабинета на Вивиан. Не трябваше да надничам, но образът на Станли, който щеше да ме преследва, бе достатъчно наказание за престъплението ми.

Когато влязох в кабинета си, телефонът ми звънеше. Нито миг спокойствие. Посегнах към слушалката.

— Здравей, красавице — измърка Рандъл, когато се обадох.

Сърцето ми трепна. Още няколко часа и щях да го видя... очакваше ни първата ни нощ в общия ни дом.

— Здравей, скъпи! Каква приятна изненада! Обикновено не ми звъниш през деня.

— За съжаление се обаждам с лоша новина, мила. Искях да ти съобща веднага. Знаеш колко много ми се искаше да замина с теб за Айова през уикенда, но най-важният ми клиент е решил да направи търг, за да купи конкурентна фирма — всичко стана неочаквано бързо, а аз ръководя екипа. Не мога да отсъствам по време на тази важна сделка. Трябва да остана в Ню Йорк през уикенда и да уточня всички подробности.

— Искаш да кажеш, че няма да дойдеш, така ли? — попитах аз. Бях сломена. Заради работата на Рандъл често му се налагаше да отлага личните си ангажименти в последния момент, но кой знае защо

очаквах пътуването до Айова да е изключение. Билетите ни чакаха от два месеца. Той знаеше колко много означава този уикенд за мен.

— Знам, мила, и аз съм ужасно разочарован — отвърна той. — Работата си е работа. Обещавам, че ще се реванширам.

Работата си е работа. Работата си е работа. Повтарях си тези думи и се опитвах да ги осмисля. Работата си е работа. Това пък какво трябваше да означава? Прехапах устни. От кървясалите ми уморени очи рукунаха сълзи. Бях разумен възрастен човек и знаех колко много държи Рандъл на работата си. Беше твърдо решил да си извоюва име, без да разчита на името на семейството си. Въпреки това аз бях напълно сломена.

— Всичко е наред — успях да изрека аз, въпреки че гърлото ми се беше свило.

— Много съжалявам, меченце любимо. Чувствам се ужасно виновен. Позволи ми поне да платя билета на някоя приятелка. Какво ще кажеш за Мара... или на когото искаш. Обади се на Диърдри и тя ще уреди всичко. Нали ще й позвъниш? Извинявай, мила. Трябва да вляза на съвещание, но ти се обади на Диърдри. Моля те. Довечера ще се видим. Нямам търпение.

След като затворих, усетих истинска физическа болка в сърцето.

Хващай се на работа, Клер, наредих си аз. Точно сега нямаш време за самосъжаление. Обърнах страницата на каталога, ала се почувствах по-безпомощна от всякога. Дейвид звънна по интеркома.

— Люк е дошъл. Какъв ден само! Ще му отделиш ли минутка?

— Разбира се, Дейвид. Съобщи долу да го пуснат.

Без дори да се замисля, прерових чекмеджето на бюрото, за да открия гланц за устни, след това си пуснах косата и прокарах пръсти през нея. Междувременно ми хрумна интересна мисъл: *Защо да не поканя Люк да дойде в Айова с мен?*

Нали не беше лудост? Докато работех над книгата му, двамата с Люк бързо се сприятелихме. Той редовно се отбиваше в офиса — понякога, за да обсъди проблеми, на които се натъкваше, докато доизкусуричваше вече написаното, а друг път просто за да ми каже „здрасти“. За мен беше удоволствие да се виждам с него. Знаех, че партито в памет на татко ще допадне на Люк, а пък Рандъл ми каза да поканя, когото искам. Нямаше ли да е неудобно да поканя друг мъж у дома за уикенда?

— Защо си в друг кабинет? — попита Люк, когато надникна в килийката без прозорци.

— Уморих се от гледката. А и прекалено много слънце влизаше.

Той се усмихна и ме целуна за поздрав. Сама не знам защо се изчервих.

— Остана ли ти време да прегледаш какво съм редактирала? — миналата седмица най-сетне успях да му пратя редактирания ръкопис, като отделих преди това няколко допълнителни дни, за да съм сигурна, че не съм пропуснала нещо.

— На средата съм, но засега ми се струва, че промените са изцяло в полза на текста. Благодаря ти, Клер. Аз минавах само да те видя. Не сме говорили от онази вечер в „Адърум“.

— А, да, нощта, когато се натрясках и не спрях да ти надувам главата.

Спомените ми от онази нощ все още бяха доста смътни, но си спомням, че се оплаквах от работата си, разказвах за семейството си, за мечтите си, за любовния си живот. Добре че не помнех подробности.

— Кажки как ти се струва съвместният живот? — продължи Люк.
— Нали вече се премести при гаджето си?

— Да, миналия уикенд. Ами супер е — истинска домашна идилия с натрапчивата майка и знойната Светлана.

След това, най-неочаквано, захвърлих предпазливостта на вятъра. Люк ми беше приятел. Защо да не поканя приятеля си Люк на уикенд, който знам, че ще му достави удоволствие? На Рандъл може и да не му е приятно, че ще заведе друг мъж, но е трябвало да помисли по този въпрос, преди да ме изостави в последния момент. Надявам се, следващия път да подреди по-добре приоритетите си.

Не че използвах Люк, за да докажа нещо на Рандъл. Съвсем не.

— Слушай, Люк, ще ти предложи нещо, но ти не се притеснявай да ми откажеш, ако не искаш — започнах аз. — Знам, че ти го казвам в последния момент... може би вече си имаш някакви планове, а може и да ти се стори скучно... или пък си имаш работа, нещо... както и да е, не настоявам...

Люк издаде бръмчащ звук.

— Току-що изчерпа времето, определено за шикалкавене, преди да направиш изявлението. Казвай какво има.

— Добре, извинявай. Виж, аз просто се питах... — защо сърцето ми биеше до пръсване? Защо се чувствах така, сякаш канех момче на абитуриентски бал? — ... ако искаш да дойдеш с мен в Айова този уикенд за партито в памет на баща ми... всяка година го организираме за татко, идват съседи, четат любимите си стихотворения... ще те разбере, ако не можеш да дойдеш, но си мислех, че ще бъде... забавно.

— Клер, ти сериозно ли говориш? Ще дойда с най-голямо удоволствие. Разбира се, че ще дойда! — Люк се усмихна широко и аз веднага разбрах, че го казва искрено. — Да не говорим, че моментът е много подходящ. Гаджето ми ще ходи на някакъв митинг в защита на копринените буби.

— Супер! Не се притеснявай за билета, имам... ваучер — обясних аз. — Много се радвам, че ще дойдеш. Можем дори да свършим малко работа! Защо не вземеш ръкописа, така в самолета ще прегледаме редактираното.

— Или просто ще си починем и ще изкараме един приятен уикенд. Така ще се откъснеш от работата.

— Още по-добре — усмихнах се аз.

— Здравсти, меченце любимо — поздрави Рандъл, когато отвори вратата на общата ни спалня. Какъв кеф! Макар все още да му бях сърдита, задето ми върза тенекия в последния момент, не можех да отрека, че Рандъл е ужасно красив, въпреки че костюмът му бе малко смачкан след дългия ден, прекаран в офиса. Седнах на леглото и оставих ръкописа, над който работех, на нощното шкафче. Рандъл протегна към мен плик с логото на „Картие“.

— Много се извинявам за уикенда — приседна до мен и нежно отметна косата, паднала на челото ми. — Знам, че те разочаровах, любима. Само че така се случи... не мога да изоставя тази сделка. Понякога мразя жертвите, които се налага да правя заради работата, Клер, но просто няма как.

Личеше, че искрено съжалява, а аз не можех да му се сърдя дълго.

— Разбирам — отвърнах аз и го погалих по гърба. — Някой друг път ще отидем в Айова и ще прекараме известно време с мама. А пък парти ще има и догодина.

Догодина. Наблюдавах изражението му, защото очаквах да се почувства неловко. Двамата с Рандъл никога не бяхме говорили за бъдещето и дори самото споменаване за догодина бе неуместно. Но пък вече живеехме заедно, така че бъдещето не трябваше да е табу.

— Следващата година задължително ще отидем — усмихна се Рандъл, без да се притеснява ни най-малко. — Заповядай, мила, купих ти нещо дребно за извинение — той ми подаде пликчето от „Картие“. Отворих кутията и вътре се оказа красива златна гривна. Много ми хареса. В момента най-важното за мен бе, че Рандъл е мислил за мен и е намерил време, за да ми избере нещо.

Прегърнах го.

— Рандъл, благодаря ти — прошепнах на ухото му аз. — Много е красива. Нямахте нужда да ми купуваш подарък.

— Дай да ти я сложа — настоя той и я откопча. Усетих топлината на пръстите му на китката си. Целунах го по врата. — Реших, че ще я харесаш — продължи той, докато я закопчаваше.

— Рандъл, много ми харесва. Обичам те. Толкова съм развълнувана, че ще прекараме първата си нощ заедно.

— Знам. Ти беше невероятно търпелива, Клер — той ме целуна. — Диърдри ми звънна, за да ми каже, че си й дала името на приятеля, с когото ще пътуваш до Айова. Кого реши да вземеш? — попита той.

— Ами, поканих един от писателите, с които работя — отвърнах бързо аз. — Люк Мейвил, племенникът на Джаксън.

Опа. Дали Рандъл щеше да се притесни от тази новина? В този момент си казах, че е трябвало да помисля повече...

— Браво! Чудесно, мила. Много се радвам.

Какво? Това ли беше всичко, което щеше да каже? Трябваше да почувствам облекчение, задето Рандъл не се чувстваше застрашен от факта, че ще заведе Люк, но въпреки това се почувствах разочарована от равнодушието му.

— Отивам да сваля тези труфила и да взема душ. Връщам се бързо, обещавам — усмихна ми се дяволито, разхлаби вратовръзката и се отправи към банята.

Може би той просто бе достатъчно самоуверен. Защо да не бъде? Живеехме заедно. Бяхме поели сериозен ангажимент един към друг. Защо да се притеснява, че ще прекарам уикенда с приятел? Рандъл ми имаше доверие, при това с основание. Бях луда по него.

Отпуснах глава на пухената възглавница и се опитах да остана будна, докато излезе от банята. Шумът от течащата вода, меките фини чаршафи и изтощението, натрупало се през деня, ме надвиха.

Ще запаля свещи, помислих си аз и се усилих да се изправя, за да му бъде приятно, когато дойде. Отворих нощното шкафче, за да потърся кибрит, но се оказа, че няма. Да не би да го държеше в някое от чекмеджетата на бюрото си? Вътре имаше марки, нож за писма, хартия... и снимка на Рандъл с красива блондинка на някакъв плаж. Браво! Това бе втората снимка този ден, която съжалих, че виждам. А кибрит така и не намерих.

Отказах се от мисията си, защото нямах желание да надничам другаде, и се пъхнах в леглото. Душът все още бе пуснат. След известно време се обърнах, за да се наместя, и открих Рандъл до мен, изкъпан, облякъл пижама, зачел се в някакви документи. Погледнах часовника — минаваше два след полунощ. Този човек изобщо спеше ли? Как го правеше?

— Здравей, мили — прошепнах аз и се сгуших до него. Ухаеше на чисто и на сапун. Вдишах дълбоко. — Много се извинявам, че съм заспала.

— Няма нищо, меченце любимо — той ме целуна по косата и обърна на следващата страница. — Трябва да си починеш.

— Лека нощ — отвърнах аз и го целунах по гърдите. Сгушена до него, се почувствах закриляна и спокойна, както едно време като дете.

— Лека нощ, Коръл — прошепна той разсеяно и написа нещо на документа.

Изправих се на мига.

— Коръл ли ме нарече?

— Не, разбира се! Казах Клер. Лека нощ Клер.

Защо тогава чух Коръл? Той излъга ли ме? Тъкмо се унасях. Клер... Коръл. Да, възможно е човек да сбърка. Дори да е казал името на бившата си приятелка, какво от това? Допуснал е неволна грешка. И двете имена започваха с „к“.

Отново се сгуших до него. Рандъл ми имаше доверие, следователно и аз трябваше да му имам доверие.

Въпреки това не можах да заспя.

---

[1] Роман от Марсел Пруст. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

СТЪКЛЕНИЯТ ПОХЛУПАК^[1]

Мама, разбира се, ни чакаше, въпреки че летището бе на четирийсет минути път от къщи. В Айова бе неестествено да се хваща такси, както и мисълта, че в Ню Йорк си поръчваме вечеря от ресторанта.

— Мамо? — писнах аз наред пълното с народ летище.

Лицето ѝ грейна в мига, в който ни видя. Двете с Беатрис се втурнахме към нея и за малко да я задушим в прегръдките си. Момчетата, натоварени с целия багаж, чакаха послушно зад нас.

— Миличка... — мама погледна многозначително Беа. — Значи не си се шегувала, Беатрис, тя наистина е заприличала на вейка. По Нова година беше слаба, обаче сега...

— Тя е точно до вас — напомних им аз и отново привлякох мама към себе си, за да я прегърна мечешката, с надеждата да спре да ме оглежда така критично. — Много се радвам да те видя, мамо. Чакам този уикенд, откакто си тръгна — истина бе, но същевременно ми беше малко тъжно да се върна и да знам, че татко няма да е до мама. Бяха минали пет години, но така и не свикнах с мисълта, че него вече го няма.

— И аз, миличка. Хари! — мама го прегърна с огромно удоволствие. — Изглеждаш чудесно.

— Ти също, Триш! А знам, че си била потънала в работа — Хари посочи петно боя на дънките на мама.

— Тази сутрин се събудих вдъхновена — усмихна се мама. — А ти трябва да си Люк! Много ми е приятно да се запознаем. Клер ми изпрати ръкописа ти преди няколко седмици и трябва да ти призная, че го прочетох на един дъх. Имаш невероятен талант.

— Много благодаря — отвърна Люк, трогнат от комплимента. — Започва да добива вид благодарение усилията на Клер.

Мама грейна.

— Клер имаше двама забележителни учители-редактори: баща ѝ и чичо ти. Затова мога да те уверя, че си в добри ръце.

— Стига, мамо — разсмях се аз, поех багажа си от Люк и се отправих към паркинга. Когато стане въпрос за нас с баща ми, мама не проявява никаква скромност.

— Трябва да ви призная, че от години съм почитател на творбите на съпруга ви — обърна се Люк към мама. — Затова — наред с всичко останало — бях невероятно развълнуван, когато Клер ме покани да дойде с нея.

Наред с всичко останало. Беа ме погледна с извити вежди.

— Благодаря ти, Люк. За мен е истинско удоволствие, че Чарлс се е докоснал до толкова много хора с творбите си — отвърна мама и го хвана под ръка. — Наричай ме Триш.

— Трябвах ѝ цели три години, за да ми даде разрешително за Триш — пошегува се Хари. — Значи поезията била ключът.

Докато се натоварим на очуканото субару на мама и потеглим към къщи, имах чувството, че Люк открай време е бил част от семейството.

— Извинявайте, но парното нещо капризничи — извини се мама и погледна Беа, Хари и Люк, свити на задната седалка. — Има одеяла, ако ви е много студено.

Беа веднага се протегна и подаде по едно и на нас. Бях забравила колко е студено в Айова през зимата. За частица от секундата, за почти незабележима частица от секундата изпитах облекчение, че Рандъл не дойде. Как ли щеше да преглътне одеялата — на фона на неговото порше — и фактът, че парното не работеше? Не можех да си представя Рандъл увит в някое от юрганчетата, които мама сама майстореше.

— Мамо, не е ли крайно време да продадем Нели? — имаме Нели — колата — още по времето, когато бях дете. Тя отдавна си бе изпяла песента.

— Да захвърля старата Нели? Никога! Знаеш, че няма да стане!

Защо изобщо се обаждах? Мама развиваше неестествена привързаност към неодушевените предмети. Старите пуловери никога не бяха достатъчно стари, за да се разплетат или използват за парцали, очуканите чинии си имаха „характер“. Така и не можах да разбера дали тази пестеливост се дължеше на дедите ѝ, слезли на новия континент

от кораба „Мейфлауър“, или на оскъдицата, която бе търпяла години наред. (Искаше ми се да вярвам, че тя просто си приказва, че субаруто има чувства.)

— На кого му е студено? — попита Хари и се зави с одеялото.

— По всичко личи, че тълпата тази година ще бъде още по-голяма, отколкото си мислехме! — започна да разправя развълнувано мама. — Ще дойдат поне двеста и петдесет човека, а вие знаете, че всеки си води приятели, които са решили да дойдат в последната минута... тентата е почти готова. Хариет и Суз не са мърдали от кухнята от сряда и едвам могат.

Хариет и Сузан бяха заедно вече трийсет години, двацет и пет, от които бяха най-добрите приятели на родителите ми. Хариет бе главна готвачка в местната странноприемница, а Сузан бе фермерка и произвеждаше екологично чисти сапуни и двете открай време поемаха грижите за храната на партито, която с всяка година ставаше все по-специална.

Докато спрем пред нас, мама успя да ни разкаже как върви подготовката. Всичко бе под контрол, ала тя ни намери работа, която трябваше да се свърши, преди гостите да започнат да пристигат.

— Имаш ли нещо против да свършиш една-две работи? — обърна се тя към Люк, който много успешно я убеди, че за него ще бъде невероятно удоволствие да помогне.

Час по-късно Люк избърса чело и се стегна, за да вдигне тежката масичка за кафе и да я изнесе от хола. Двамата с Хари вече бяха преместили едно канапе, два големи фотьойла и една отоманка. И аз можех да помогна, но мама ме накара да проверя озвучаването. Ни повече, ни по-малко, озвучаването! Не можех да повярвам колко се е разраснало партито в памет на татко от създаването му, нито пък какви огромни усилия бе вложила мама тази година. Беа връзваше панделки на програми, на които бяха посочени тазгодишните спонсори, а Хариет и Сузан инструктираха сервитьорите. Най-сетне, около петдесет минути преди гостите да започнат да идват, всичко бе готово.

— Може ли да взема един душ? — попита Люк. Ризата му бе мокра от пот. — Вир-вода съм — ухили се и свали влажната риза.

— Разбира се! Как е възможно да сме толкова груби, Люк, да те караме да вършиш какво ли не още с пристигането. Какви домакини сме само...

— Не се извинявай, Клер. За мен беше удоволствие да помогна. Всички матроси са на линия — Люк се наведе и ме целуна нежно по бузата.

Застинах на място. Миришеше на пот. Беа ни гледаше от другия край на стаята. По изражението ѝ личеше какво си мисли.

Целувка по бузата. Постъпка на добър приятел.

— Насам — поведох Люк по коридора. Отворих вратата на банята и извадих чисти кърпи.

Люк бе на няколко крачки зад мен и оглеждаше книгите на една полица. Почти всички стени в къщата бяха покрити с полици — единственият лукс, който мама и татко си позволяваха, бе изумителната им колекция от книги. Мама често казваше, че да бъде заобиколена от книгите, които са чели, е все едно татко да е до нея. Затова никога нямаше да се премести да живее на друго място.

— Я кажи, това баща ти ли го е писал? — попита Люк и извади една книга.

Погледнах какво държи. Беше първата стихосбирка на татко. Странно, че бе посегнал точно към нея. Беше тънка книжка с бежова корица, публикувана още по времето, когато татко е бил в гимназията. Въпреки че по-късно имаше още дванайсет стихосбирки, първата му бе любима.

— Чела съм всеки ред поне хиляда пъти — признах на Люк и усетих как в гърлото ми се събира познатата буца. — Помня всеки ред. Голям късмет, защото изгубих единственото издание, което имах, докато се местех в общежитието за второкурсници в „Принстън“. Мама предложи да ми даде нейното, но аз се чувствах виновна, че съм била толкова небрежна. А навремето е била публикувана в ограничен тираж, затова така и не успях да си я купя.

— Сигурен съм, че някой ден ще я имаш отново — опита се да ме разведри Люк.

— Надявам се — всеки път, когато си спомнех за книгата, се натъзвавах. Подадох кърпите на Люк, той се усмихна и затвори вратата на банята.

— Хората ядат ли супата от ряпа със сметана? — притесняваше се Хариет. — Нали ти казах, че е грешка да има супа, когато

приготвяме студен бюфет, Сузан. Кой ще разнася и купички, и чинии?

— Извинявай — цъкаше с език Сузан, макар по нищо да не личеше, че се разкайва. — Сега вече сме квит. Аз нали ти казах, че трябва да приготвим двойно количество аспержи с шунка и заливка от сирене!

— Я! Какво е това? — попитах аз и посегнах към нещо, което изглеждаше вкусно. Не спирах да се тъпча откакто дойдохме. Стомахът ми се беше успокоил и аз се наслаждавах на храната.

— Точно това, което изяде — отвърна Сузан и прибра кичур коса зад ухото ми. — Кажи как си, малчо? Майка ти разправя, че напоследък не помръдваш от бюрото. Затова пък гаджето ти е готино парче!

— Люк ли? — погледнах към него. Той си бърбеше с мама на съседната маса. — Той не ми е гадже, Суз. Един от писателите, с които работя, е. Просто приятел. Гаджето ми имаше работа и не успя да дойде. Затова пък е изпратил всичките тези цветя. Много е мил, нали? — посочих безбройните бели рози, които Рандъл бе изпратил днес следобед.

— На твое място бих хванала този тук — намеси се и Хариет. — Хем е красавец, хем е забавен и мил. Я виж колко добре се разбира с майка ти. Не съм я чувала да се смее така, откакто... — тя замълча и махна с ръка.

— Люк е страхотен, но Рандъл е изключителен.

— Сигурно — кимна Сузан. — Ти не я слушай Хариет. Виж! Майка ти се кани да вземе думата. Тишина!

Мама почука с нокът по микрофона, монтиран в тентата.

— Благодаря на всички, че дойдохте! С най-голямо удоволствие искам да ви съобщя, че благодарение на тазгодишното парти ще успеем да спонсорираме не един, а двама студенти догодина. Благодаря ви за невероятната щедрост! — избухнаха оглушителни аплодисменти. — Сега бих искала да ви представя дъщеря си, Клер Труман, която ще ни прочете „Кубла Хан“ на Колъридж.

Четях все същата поема вече пет години. Тя бе една от любимите на татко, една от малкото, които той ми рецитираше, когато ме завиваше вечер. Все още чувах гласа му, все още имах чувството, че е седнал до леглото ми.

Колко е хубаво да си у дома, помислих си аз, посегнах към микрофона и погледнах към хората, които обичах толкова много. Усетих усмивката на Люк без дори да поглеждам към него.

— Как ми се иска да имахме повече време, за да поостанем — жалваше се Беа.

— Как ми се иска да не ме чакаха триста страници за редактиране, когато се прибера — добавих тъжно аз.

Хари и Люк бяха отишли на разходка, а ние с Беа и мама си стояхме още по хавлии и клюкарствахме в зелената кухня. Толкова спокойна и щастлива не се бях чувствала от месеци.

Вече бяхме обсъдили партито и огромния му успех. Гостите се застояха до два след полунощ (в Айова това бе еквивалент на „да осъмнеш“ в Ню Йорк), а след това петимата останахме още няколко часа, за да допием останалите бутилки вино пред камината.

— Я ми кажи от колко месеца работиш за драконката? — попита Беа.

— Пет и една седмица. — Не беше кой знае колко много, но на мен ми се стори цяла вечност.

— Да ти кажа, въпросната Вивиан нещо не ми харесва — обади се мама. Двете с Беа вдигнахме погледи. И мама, също като Джаксън, следваше принципа „ако не можеш да кажеш нещо хубаво, по-добре си мълчи“. Да каже, че Вивиан нещо не ѝ харесва, бе все едно да я наругае.

— А пък аз със сигурност мога да ти кажа, че не ми харесва — отвърнах аз, напълно сломена, че на следващия ден трябва да съм отново на работа. От седмици чаках пътуването до Айова и макар последните двайсет и четири часа да бяха чудесни, те минаха като кратък миг. Сега трябваше да се върна към действителността и отново да потъна в прашния Ню Йорк и „Грант Букс“. — Искане ми се да позвъня и да кажа, че съм болна до края на живота си и да остана тук поне една седмица. Може би дори година. Ще се пъкна под завивките и ще се скрия — насилих се да се засмея, но тази мисъл много ми хареса.

— Знаеш, че завивките ти те чакат, миличка — усмихна се мама. Усетих, че има да ми каже още нещо, но замълча. Отрязане ми ново

парче домашно приготвен ябълков пай — специалитетът за закуска.

— Между другото — прошепна Беа й се наведе към нас, — той е лудо влюбен в теб.

— Кой той? Какви ги говориш, Беа?

— Капитан Стъбинг от „Лодката на любовта“, Клер. За Люк говоря! Ти защо не си казала, че е толкова готин? Трябваше да видиш изражението му снощи, докато ти четеше Колъридж. Беше притаил дъх и те гледаше в устата.

— Поемата е страхотна, Беа — усетих как се изчервявам. — Освен това двамата с него сме приятели. Поддържа чудесни професионални отношения.

— Според мен е наистина чудесен — заяви мама. — А пък е и красавец.

— Стига, мамо, Рандъл също е чудесен. Да не говорим, че е може би най-красивият мъж, когото съм виждала. Освен това е...

— Стори ми се приятен, миличка — прекъсна ме тихо мама. — Ще се радвам да го опозная по-добре.

— Не мога да ви опиша колко се притесни Рандъл, когато се оказа, че трябва да работи. Показах ли ви какво ми подари, за да покаже колко много съжалява, че няма да е с нас този уикенд? — протегнах китка, за да видят гривната, и в същия момент се усетих. Това беше глупаво и елементарно, но след като и мама, и най-добрата ми приятелка бяха станали изведнъж запалени почитателки на Люк, аз се чувствах длъжна да защита гаджето си. Не бях и помисляла дори, че могат да приемат Люк като мъж за романтична връзка — не и докато Рандъл бе до мен, съвършеното гадже, с което живеех, мъжът, който ме чакаше у дома. Вече не се интересувах от други мъже.

— Много е красива! — възкликна Беа. — Много мило от негова страна.

Мама кимна.

— Истинска прелест, Клер.

— Според мен Рандъл е мъжът за мен... единственият и неповторимият! — заявих аз.

— Така ли? В такъв случай още повече ми се иска да го опозная! — възкликна мама. — Много се радвам, Клер. Сигурно е специален човек.

— Браво — усмихна се Беа, за да прикрие, че не ми вярва. — Да ти кажа, понякога все още не мога да повярвам, че същият Рандъл, по когото бяхме лапнали в колежа, е онзи Рандъл, с когото живееш. Та това е... просто съвършено.

— И аз така мисля — усмихнах се аз.

Мама погледна към часовника на стената и се намръщи.

— Момичета, вървете да си събирате багажа. Нямате много време.

Нямахме почти никакво време. Никак не ми се тръгваше. Едва днес си припомних какво е да можеш да дишаш спокойно, да се отпуснеш, да похапнеш с удоволствие, да се посмееш с приятелите си.

— Мамо, защо не дойдеш в Ню Йорк някоя събота и неделя? — попитах я аз. — Майката на Рандъл непрекъснато ме пита кога ще дойдеш.

— Да не мислиш, че си единствената, която тормози? Лусил се обажда по четири, дори по пет пъти на ден. Горкичката — въздъхна мама. — Сигурно е ужасно самотна. Защо не намери нещо, с което да си уплътни времето. Знам, че е в няколко благотворителни организации, но това едва ли е достатъчно занимание.

— Не мога да си представя Лусил да работи — отвърнах аз.

— Едно време беше като фурия. Но аз, все пак, говоря за преди много години.

Телефонът ми звънна и аз се напрегнах цялата. Оказа се, че Рандъл звъни от офиса си. Не беше лудата ми шефка.

— Здравей, мили — изгуках аз.

— Здравсти, меченце любимо! Слушай, просто исках да ти кажа, че Фреди ще ви чака на летището. Помолих Светлана да ни приготви вечеря за довечера. Ще успея да се измъкна за няколко часа от работа. Мислех си дали да не си останем вкъщи и да прекараме заедно една приятна вечер. Какво ще кажеш?

Просто върхът! Точно това ми трябваше, за да се почувствам още по-добре.

— Разбрахме се. Рандъл, розите са невероятни. Как разбра...

— Радвам се. Диърдри откри всички цветарски магазини в щата Айова.

Хари и Люк се втурнаха откъм кухнята, поруменели от студа навън.

— Леле! Навън е страшен студ! Има ли кафе? — избълва Хари и придърпа стол до масата.

Мама веднага им подаде две огромни чаши и наля горещо кафе и на двамата.

— Страхотно, благодаря — обади се Люк, обгърна с длани чашата и вдъхна топлия аромат.

— Мила? Чуваш ли ме? — попита Рандъл.

— А-ха — отвърнах гузно аз. — Добре, значи... ще се видим след няколко часа.

— Чудесно. Ще те чакам. Обичам те, меченце любимо.

Поколебах се.

— И аз. Чао — побързах да затворя.

— Тук е изключително красиво — възкликна Люк. — Такава природа няма в Сентръл парк. На това му се казва живот с по-добро качество.

— Не го казвай! — сопнах му се аз. — Сега бойната ни задача е да убедим мама да дойде до Ню Йорк! — Беа и мама ме гледаха, без да трепват. — Освен това там има опера, най-хубавите ресторанти на света... и това не е лошо качество.

— Разбира се — съгласи се Люк доста изненадан. — Просто ми беше безкрайно приятно да подишам свеж въздух.

Кимнах, засрамена от избухването си. Защо се нахвърлих така на Люк? Той просто сподели колко много харесва дома ни.

— Скоро ще дойда в Ню Йорк — обеща мама и ме погали по косата. — Знаеш колко много обичам да ти идвам на гости.

Запитах се как ли ще се почувства мама в апартамента на Рандъл. Тя не бе от хората, които прибързано съдеха околните и недоволстваха, но се притеснявах дали ще се чувства удобно в стаята за гости, докато ние двамата сме в съседната стая. Освен това не можех да си представя да организираме някой от нашите сладоледени маратони в безупречния хол на Рандъл.

— Хайде, деца. Колкото и да ми е тъжно, трябва да ви закарам на летището — заяви мама. — Ето ти малко храна за вкъщи, миличка — тя ми подаде огромен плик, пълен с плодов кекс, все още топъл, сандвичи с шунка, сирене и млечен сос и някакъв сок. Тъкмо бяхме приключили със закуската, но усетих, че отново ми се прияжда, когато видях храната.

— Мерси, мамо — отвърнах аз и я прегърнах силно. Никак не ми се тръгваше.

---

[1] Роман от Силвия Плат. — Б.пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

СЪРЦЕТО НА МРАКА^[1]

— Карл, Вивиан е. И Клер Труман ще участва в конферентния разговор. Тя ще записва, така че ти можеш да слушаш спокойно.

— Много се радвам, Вив — отвърна Карл Хауард с продрания си глас на страстен пушач.

Бях сама в кабинета без прозорци и подпрях пулсиращата си от болка глава на едната длан. Възможно ли бе преди по-малко от двайсет и четири часа да съм седяла край старата маса в кухнята у дома, да съм пила кафе, да съм се наслаждавала на аромата на плодовия кекс, който мама печеше, и да съм слушала тихата музика по старото радио? Имах чувството, че съм върната в ада още преди седмици, а бе едва понеделник следобед.

Извадих парче плодов кекс и отхапах парченце с надеждата да усетя отново удоволствието да съм си у дома. Само че сладкишът имаше съвсем различен вкус, след като бе престоял на отровния въздух в офиса. Изхвърлих го.

— Клер, там ли си?

— Тук съм, Вивиан. Здравей, Карл.

Карл бе един от писателите ни, който живееше в Маями и пишеше поне половината от книгите ни. Най-върховният автор в сянка. Карл притежаваше уникалната способност да предаде гласа на автора с изключително точни изразни средства и да разкаже историята така, както авторът не би могъл дори да мечтае. Освен това работеше невероятно бързо, което го правеше безценен играч за „Грант“, които вечно действаха спешно, за да прецакат някое друго издателство.

Никога не се бях срещала лично с Карл, но веднъж той ме спаси най-неочаквано, като за нула време пренаписа едно от хитовите заглавия. Нямаше редактор в „Грант“, който да не му е задължен по една или друга причина.

За съжаление ако си жена и що-годе привлекателна, Карл не пропускаше да ти напомни за дълга. Носеше се слух, че двамата с Вивиан от години се виждали тайно, когато на нея ѝ се приискало да се изчука с някого, заради което никоя от служителките не можеше да надигне глас или да се оплаче.

Днес идеята бе шефката да накара Карл да поеме незабавно автобиографията на Морган Райс. Историята си я биваше. Райс — яко надрусана рокерка, всеизвестно лошо момиче — бе омъжена за една от иконите в рок музиката, също върл почитател на дрогата, починал от свръхдоза на партито по случай четвъртия рожден ден на сина им. Тя никога не споменаваше и дума пред пресата за обстоятелствата около смъртта на съпруга си, но ето че бе готова да разкрие всичко (срещу седемцифрен аванс). Няма нужда да споменавам, че книгата ѝ щеше да се разграби за нула време.

Райс благоволѝ да ни приеме преди седмица. Агентът ѝ ни беше уреждал осем срещи досега, но всеки път отлагаше в последния момент и измисляше разни смехотворни извинения. Когато Райс най-сетне се срещна с нас, видът ѝ направо ни потресе — косата ѝ, изрусена до бяло, бе като полуразпаднало се птиче гнездо, яркочервеното червило бе попаднало някъде около устата, зъбите и ноктите ѝ бях пожълтели, очите — подпухнали, да не говорим, че ръцете ѝ бяха целите надупчени от игли. Морган Райс изглеждаше трагично.

А сега се оказа, че аз съм ѝ редакторка. Съставихме дневник на живота ѝ, хаотично нахвърляни случки, за които тя ни каза по някоя и друга дума. Да не говорим, че разполагахме с нищо и никакви четири седмици, за да пуснем книгата на пазара. Вивиан искаше да сме готови преди годишнината от смъртта на съпруга ѝ, което бе хитро по отношение на продажбите, ала като нищо можеше да докара нещастната Дон до инфаркт. Очакваше ни важно заглавие, от което не бе написан нито един ред, а трябваше да е готово за нула време.

Дон, разбира се, щеше да измисли някакъв суперменски начин, за да осъществи проекта. Тя винаги успяваше да се справи. А следващия път Вивиан щеше да скъси срока още повече. Компетентността на Дон се бе превърнала в най-тежкия ѝ товар... но тя не смееше да каже и дума пред шефката.

Както и да е, всички отчаяно се молахме Карл да се съгласи и да поеме книгата. Без него нямахме почти никакъв шанс да смогнем навреме — дори Вивиан беше наясно. Затова тя лично му звънеше.

— Искам да се срещнеш с Морган, да изкопчиш от нея каквото можеш, колкото повече пикантерии, толкова по-добре — очевидно има какво да разкаже — и да завършиш ръкописа за по-малко от три седмици — обясняваше нехайно Вивиан, сякаш поръчваше да ѝ донесат сметана към кафето.

Карл подсвирна.

— Миличка, ти май се поувлече този път. Дори на мен ще ми е трудно да го направя. Тя не влезе ли в клиника за наркомани? На себе си ли е?

— Нищо ѝ няма! Видяхме се с нея миналата седмица. Кукличка е тя! Знам, че ти можеш да се справиш. Как направи „Отмъщение“? Измъкна ни след всичко, което бяха надробили четирима преди теб. Ти си невероятен, Карл. Умееш да накараш дори най-неграмотния видиотен тъпак да звучи като образован и интелигентен. Ти си уникален талант, Карл, знам, че ще успееш да се справиш и сега. Няма друг, който да умее да си играе така с езика.

Господи!

— Говори по-бавно, скъпа — изпъшка Карл. — Като те слушам, така се надървям, че до довечера няма да ми спадне.

Господи, не ми позволявай да чуя всичко това. Не искам. Стените започваха да ме притискат. Моля те, Господи, не позволявай разговорът им да тръгне в тази посока.

— Съкровище, ти си най-добрият в бизнеса — продължи да мърка Вивиан.

— Най-добрият какъв в бизнеса? — настоя Карл. — Кажи ми, че съм най-добрият чукач, и имаш ръкописа за две седмици и половина.

— Знаеш, че е така, скъпи. Забрави за бизнеса... Никой не умее да ме чука по-добре от теб — тя изръмжа сладострастно.

Всъщност разговорът им пое точно в тази посока. Как стана така, че се оказах в тройка по телефона с шефката си и застаряващ коцкар? Това бе отвратителен кошмар.

Прочистих гърлото си.

— Кажи, Карл, как предпочиташ, да изпратя договорите на агента ти или направо на теб?

— Каква тъпа досадница — изкиска се Вивиан.

— Прати ми ги на мен, цепеняче — отвърна Карл с гърлен глас, от който цялата настръхнах. — Нали чу какво каза Вивиан. Аз съм най-добрият в бизнеса. Не го забравяй и гледай да ми отделиш малко време следващия път, когато съм в Ню Йорк.

Щях да повърна.

— Трябва да ти кажа, че Клер е твой тип — обади се Вивиан. — Крака до сливиците, от секси библиотечарките с очила и сочно дупе. На всяка цена трябва да излезеш с нея, когато дойдеш в Ню Йорк.

Гласът ми се изгуби. Шефката ми ме пробутваше на някакъв противен дъртофел! Пробутваше ме на един от собствените си любовници!

— Дълги краченца, а? Много си падам — отвърна Карл. — Защо не поизлезем тримцата, а?

— Търсят ме по другата линия — избъбрих аз, преди Вивиан да успее да отговори. — Ще ти изпратя бележките и договора, Карл.

Чух гърления смях на Вивиан и треснах слушалката.

Свих юмруци и ги притиснах към слепоочията си с всички сили, а след това ги отпуснах немошно на бюрото. Какви, по дяволите, ги вършех? Мога да напусна на мига и още днес следобед да съм на свобода.

Погледът ми обаче попадна на ръкописа на Люк, оставен на ръба на бюрото ми.

Оставаха още пет месеца, докато го дадат в печатница. Още пет страници от календара. Единствено лоялността ми към него ме държеше в „Грант Букс“. Ако напуснех днес, един господ знаеше какви промени ще натвори Вивиан, за да ми отмъсти. Трябваше да се задържа на ринга заради Люк, да не би да станеше някой гаф преди публикуването на книгата.

Интеркомът ми избръмча и на екрана се изписаха кошмарните четири цифри. Пак ли? Започвах да реагирам като кучето на Павлов, когато видех вътрешния на Вивиан — стомахът ме присвиваше и сърцето ми започваше да блъска като тъпан.

— Клер! — изрева тя.

— Тук съм, Вивиан — отвърнах аз, след като натиснах копчето.

— Лулу ми каза, че според теб трябвало да ликвидираме ръкописа на малолетния сводник.

— Точно така — отвърнах бавно аз. — Не бих платила и цент — ставаше въпрос за историята на шестнайсетгодишен младеж, успял да убеди няколко от момичетата в гимназията — някои били на тринайсет — да продават телата си за пари. Ръкописът беше ужасен. Ако книгата имаше за цел да предупреди родителите или самите тийнейджъри какво може да се случи в подобна ситуация, тогава щеше да е друго. Беше повече от очевидно, че авторът не изпитваше никакви угризения, а целта му бе да подтикне и други към същото, не да ги предпази. Книгата беше самодоволна порнография, без всякакви качества.

— Направо върхът. Я ми кажи, Клер, ти малоумна ли си, или просто си изключително тъпа? — чух приглушен кикот до нея. Беше Лулу.

— Нито едното, нито другото — отвърнах аз, защото нямах намерение да захапя въдицата ѝ. — Книгата е пълен боклук.

— Боклукът за едни е бестселър за други. Лулу няма нищо против да го поеме. Двете с нея веднага забелязахме търговския потенциал на книгата, може дори да се получи телевизионен сериал. На мен ми трябват хора с качества и усет като нейните.

Много добре знаех, че разговорът се води по интеркома. Вивиан искаше колкото е възможно повече хора да чуят. Учудвах се, че не е монтирала ешафод във всеки кабинет, за да унижава на воля служителите, когато ѝ хрумне. От отдел „Кадри“ сигурно щяха да си затирят очите, тъй като „Грант Букс“ бе водещото издателство два, не май станаха три бестселъра бяха в списъка на „Ню Йорк Таймс“.

— Разбирам, Вивиан — отвърнах аз, но тя отдавна бе прекъснала.

Погледнах към малкия часовник в ъгъла на монитора. Още нямаше един. Спокойствието и удоволствието в Айова бяха далечен спомен.

Върнах се към имейла, който пишех, и открих, че са пристигнали два нови през последния час. Поръчах пица от близкото заведение и се подготвих за безкрайния следобед.

Когато най-сетне вдигнах глава, беше станало полунощ. Без прекъсванията на всеки десет минути успях да наваксам работата, която ме чакаше от уикенда. Въпреки това се налагаше да занеса

вкъщи ръкописа, който редактирах, и да вися над него до зори, но нищо. Какво друго ми оставаше? Рандъл все още работеше над сделката и щеше да остане в офиса си цяла нощ. Щях да се настаня на канапето с лаптопа. Поне щеше да е по-приятно, отколкото да вися тук цяла нощ.

Изхвърлих празната кутия от пицата и угасих компютъра. В този момент зърнах нечия светлоруса коса в коридора.

Фигурата спря и аз едва сега разбрах, че това е Вивиан. Цялата се напрегнах. Не може да бъде! Хич не ми трябваше да се виждам с нея.

— Още ли си тук, Клер? — попита тя от вратата.

— Да. Довършвах някои неща. Виждам, че и ти си останала до късно — подхвърлих аз с надеждата разговорът да приключи по-бързо.

— Ами, да. Саймън е с осеменителя две вечери — заяви отегчено тя. — Затова не ми се прибираще в празния мезонет — за мен бе изненада, че тя се чувства самотна. Та това бе човешко чувство, нима бе възможно тя да изпитва човешки чувства? Погледнах я. Стори ми се съвсем дребна в строгия костюм, вече измачкан след безкрайния ден.

„Как е възможно човешко същество да се превърне във Вивиан?“ — питах се аз. Не е възможно винаги да е била такава злобна, гнусна и тиранична. Имаше две деца все пак. Тя обичаше да се фука със синовете си пред всеки, готов да я изслуша. В този момент видях, че Вивиан е самотна и много нещастна. За малко да ми дожалее за нея.

Спомних си как се сопнах на мама онзи ден, докато ми помагаше да си събера багажа. Бях рязка с Люк и Беа, след като направиха усилие, за да дойдат до нас. Бях нетърпелива сутринта, когато кафето се забави с цели пет минути. Бях престанала да се чувам с Мара. Не бях ходила на фитнес от месеци и по-голямата част от храната ми идваше от автомата в коридора. Бях прекарала общо три часа с гаджето си, откакто живеехме заедно.

— Трябва да поработя — обясни Вивиан и помаха уморено с ръка, а след това се отправи надолу по коридора. — Все някой трябва да свърши малко работа тук.

Погледът ми попадна на отражението ми в монитора. Бях се прегърбила на въртящия стол, косата ми бе провиснала.

След това видях още нещо. Целият Манхатън — окъпан в светлини, пулсиращ от живот и удоволствия — бе извън офиса ми.

Пет месеца, обещах си аз, само още пет месеца и се връщам към нормалния живот.

---

[1] Роман от Джоузеф Конрад. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОВЕСТ ЗА ДВА ГРАДА^[1]

— Слизам след минута — обещах задъхано аз и дори не казах „довиждане“ на Рандъл, преди да пхна телефона в чантата. Прегледах набързо сака... лосион против изгаряне, бански... тук бяха. И ужасната лъскава рокля от „Лили Пулицър“ (подарък от Лусил) беше тук. Ракета за тенис, белият ми спортен екип... бях ги сложила. Бях готова. Всичко беше тук, с изключение на ръкописа. Грабнах книгата на Люк и се отправих към вратата. Напоследък непрекъснато се щурах напред-назад и не можех да мисля като хората.

Рандъл ми се обади днес рано следобед, за да провери дали ще успея да се измъкна за уикенда. Останах очарована. Най-сетне щяхме да прекараме малко време заедно — нямаше просто да се видим накрая на някой безкраен ден за вечеря, — точно от това се нуждаехме. Напоследък и двамата бяхме толкова ангажирани с работа, че си казвахме по няколко думи и заспивахме. Изпаднах във възторг, когато той предложи да заминем за уикенда, въпреки че щях да изостана с работата, но поне можехме да сме заедно, макар и за малко.

След това ми каза, че искал да отидем на гости на техните в Палм Бийч.

— Здравсти, мила — Рандъл ме целуна по бузата, когато седнах до него. — Готова ли си за малко слънце? Тази зима беше ужасна — по прозорците на автомобила се стичаха дъждовни капки. Вечерта беше мрачна, мокра, краят на един безкраен, сив и потискащ ден.

— И още как — отвърнах аз. Мисълта да прекарам уикенда с Лусил ми развали настроението. Когато идваше в Ню Йорк, прекарвах по много време с нея, въпреки че все още се чувствах доста напрегната в нейно присъствие. Първо, тя следеше всяка моя хапка, въпреки че бях съвсем отслабнала заради стреса, на който бях подложена. Не

разбирах как е възможно някой да плати четирийсет долара за мини бургер в „Суифти“, да махне хляба и да хапне едва няколко хапки.

Ами пазаруването? Открай време си въобразявах, че обичам да пазарувам. Когато се преместих в Ню Йорк, двете с Беа се втурвахме към „Блумингдейл“ в мига, в който вземехме заплата. Затова пък пазаруването с Лусил бе като тежък физически труд. Тя приемаше това свое задължение много сериозно. Мисията ѝ, при всяко идване в Ню Йорк, бе да обиколи Медисън авеню за дрехите, които ѝ бяха „крайно необходими“ — костюми от „Шанел“, рокли от „Валентино“, кашмирени блузи от „Лоро Пиана“, повече чифтове „Маноло“, отколкото двете с нея бяхме в състояние да носим. Лусил имаше сметки при всеки известен дизайнер. Един неделен следобед през декември тя похарчи точно колкото аз изкарвах за цяла година.

— За партитата по празниците — обясни небрежно тя.

Още повече се стресирах от непрекъснатите ѝ недодялани забележки за бъдещето ми със сина ѝ. Очевидно бе решила, че двамата с него трябва да се оженим, което бе както ласкателно, така и ужасно потискащо.

— Кой ти харесва най-много, миличка? — питаше тя невинно, докато стояхме пред витрината на „Хари Уинстън“, отрупана с диамантени пръстени.

— Всичките са красиви — отвърнах аз, почувствала се безкрайно неудобно.

— Няма значение, защото Рандъл е наследил четирикаратовия диамантен пръстен на баба си... много е красив. Няма втори като него на този свят.

— А-ха — отвърнах аз, защото не знаех какво друго да кажа. Двамата с Рандъл не бяхме говорили за бъдещето, така че няха намерение да го обсъждам с майка му.

— Нашите са подготвили пълна програма за уикенда — обясни Рандъл и ме погали по коляното. — Обяд в „Бат енд Тенис“, следобеда ще поплуваме, след това мама се надява двете да отидете да пазарувате по Уърт авеню.

— Супер! — изчуруликах аз. Опитвах се да си придам вид на много доволна. Семейството на Рандъл се отнасяше към богатството като към спорт, който трябва да се практикува непрекъснато.

— Много се радвам, че харесваш нашите — каза Рандъл.

— Те са много мили — кимнах аз и се опитах да измисля какво да кажа за тях, нещо, което да прозвучи като комплимент, но същевременно да е истина. — Майка ти прелива от енергия. А баща ти е невероятно умен и интелигентен!

Подозирах, че безграничната енергия на Лусил зависи от малките зелени хапчета, които гълта на всеки час, да не говорим, че последния път, когато вечеряхме заедно, бащата на Рандъл не откъсна поглед от краката ми. По свой начин те много обичаха Рандъл. Просто аз не бях свикнала на такава обич.

— Клер, обичам те — възкликна Рандъл и ме целуна по бузата.

Погледнах го. Беше толкова красив в кашмиреното си палто, че сърцето ми преля от обич към него. Беше много мил, освен това бе образцов син. Понякога ми се струваше, че сънувам, не можех да повярвам, че сме гаджета. Все още си го представях в спортна тениска, докато ми подава бутилката бира.

— И аз те обичам — отвърнах аз.

— Би ли включил на борсовия канал — помоли той шофьора и се приведе напред. — Искам да чуя как е затворила борсата. Между другото, Клер, ще летим с новия самолет на татко. Луд е по него. Цели шест месеца беше в листа на чакащите, а се оказа, че се дореди пръв.

— Частен самолет! Страхотно — знаех, че трябва да съм силно развълнувана и много впечатлена. Играчките, които подчертаваха богатството на семейство Кокс, бяха за тях нещо напълно естествено.

След по-малко от час бяхме на борда. В скутовете ни бяха поставени кашмирени одеяла, а в порцеланови купички ни сервираха солени бадеми.

— Чувствам се като победител в този самолет, докато кръжа над Ню Йорк Сити — Рандъл стисна ръката ми, когато излетяхме. — За малко да забравя. Имам подаръче за теб, мила — той дръпна ципа на кожената чанта, оставена на седалката до нас, и ми подаде огромна бяла кутия с черна панделка.

— Глезиш ме, Рандъл. Нали ти казах да не ми правиш повече подаръци.

Миналата седмица, на една от редките ни вечерни разходки на път към ресторанта, той се опита да ме натика в „Микимото“, за да ми

купи перли. Не че имаше никакъв повод. Едвам успях да го накарам да продължим.

Може би трябваше просто да приемам екстравагантните подаръци на Рандъл и да благодаря. Виждах, че му доставя огромно удоволствие да е щедър, ала не ми беше никак приятно, че не мога да му отвърна със същото. Отначало се опитах, но се оказа, че подаръците ми са значително по-семпли — бележник, прочистващия чай, който той харесваше, шал — да не говорим, че си личеше, че се преструва, за да ми покаже колко много му харесват. Правилно. Как е възможно един мъж да се зарадва на шал, след като може да си позволи да обикаля над Ню Йорк в собствения си самолет.

— Отвори я, мила — настоя той и постави кутията в скута ми. Беше толкова развълнуван, сякаш той получаваше подарък.

— Рандъл! Невероятна е! — извадих рокля от „Шанел“ — великолепна черна рокля за коктейли с набрана пола от най-фината дантела, каквато някога бях виждала.

— Чакай, има и още — бръкна в чантата и извади по-малка кутия, в която се оказа, че има високи сандали от „Кристиан Лабутен“.

— Рандъл! Не знам какво да кажа! — роклята и сандалите заслужаваха да бъдат поставени в херметически затворена витрина, далече от износените ми обувки и костюмите от „Банана Рипъблик“. Никога досега не бях виждала такова изящество.

— Харесват ли ти? — попита нетърпеливо Рандъл. Изви вежди и за момент заприлича на малко момче, на което отчаяно му се иска да ми достави радост.

— Великолепни са — отвърнах аз. — Много ти благодаря.

Скъпи и прескъпи подаръци от красивото ми, невероятно гадже... Знаех, че това е нещо, за което много жени мечтаят, и въпреки това ми се искаше Рандъл да ми показва обичта си, без да изпразва кредитната си карта.

— Да не би да има някое официално събитие този уикенд, за което не си ми казал? — попитах аз.

— За утре вечер е планирана вечеря в тесен семеен кръг. Някои от приятелите на нашите. Реших, че ти трябва нещо специално, затова пратих Диърдри да ги купи днес на обяд.

— Колко си предвидлив... и тя също — отвърнах аз, ала вътрешно изпъсках. Трудно издържах приятелите на Лусил от Палм

Бийч.

Бях се запознала с някои от тях по време на последното ѝ посещение в Ню Йорк. Уж беше дошла за един коктейл, но после коктейлите се проточиха дни наред. През цялото време тогава отчаяно се опитвах да намеря някаква тема за разговор с тези хора. За какво можехме да си говорим? Приятелите ѝ се интересуваха единствено от удоволствия, искаха да покажат, че са нещо повече от останалите, като се започне от дрехите и се стигне до скъпото и прескъпо обзавеждане. Една жена дори бе наела бавачка на пълен работен ден, за да бъде „готова“, когато новороденият ѝ внук идваше на гости с... другата си бавачка.

— Много е сладък, но нали не очакваш да зарежа всичко, за да го дундуркам часове наред?

Ако същите дами бяха поканени и сега, щеше да е ужасно. Надявах се да ми остане малко време, за да поработя над ръкописа на Люк.

— Взела съм си работа — споменах на Рандъл с надеждата да е наясно още отсега. — Ще ми остане ли време да редактирам един текст?

— Надявам се, мила — той ме целуна по челото. — Малката ми работлива пчеличка — бръкна в чантата си, извади „Уолстрийт Джърнъл“ и се зачете.

— Искаш ли да си побъбрим, мили? — попитах тихо аз и надникнах над вестника. — Почти не сме се виждали тази седмица.

Рандъл спря да чете, след това сгъна вестника.

— Разбира се, любов моя. За какво искаш да си говорим? Тревожи ли те нещо?

— А, не. Така и не ни остана време да се отпуснем и да си поговорим. Забелязал ли си, че обменяме по няколко думи, преди да си легнем, но понякога имам чувството, че... не знам... иска ми се да чуя нещо повече за живота ти, преди да се срещнем.

— Разбира се, Клер. Какво да ти кажа? Май знаеш всичко, мила. Израснах в Ню Йорк, прекарвах летата в Саутхамптън, през зимата бях в Палм Бийч...

Не това ме интересуваше. Прекъснах го.

— Това го знам...

— След това отидох в „Гротън“, записах се в отбора по гребане, избраха ме за президент на ученическия клуб. След това „Принстън“, продължих и в тамошния отбор по гребане и основах студентски инвестиционен клуб. И се запознах с теб, разбира се — той се усмихна и докосна носа ми с пръст. — Постъпих в „Голдман“ като анализатор, след това отидох в „Харвард“, за да защита магистърска степен, и после пак се върнах в „Голдман“ и съм все там. Какво друго да ти кажа, Клер?

И аз не знам какво друго исках да чуя... просто още нещо.

— Ами... как беше в онези години? Харесваше ли ти в гимназията? Ходеше ли на лагер като дете? Кои са най-красивите места, които си виждал? — въпросите ми бяха повърхностни, но се надявах да сложат началото на задълбочен разговор.

Рандъл си пое дълбоко въздух и свали очилата.

— Обичах гимназията, при това много. Като дете учех в „Уиндридж“ и „Крафтсбъри“, там също ми харесваше. Най-красивите места, които съм виждал, са Капри и Идън Рок на Антилските острови. Искам да ти кажа, мила, че там е просто великолепно. Какво друго?

Питах се дали Рандъл някога се отпускаше. Нямах никакво желание да го интервюирам, просто да се сближим. Имах нужда да го почувствам по-близък.

— Влюбвал ли си се до полуда, Рандъл? — попитах аз и пъхнах ръка в неговата.

В този момент му пролича, че се чувства много неловко.

— Влюбен съм в теб, както сама знаеш.

Усмихнах се.

— Говоря за времето преди да се появя аз. Какво ще кажеш за Алекс Диксън в колежа? Може би бившата ти приятелка, която спомена майка ти, Коръл...

— Да ти кажа, Клер, просто не разбирам целта на този разговор. Аз не те разпитвам за мъжете в миналото ти...

— Извинявай, Рандъл, не исках...

— Обичам те, Клер. Това е всичко, което ти трябва да знаеш.

Сгуших се до него. Разговорът не тръгна както трябва. Не се получи разговор на разкрития, признания, както ми се искаше, но пък ми хареса старомодното отношение на Рандъл към старите му връзки.

Имаше нещо много романтично, сякаш искаше да се престори, че любовта ни се е събудила в мига, в който сме се видели.

— Мила — прошепна той и ме целуна по бузата. — Може ли да почета сега? Има много интересна статия за пазара в Китай.

Кимнах и посегнах към чантата си, за да извадя ръкописа на Люк. Щеше да ми е необходимо време, за да накарам Рандъл да разкрие старите си тайни.

Работата по ръкописа на Люк бе почти на привършване, но ми се искаше да се уверя, че не съм пропуснала нещо. Също както едно време препрочитах ранните стихотворения на татко, така и сега ми беше безкрайно приятно да преглеждам отново написаното от Люк.

Работих около половин час и усетих, че очите ми се затварят. Двигателят бръмчеше тихо и равномерно, а кашмиреното одеяло, с което се бях увила, ме бе затоплило и скоро се унесох.

Събуди ме Рандъл.

— Ще кацнем всеки момент — предупреди ме той и нежно потри китката ми с пръст. Размърдах се. Всичко ме болеше. Бях спала непробудно. Само краткото пътуване с кола ни делеше от Лусил и празноглавите ѝ приятелки.

Прибрах ръкописа в чантата и си обух обувките.

— Защо не се облечете — предложи стюардесата и посочи навитото на топка зимно палто. — Навън е около пет градуса, а и духа много силно.

— Чу ли? — попитах Рандъл, който бързаше да си събере нещата. — Сигурно в Палм Бийч започва страшна буря.

— Ммм — той кимна.

Чак когато излязох на стълбата на самолета, разбрах, че не сме в Палм Бийч.

— Bonjour, mademoiselle — поздрави млад мъж в безупречна униформа в синьо и червено. — Bienvenue a Paris. Puis-je prendre votre baggage?^[2]

— В Париж ли сме? — обърнах се към Рандъл напълно слисана.

Той се подсмиваше доволно.

— Изненада! Казах си, че и двамата работим прекалено много, затова един романтичен уикенд заедно ще ни се отрази добре. А по-подходящ град от Париж няма.

— Рандъл! Не мога да повярвам. На това му се казва невероятна изненада.

Аз, Клер Труман, най-неочаквано се озовах в Париж за цял един уикенд! Не можех да повярвам. Нямах думи. Не само че Рандъл беше приел сериозно думите ми, че трябва да прекарваме повече време заедно, а беше планирал невероятен романтичен уикенд, за да ми покаже колко много държи на мен.

— Аз намерих паспорта ти, а Светлана ти стегна багажа — призна гордо той. — Ще бъдем в най-хубавия апартамент в „Риц“. Само най-доброто за теб, Клер. Нямаме много време тук, затова всичко трябва да бъде свършено. Обещавам. А от теб се иска единствено да се отпуснеш и да се наслаждаваш.

— С удоволствие — прошепнах аз. Главата ми се въртеше от вълнение. Това бе градът, вдъхновил Хемингуей, Гертруд Стайн, Хенри Джеймс. Това бе най-романтичният град в света. А аз бях с Рандъл. Всичко бе наистина свършено.

— Значи масажът ти хареса? Много се радвам — усмихна се Рандъл и разбърка капучиното си. Обядвахме в „Льо Ду Маго“ в седми район, кафене, в което Сартр и Жорж Санд са похапвали кроасани, когато не са били задълбочени в дилемите на философията. Кафенето бе доста шумно и прекалено скъпо, ала туристите като мен го харесваха.

— Това бе най-хубавият масаж, който някога са ми правили — казах му аз, все още малко замаяна. Тази сутрин ме събуди камериерката и ме заведе в СПА центъра, където за мен се погрижиха две масажистки. Никога досега не се бях отпускала толкова приятно. — Не мога да си представя по-приятен начин да започнеш деня — пресегнах се през масата и стиснах ръката му. — Всъщност има и един друг начин... но и този става.

Рандъл се ухили. След невероятния масаж го накарах да остави лаптопа и го върнах в леглото.

— Мислех си, след като обядваме, да отидем на пазар във Фобур Сен Оноре — предложи той. — Съвсем близо до хотела е и там са най-хубавите места за пазаруване — „Ермес“, „Кристиан Лакроа“, „Ив Сен

Лоран“. А вечерта ще бъде специална. Ще имаш повод да облечеш новата си рокля.

Роклята! Сега вече всичко се връзваше. Рандъл наистина мислеше за всичко — дори да напазаруваме подходящ гардероб за мен, при това в самия Париж.

Денят отлетя неусетно. Можех да прекарам целия си живот в Париж и нямаше да ми омръзне. Разходихме се, хванати за ръце, по Сен Оноре (усещаше се колко е скъпо само докато се разхождахме), след това отскочихме до музея на Роден и ето че стана време да се върнем в „Риц“ за вечеря.

Когато се качихме в апартамента, двамата с Рандъл се облякохме мълчаливо. Той се обръсна, пригладил грижливо косата си назад, аз се гримирах и прибрах косата си на хлабав кок. Застанах пред огледалото по бикини и чак сега забелязах колко много съм отслабнала, откакто постъпих на работа в „Грант Букс“. Мама беше права. Наистина бях станала грозно кльоцава. Как е възможно да не съм забелязала досега? Ръцете ми изглеждаха като дълги клечки, коремът ми бе плосък, кокалите на ханша стърчаха така, както когато бях на дванайсет. Тъй като стомахът непрекъснато ме присвиваше и не ми оставаше време да се храня, в момента имах вид на гладуваща.

— Облечи си роклята, мила — предложи Рандъл.

Сложих я и Рандъл вдигна ципа. Много е трудно за едно най-обикновено момиче от Айова да се прави на Одри Хепбърн, ала се оказа, че роклята притежаваше магически свойства. Не приличах на себе си. Вече имах вид на момичето, което излиза с Рандъл Кокс.

— Много си красива, Клер — прошепна Рандъл, застава зад мен и оправи косата ми. Извади нещо от джоба си — перлите от „Микимото“, които бяхме видели на витрината преди седмица.

— Рандъл, нали ти казах да не...

— Просто ми благодари — прошепна той. — Да вървим. Резервацията ни е в девет в „Ален Дюкас“. Да не закъсняваме, мила.

Оказа се, че и вечерята е истински пир на сетивата — неочаквано уютните салони в стил рококо бяха с драперии от металическа органза, огромният часовник на стената бе спрял символично, а масата ни гледаше към великолепен двор. Храната пък бе фантастична — аз си поръчах супа от омари, пилешко с бели трюфели и дори Рандъл се изкуши да похапне малко.

— Когато си в Париж... — той се разсмя и заоглежда менюто. — Утре ще потичам няколко допълнителни километра.

Когато приключихме с вечерята, Рандъл шумно прочисти гърлото си. След това отново. Сгъна салфетката, след това я разгъна, накрая пак я сгъна. Прокара пръсти през косата си.

Никога досега не съм го виждала толкова притеснен, казах си аз и в същия момент разбрах, че...

Още преди да падне на колене пред мен и да ме попита жално и много неуверено дали ще му направя честта да стана негова съпруга...

Негова съпруга ли?

Бил знаел — бил сигурен, — че ще бъдем неземно щастливи. Вчера летял до Айова, за да поиска благословията на мама и тя му я дала. Обичал ме. Ще се омъжа ли за него?

Да се омъжа за него?

Половината ресторант се бе обърнал към нас и наблюдаваше изискания, толкова безупречно облечен мъж, че можеше да бъде единствено европейец — с годежен пръстен в протегнатата си ръка, толкова голям, че се виждаше сигурно от съседната улица, — да предлага брак.

Да се омъжа за него?

Въпросът продължаваше да се върти в главата ми. Не можех да дишам. Това бе предложение за брак. Не очаквах подобно развитие — то ми дойде изневиделица, да не говорим, че бе прекалено рано...

— Клер — прошепна Рандъл. — Моля те, кажи „да“. Погледнах го в очите. Обичах Рандъл. Наистина го обичах. Обичах го още от осемнайсетгодишна.

— Да — отвърнах аз и в следващия миг гигантският пръстен се озова на пръста ми.

---

[1] Роман от Чарлс Дикенс. — Б.пр. ↑

[2] Bonjour, mademoiselle. Bienvenue a Paris. Puis-je prendre votre bagage? (фр.) — Здравейте, госпожице. Добре дошли в Париж. Позволете ми да взема багажа ви. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ОТСАМ РАЯ^[1]

— Черният понеделник — подхвърли Дейвид, когато влезе в кабинета ми с брой на „Ню Йорк Поуст“, скрит под сакото. — Вивиан е поела по пътеката на войната. Вече уволни асистентката си и разплака две момичета от рекламния отдел, а още няма девет. Ти видя ли това?

Ахнах, когато зърнах първа страница. Станли Призбеки — облечен в ужасното дантелено боди, с познатото ми яркочервено червило — ме гледаше от първа страница. Това бе същата снимка, която бях открила в кабинета на Вивиан. „Заместник-кмет травестит!“ бе заглавието.

— Очевидно двамата са скъсали миналата седмица — обясни Дейвид. — Съпругата на Призбеки разбрала, че двамата с Вивиан имат връзка, и той предпочел да спаси брака си. Направо да не повярваш, като гледаш тази снимка. Пишат, че с кариерата му е свършено. Станал е за посмешище. Дори кметът не може да го защити, защото би било политическо самоубийство.

След нас и потоп, помислих си аз. Затова значи е пазела тази снимка. Естествено.

— Седмичата се очертава нетърпимо жестока — отбелязах уморено аз. Да не говорим, че това бе възможно най-неподходящият момент, в който да съобщя за годежа си. Дори в най-добрите моменти нищо не дразнеше Вивиан повече от щастието на подчинените ѝ. След драматичната раздяла моята новина щеше да я предизвика така, че да се развилнее още повече. Свалих пръстена и го пъхнах тайничко в най-горното чекмедже, докато Дейвид четеше статията.

— Цитират Вивиан. Била скъсала с него, когато го хванала да пробва една от официалните ѝ рокли!

— Както трябва да се предполага, тя е невинната жертва.

— Мисля си за горките му дечица. Кажы как мина твоят уикенд? Добре ли прекара с родителите на Рандъл?

— Да — отвърнах бързо аз. — Как беше при теб?

— Добре. Мислих много за отзивите. Приготвил съм ти читателски мнения. Ти нали беше във Флорида? Пропусна страшна снежна буря. От десет години не бил падал толкова сняг.

Кимнах. Всъщност снежната буря изигра важна роля. Първо, не можахме да кацнем до два след полунощ. Рандъл се нервира, започна да крачи из самолета, защото не можел да се наспи, а го чакала безкрайно натоварена седмица. Решихме да тръгнем рано от Париж, за да не хванем задръстванията в Ню Йорк. Рандъл имаше среща с управителния съвет и един от най-важните си клиенти рано сутринта. Както ми обясни, заради няколко допълнителни часа в Париж не си струваше да се провали на срещата.

Разбирах притеснението му, наистина го разбирах. Не си въобразявах, че човек като се сгоди, забравя останалата част от живота си. Работата все още бе важна, отговорностите продължаваха да съществуват. Не можех да очаквам всичко да бъде блестящо и романтично до края на живота ни. Освен това мен също ме чакаше нетърпимо натоварена седмица и най-разумното бе да се хващам на работа.

Но пък не можех да не призная, че ми се искаше еуфорията след предложението да бе продължила малко повече от няколко часа.

Наистина изпаднах в еуфория. Още от ресторанта се обадохме на всичките си познати от телефона на Рандъл, смяхме се доволно, докато хората викаха от изненада и задоволство и ни поздравяваха. Рандъл поръча втора бутилка шампанско. Един от сервитьорите ми поднесе букет рози. Имах чувството, че съм се издигнала високо над земята. Наистина ли бях сгодена за Рандъл Кокс?

— Това е сбъдната мечта! — писна Беа по телефона и аз реших, че е точно така. Най-сетне, в три след полунощ, вече пияни, се строполихме в огромното си легло в „Риц“.

— Дай да ти помогна с роклята — Рандъл заваляше думите и едва се надигна.

— Рандъл! — разсмях се аз, докато той се мъчеше с ципа. Никога досега не го бях виждала пиян, нито пък без всякакви задръжки. Той смъкна внимателно роклята по бедрата ми и я изтегли.

Бях се отпуснала със затворени очи и чаках да усетя тялото му върху моето, устните му...

Само че Рандъл се отдалечи от леглото. Изправих се и го видях да отнася роклята до гардероба. Държеше я толкова внимателно, сякаш бе булка.

— Готово — каза той на роклята и посегна към сатенена закачалка.

Отпуснах се отново в позата, която смятах, че е изключително прелъстителна...

— Май пих прекалено много шампанско — изпъшка Рандъл и се строполи до мен. Аз останах неподвижна. След по-малко от пет секунди го чух да хърка и го обърнах внимателно на една страна.

Когато на следващата сутрин се събудих, него го нямаше. Завивките от неговата страна бяха внимателно сгънати. Една камериерка ми прибираще багажа.

— Фъф фитнес — насочи ме тя и посочи празната половина на леглото. Очаквах, че махмурлукът — да не говорим за годежа — ще задържат Рандъл в леглото, но се оказа, че много греша. Той не позволяваше на нищо да застане на пътя му. — Господин Кокс помоли да ви опаковам, ще тръгвате скоро — обясни жената.

Кимнах напълно объркана.

След това се претърколих, поръчах закуска и погледнах огромния камък на пръста си.

Колко странно! Тъй като никога досега не се бях сгодявала, няхах представа как трябва да се чувствам. Можех само да кажа, че бе все едно да хвърлиш камък в стъклено езеро. Чува се първоначално плъок, появяват се няколко вълнички... след това водата става гладка и се успокоява за нула време. Когато Рандъл се върна от фитнеса — целуна ме лекичко по косата, намръщи се на яйцата и наденичката, които аз похапвах, — имах чувството, че снощи не се е случило нищо. Два часа по-късно бяхме отново в самолета и се връщахме към обикновения живот, към „Уолстрийт Джърнъл“, работата и почти не си говорехме.

Ако не беше диамантеният пръстен, щях да реша, че съм сънувала. Може би затова не споделих с никого в службата. Все още ми трябваше време, за да свикна самата аз с тази мисъл.

— Дейвид, ще имаш ли време да прегледаш архивите от 50-те години на миналия век? — попитах аз и се насилих да престана с анализа на годежа си. — Трябва да го изпратя до сряда.

— Разбира се. Искаш ли да ти го покажа след час? Ще го привърша след малко.

— Супер, благодаря — напоследък възлагах все повече задачи на Дейвид. Знаех, че ще се справи, а и това бе единственият начин да свърша възложената ми работа.

— Добре, ще бъда при ксерокса, ако ти трябва. Да повикам ли някой да вдига телефона, докато ме няма?

Отвърнах, че сама ще пресявам обажданията. След това се настаних на бюрото, отпих глътка кафе, което се оказа вряло и ми опари езика.

Ще ми трябват няколко дни, за да свикна с новото положение. В края на седмицата няма да мисля за друго, освен за „Сватби“ на Марта Стюарт. Ще се фукам с пръстена си пред всички около мен. Едва ще се въздържа да не се похваля пред всеки срещнат, че съм срещнала единствения и неповторимия, че е било невероятно романтично, че всичко е истинска мечта. Ще разкажа историята за Париж още веднъж, ако някой настоява да я чуе отново.

Щях да разполагам с достатъчно време, за да се радвам, след като свикнех с мисълта, че съм сгодена.

Оставих ръкописа на Люк на бюрото. Докато се прибирахме към Ню Йорк, успях да го прочета почти целия и реших, че днес мога да го довърша.

— Клер, в кабинета ми — изскърца интеркомът, преди да успея да прочета дори една дума. — *Веднага!* — денят се очертаваше тежък. Вечният гняв в гласа на Вивиан днес беше малко по-силен от обикновено.

Затътрих се по коридора, прекалено уморена и уплашена от предстоящото клане.

— Здравей, Вивиан — поздравих тихо аз, когато влязох. — Какво става?

— Какво става ли? — изкрещя тя с пълно гърло. — Защо ти не ми кажеш какво става, мамичката ти? Да не би да съм длъжна отчет да ти давам?

Господи! Сега следваше грозна картинка. Да не би да бях прецакала нещо или тя просто изпускаше пара? Седнах и зачаках да разбере. Обзе ме неестествено спокойствие, което ми напомни за първата ми среща с Дон и Греъм. Може би, след като бях търпяла истериите ѝ достатъчно дълго, нервната ми система бе стигнала ниво на пресищане и простотиите на Вивиан повече не ми влияеха.

— Докъде сме с предложението, което те помолих да прегледаш в петък? — попита тя.

— Прочетох около сто страници и ми се струва добро. Агентът каза, че ще го даде до края на седмицата...

— Какво? Какво? Това ли каза? — наду се Вивиан, разкривила противно устни. — Господи, Клер, направи си услуга, порасни и си го начукай! Да не би да си въобразяваш, че милият агент не лъже? Да не би, докато си говорим небрежно, да не обикаля останалите издатели, за да разбере кой друг се интересува? Мъжете лъжат, Клер. Готови са да ти кажат всичко, което искаш да чуеш, стига да получат онова, което искат. Отговорът на предложението да е готов днес до обяд. Няма да участваме в шибаната му игричка. Няма да му позволим да се ебава с нас...

Вратата се отвори и Лулу се пхна в кабинета.

— Много се извинявам за прекъсването — започна да се мазни неискрено тя. — Просто исках да оставя предложенията за корица на „Врътни дупе: историята на една стриптийзърка“ — тя остави кориците на бюрото на Вивиан, след това обаче не си тръгна, с надеждата да стане свидетелка как ме накълцват като кисела краставица.

— Не ни прекъсваш, Лулу — отвърна Вивиан, гласът ѝ натежал от сладост. — Много се радвам, че си тук. Клер, за разлика от теб, Лулу веднага ми докладва, когато я накарам да направи нещо. Това се казва работа в екип. Учи се от нея! Може пък да ти дойде малко акъл в главата!

Научи се как да се подмазваш, как да подливаш вода на другите, как да лазиш по пода, когато трябва. Не, благодаря.

— Тя се е заела с много повече задачи, отколкото ти можеш да си представиш — продължи Вивиан и ме погледна подигравателно. — Ти по цял ден се бързикаш с тъпия ръкопис на Люк Мейвил като някоя побъркана от любов ученичка! — изглежда тази мисъл отново ѝ

подпали фитила и очите ѝ се напълниха с нова злоба. — Знаеш ли, май трябва да зарежа тази книга, само за да те науча! Ще ми губиш времето заради нещо, което и пет човека няма да прочетат. Пълен абсурд! Дори аз няма да погледна тази тъпотия, а аз съм проклетият издател.

Ахнах, паникьосана и отчаяна. Това бе най-големият ми страх от месеци наред. Вивиан можеше да ми натрие носа, като зареже книгата на Люк. Не можех да позволя подобно нещо да се случи.

— Моля те, Вивиан — започнах аз. — Ще работя по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата, за да наваксам с проектите си. Много съжалявам, ще направя каквото поискаш. — Пет пари не давах, че се унижавам, но трябваше да опазя романа на Люк, дори да е за сметка на собственото ми достойнство.

Вивиан се отпусна на стола си.

— Да ти кажа, нищо не ми пречи да дръпна шалтера на този дребен...

— Знам — кимнах аз и усетих как в гърлото ми се събира буца. — Кажи ми какво искаш от мен и ще го направя.

— Ще ти кажа, разбира се — Вивиан се усмихна доволно. — Не се притеснявай, ще ти кажа и още как.

— Така, така... — писна Беа, когато най-сетне ѝ позвъних, след като тя ме бе търсила цели пет пъти. — Направо не съм на себе си, Клер! Искам да чуя всички подробности! Не мога да повярвам, че те е завел чак в Париж! Колко романтично! — чувах я, че подскача от нетърпение. — Ти вече свикна ли с мисълта, че ще се омъжваш за Рандъл Кокс? Помниш ли колко нощи мечтаехме за това?

Щом го каза, и споменът се върна — въпреки че от онези години бе минало вече цяло десетилетие. Двете с Беа лежахме по гръб часове наред, загледани в петната по тавана, докато мечтаехме какъв ще бъде животът ми с Рандъл. Започвахме с годеж в тесен кръг във фермата на нашите — под любимото им ябълково дърво, засадено в деня, в който се бяха нанесли. Дватамата с Рандъл щяхме сами да си напишем брачните клетви и те щяха да бъдат трогателни, неповторими и щяха да разплачат всички гости. Букетът ми щеше да е от лилии.

Опитах се да си представя как двамата с Рандъл изричаме клетвите си. Стори ми се... неестествено. Рандъл бе истински традиционалист.

— Кога ще се видим? — попита Беа. — Още сега става ли?

Погледнах входящите имейли, купищата папки, натрупани на — бюрото, и се уплаших от количеството работа, което ме чакаше през седмицата, и от заплахата на Вивиан да види сметката на книгата на Люк. Въпреки това трябваше да видя Беа. Трябваше да видя и Мара, която беше истинска сладурана, когато ѝ се обадох от Париж. Двете с нея щяхме да обядваме заедно утре. Реших, че като се видя с тях, годежът ще ми се стори по-истински.

— Какво ще кажеш за довечера? Можеш ли да се отбиеш след работа?

— Разбира се. Рандъл ще дойде ли?

Рандъл излезе днес рано сутринта и знаех, че няма да се прибере цяла нощ.

— Има работа — отвърнах аз. — Няма да може. Ще трябва да се задоволиш с мен.

— Друг не ми трябва. Ще кажа на Хари да купи нещо китайско на път към къщи.

На вратата се почука. Обещах на Беа да съм у тях към 21,00 ч.

— Клер Труман? — закръглена жена в пастелнорозов костюм на „Шанел“ надникна в кабинета ми. Права гъста пшениченоруса коса обрамчваше лице като месечина. Беше прегърнала огромен куп розови папки, които преливаха до една.

— Да, аз съм Клер — отвърнах аз.

Жената грейна.

— Клер! Каква си ми кукличка! Да знаеш само колко ще се забавляваме!

— Познаваме ли се? — да не би тази жена да бе някоя авторка? Да не би да бях забравила, че имам среща?

— Извинявай. Госпожа Лусил Кокс ме помоли да се отбия, за да се видим. Казвам се Манди Търнър. Аз съм сватбена агентка. Работя в Палм Бийч и в Манхатън — Манди говореше с такава надежда в гласа, сякаш очакваше нещо в мен да прищрака и да ахна от радост.

Поканих я да влезе, преди някой да я е видял. Ни повече, ни по-малко сватбена агентка. Лусил това ще измисли. Бяхме се върнали в

Ню Йорк преди по-малко от дванайсет часа и тя вече се бе задействала.

— Манди, много ти благодаря, че се отби, но ние с Рандъл не се нуждаем от сватбен агент. Сватбата ще се проведе в тесен кръг в родния ми град... след като ми остане поне една свободна секунда да помисля за нея — усмихнах се и многозначително погледнах купчината папки на бюрото си.

— Така ли? — попита слисаната Манди. — Кой е родният ти град?

— Айова Сити.

— А-ха. А-ха. Добре. Ще ти оставя портфолиото си, в случай че решиш нещо друго.

— Много си мила, Манди, но мисля, че няма нужда.

Двете с Манди поспорихме тихо, докато най-сетне аз отстъпих и се съгласих да задържа папките. Нямах повече време за губене, да не говорим, че някой колега можеше да дочуе разговора ни.

— Господи, къде ти е пръстенът? — попита Манди, докато я изпращах към асансьора.

— Дадох да ми го стеснят — прошепнах аз.

Наблюдавах как вратите на асансьора се затварят след Манди. Търнър и се отправих към кабинета си. Телефонът звънеше. Този път бе Лусил.

— Клер, миличка — започна тя. Гласът ѝ бе леден. — Чух, че си отпратила Манди. Току-що ми се обади. Защо го направи? Нека да поговорим за мястото, където ще бъде сватбата ти. Имам някои идеи... защо ви е дълъг годеж? Откриват „Сейнт Риджис“ в края на юни. Та това е чудесно! Ще бъде просто съвършено, миличка!

— До края на юни има едва три месеца! А и, честно казано, госпожо Кокс...

— Казвай ми Лусил, миличка. Казвай ми Лусил!

— Виж, Лусил... трябва ми малко време, преди да започна с плановете за сватбата. Нека да свикна с годежа и...

— Точно така, миличка! Ние с Манди точно това искаме. Двамата с Рандъл трябва да свикнете с мисълта, че сте сгодени... защо не оставите досадните задължения на нас?

— Как така да оставим досадните задължения на вас? Не е редно да те моля ти да планираш...

— Тъкмо затова аз предлагам сама, миличка, за да не ти се налага да ме молиш. Аз ще се оправя с всичко, ще платя каквото трябва, ти няма да имаш никакви неприятни задължения! Нали така е най-добре? И без това си достатъчно заета, миличка. Защо да се тормозиш и с това?

Странно, не си бях мислила, че сватбата ще бъде тормоз. Истината бе, че от разговора с Лусил започваше да ме боли глава.

Другата линия иззвъня. Беше вътрешният на Вивиан. Нищо не я вбесяваше повече от гласовата поща, затова помолих Лусил да ѝ звънна отново.

— Разбира се, миличка. Просто си помисли. Помисли си колко хубаво би било да не си помръднеш пръста!

Затворих.

— Клер! Защо договорът с Кадънс още не е подписан?

— Защото тя не приема офертата ни — бях го казала на Вивиан поне три пъти. — Да я оставя ли или ще ѝ предложиш повече?

— Предложи ѝ петнайсет повече и ѝ кажи, че това е последното ми предложение. Между другото, ще трябва да поемеш пет или шест от срещите ми тази седмица. Заминавам за Ел Ей, а не искам да ги отлагам. Освен това — абе я ела в кабинета ми. Имам няколко книги, с които искам да се заемеш. Не ти говоря нито за утре, нито за тази седмица — довлечи се веднага.

Погледнах входящите имейли. Бяха станали двойно повече. След това си помислих за предложението на Лусил. Нямаше да ми се отрази никак зле.

Май мечтата ми за сватба в тесен кръг под сянката на ябълковите дървета нямаше да се сбъдне. Но пък щях да се омъжа за човека, когото обичах от толкова години. Щях да се омъжа за единствения и съвършения.

---

[1] Роман от Ф. С. Фицджералд. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

МЪЛЧАНИЕТО НА БУЛКАТА^[1]

— Тиш-Тиш!

Лусил изскочи от хола и се хвърли към шашнатата ми майка, която тъкмо влизаше във фоайето на къщата им в Ъпър Ийст Сайд. Лепна се за нея като октопод и двете с Карлота едва успяхме да я отдръпнем.

— Не мога да повярвам колко време мина, Тиш-Тиш! Не мога да повярвам, че си най-сетне в Ню Йорк! Опитвам се да те докарам тук още от първата среща на децата ни!

— Знам! — мама бе напълно слисана от любвеобилното отношение на бъдещата ми свекърва. — Много се радвам да те видя, Лус. Изглеждаш страхотно. Никак не си се променила.

— Чудото се нарича ботокс, Тиш! Само кажи и ще ти уредя среща с най-добрия лекар в Ню Йорк. Понякога се съгласява да ходи по домовете, но истината е, че го прави единствено за мен!

— Няма нужда — отклони предложението мама. — Ще имаме толкова много задачи. Благодаря ти, че помагаш с подготовката, Лусил. Толкова си мила.

До пицната ни сватба в хотел „Сейнт Риджис“ оставаха нищо и никакви шест седмици, нещо, което ме плашеше, а най-големият проблем бе, че имах една-единствена задача — да си харесам съвършената рокля.

— Да ти призная, Тиш, всяка секунда беше удоволствие за мен. Наистина програмата ни е пълна. Дъщеря ти е направо невероятна — възкликна Лусил. — Благополучно пропусна цели шест уговорки, които бях уредила.

— Знам, че заради работата Клер...

— Работа, работа, работа — прекъсна я Лусил, без да се интересува какво иска да каже мама. — Поне ти дойде.

Разбрах разочарованието на Лусил. Роклята бе единственото ми задължение по отношение на сватбата, а аз все не успях да стигна до него. В своя защита мога да кажа, че работата ме бе притиснала отвсякъде. Откакто Вивиан разбра за годежа, непрекъснато ме викаше при себе си — съдбата на романа на Люк — оставаха само два месеца до публикуването — висеше на косъм.

Добре че излязох от черния списък на Лусил, когато ѝ казах, че мама ще дойде да ѝ помогне. Мама бе истински дар божи, защото Беа бе в Ел Ей заради някаква поръчка и не можеше да мръдне. Да обикалям с Лусил за рокля бе истински кошмар, който нямаше да успее скоро да забравя.

— Добре, да действаме — подканих ги аз, грабнах си чантата и посегнах към списъка с магазини, който Лусил бе отпечата на розова хартия. Можех да отсъствам едни нищо и никакви шест часа от офиса, а часовникът не чакаше.

— Кажи Тиш-Тиш, не е ли това сбъдната мечта? — ахкаше възторжено Лусил, стиснала ръката на мама, докато вървахме по Медисън към първия магазин. — Моят син, твоята дъщеря... само си помисли, ще имаме внучета, Тиши!

— Наистина е чудесно, Лусил — усмихна се мама. — Много се радвам за тях.

— Нали не си тук само за уикенда? Имаме толкова много място, а Рандъл замина в командировка за цяла седмица. Ще бъде както едно време. Отново ще бъдем съквартирантки! Имаме да си говорим за толкова много неща!

— Много ми се иска да остана, Лус, много мило, че ме каниш — отвърна мама, — но трябва да довърша една картина. Галерия в Питсбърг очаква нещата ми следващата седмица, така че нямам много време.

— Питсбърг ли? — смръщи нос Лусил. — Имам идея. — Нека аз да купя картината. Така ще я довършиш, когато имаш време, и ще останеш още една седмица! Става ли?

— Съжалявам, Лус. Вече съм обещала на галерията — отвърна мама. — Ще ти покажа други свои работи и можеш да си избереш, която пожелаеш. Ще бъде подарък за старата ми приятелка.

Лусил грейна. Никога досега не я бях виждала по-щастлива.

— И бъдеща сватя! — изкиска се тя.

— Искам нещо семпло — настоях аз поне за шести път и в гласа ми започна да се прокрадва отчаяние. — Нещо такова — разгърнах снимката на изчистена тюлена рокля, общита с малки перли по врата. Бях я откъснала от непрекъснато нарастващата купчина булчинска порнография, която Лусил стоварваше в апартамента всяка седмица.

Беше три следобед и вече бяхме успели да обиколим „Ейнджъл Санчес“, „Каролина Херера“, „Бергдорф“, „Сакс“ и „Рийм Акра“. Чувствах се изтощена, бях гладна и готова да извия врата на Лусил. Тя намираще по нещо, което да оплюе във всяка рокля, която пробвах.

— Разбрахме, Клер, семпла рокля — отвърна Лусил и изви очи към станалата сериозна мама. — Хайде, не можеш да ни заблудиш. Всяка жена иска да е прелестна на сватбения ден. Това ще бъде най-важната рокля в живота ти, Клер! Съсредоточи се малко, само за това те моля. Този тюл е чудесен, но е прекалено прост.

— Чакай малко, Лусил — започна дипломатично мама. — Тюлтът ще отива чудесно на Клер, защото стилът ѝ е по-изчистен...

— Говорим за сватбения ѝ ден, Тиш-Тиш — размрънка се Лусил като петгодишно хлапе. — Та това е най-важният ден в живота ѝ! Господи, сама ли трябва да се справям с всичко? Първо докато накарам Рандъл... да поеме по правилния път, да направи резервация в „Риц“ в Париж в последния момент, да планирам дори най-малките подробности около сватбата, да уредя най-известните дизайнери в света да направят за по-малко от два месеца роклята, която Клер си избере, което е наистина нечувано, защото са готови да го направят единствено и само за мен, за да могат Рандъл и Клер да прекарат един великолепен ден в „Сейнт Риджис“ през юни.

Имах чувството, че ми е забила юмрук в стомаха. Значи на Лусил е била идеята да отидем в Париж, тя е накарала Рандъл да ми предложи.

— Мислех, че Рандъл сам е планирал пътуването — обадох се тихо аз, опитвайки се да прикрия колко бях нещастна.

— Клер, миличка, та той е мъж! — разсмя се Лусил. Очевидно наивността ми я забавляваше. — Мъжете не са в състояние нищо да планират сами. Секретарката му помага с подаръците, разбира се, но човек се нуждае от усет, за да резервира най-хубавия апартамент в „Риц“ и да осигури маса в „Ален Дюкас“ за броени часове — тя се усмихваше гордо от всичко, което бе постигнала.

Мама само поклати глава. По изражението ѝ ми стана ясно, че момичето, което бе познавала в колежа, нямаше почти нищо общо с жената, която се разпореждаше с нас днес. Въпреки това полагаше неимоверни усилия да не го покаже.

— Следващата ни спирка е „Вера Уонг“! — заяви Лусил. — Тръгвайте, дами!

— Първата рокля, която видяхме, ми хареса — заявих аз и стиснах ръката на Лусил, за да я спра. — Говоря за „Ейнджъл Санчес“... беше толкова ефирна. Ти също я хареса... нали, Лусил? Искam нея.

Мама кимна.

— Много добре ти стоеше, Клер.

Лусил ни погледна с ледено пренебрежение.

— Съгласна съм, че роклята беше хубава, въпреки че подчертаваше бедрата ти, миличка — но трябва да видим всичко! Кажи, миличка, ти да не би да се сгоди за първия мъж, който ти предложи?

Наистина не виждах каква е връзката, въпреки това заситних до нея. Бях уморена и няхах сили да протестирам повече. Естествено, след като бях пробвала поне петдесет рокли. Мама ме погледна — безмълвно питаше дали да прекрати това мъчение.

— Всичко е наред — прошепнах аз, докато Лусил бързаше пред нас. — Трябва ми рокля, а тя го прави за добро...

— Дами, престанете да се мотаете, а се размърдайте! Нямаме много време!

Молах се във „Вера Уонг“ да намерим спасителната рокля. В салона на модната къща тайничко подадох на консултантката снимката, докато Лусил ахкаше по някакви диадеми.

— Донесете ми нещо такова — помолих аз.

— Веднага — момичето забърза нанякъде, а ние с мама се настанихме в пробната.

— Чудя ти се как издържаш — призна тя.

— Едвам. Да знаеш колко ми е приятно, че можем да поседнем за малко...

— Майко! Знам много добре, че струва десет хиляди долара, но това е най-важният ден в целия ми живот! — пискаше някакво момиче

в съседната пробна. — Да не би да искаш да изглеждам като някакъв боклук на сватбата си? Това ли искаш?

— Не, разбира се, съкровище — отвърна уморено майката.

— Искам тази рокля и точка по въпроса!

— Добре, съкровище.

— И онези обувки от „Джими Чу“ с кристалите по токчетата.

Последва кратко мълчание.

— Добре, съкровище!

Ужас! Какво бе сторила тази нещастна жена, за да заслужи такава противна дъщеря? Мама изви очи. Очевидно бе на същото мнение.

— Госпожице Труман? Ето няколко рокли, които сигурно ще ви харесат — консултантката дръпна завесата от тафта и ми показва няколко рокли, до една натруфени с бродерии. Лусил се пхна в пробната и потри нетърпеливо ръце.

И тогава я видях. Моята рокля. Беше от тюл в цвят шампанско, обсипана с кристалчета и дискретни цветя от пайети. Имаше дълъг, много романтичен шлейф. Не беше нито натруфена, нито като за някоя принцеса, въпреки това бе изключителна. Надявах се Лусил да остане доволна.

— Пробвай — въздъхна доволно Лусил. Дори мама се развълнува. Облякох роклята, а тя ме закопча на гърба.

Погледнах се в огледалото. Роклята бе наистина изящна. Това бе моята сватбена рокля. В този момент наистина се почувствах като булка. Точно това бе роклята, която исках. В тази рокля трябваше да ме види бъдещият ми съпруг, когато се отвореше вратата на църквата. В тази рокля бях готова да се изправа пред стотици хора и да кажа „да“.

— Да! — извика Лусил. — Да!

— Много си красива — обади се мама. Наблюдаваше ме внимателно. — Какво ще кажеш, Клер?

Роклята много ми харесваше.

Само че не се радвах искрено. Бях някаква булка мутант. Все още не усещах напирашното вълнение, което очаквах да ме завладее още откакто се върнахме от Париж. Не го почувствах, докато ровех булчинските списания. Не го почувствах, докато разказвах на приятели как ми е предложил Рандъл. Не го чувствах и сега, докато се оглеждах

в най-прелестната рокля, която бях виждала. Имаше нещо много сбъркано в мен.

— Как няма да я хареса? — намеси се Лусил. — Тази рокля е убиец, Клер.

— Много ми харесва — кимнах, а сърцето ми бе натежало от объркване. Защо не се вълнувах? Истината бе, че завиждах на глезлата в съседната пробна — тя поне знаеше какво иска.

Преди да разбере какво става, Лусил повика една от шивачките и започна да се разпорежда: още перли по шлейфа... разноските не я интересували... била лична приятелка на Вера... отказах да я слушам, погледнах се в огледалото и докато се усетя, пресуших още две чаши с шампанско.

— Сигурна ли си, Клер? — попита мама малко притеснена. — Нещо не се радваш за роклята. Ако не ти харесва...

— Извинявай. Наистина много ми харесва. Честна дума. Просто вече съм изтощена. Седмицата беше безкрайна.

Мама не остана доволна от отговора ми, но въпреки това го прие.

— Сега булото — продължи Лусил, след като отпрати шивачката. — Мислех си за дълго, двупластово, с богато извезани краища... Вера има невероятно богата колекция.

Погледнах часовника си. Сигурно гласовата ми поща беше пълна с поне петминутно гневно съобщение от Вивиан. След като Стаили вече го нямаше, изглежда, нямаше какво да я разсейва по времето, когато нормалните хора почиваха. Уикендите също не бяха изключение.

— Извинявай, Лусил, но трябва да отида на работа.

— Работиш прекалено много — измърмори тя, докато ми помагаше да сваля роклята. — За всеки случай ще купя було. Нека да се намира.

Да се намира ли? Едно було във „Вера Уонг“ не бе по-малко от три хиляди долара и съвсем не бе от нещата, които човек купува, за да се намират. Заявих твърдо, че предпочитам да изчакам и колкото и да бе невероятно, тя се съгласи. Тъкмо излизахме от магазина, когато Лусил неочаквано си „спомни“, че трябвало да каже още нещо на шивачката, и се върна. Успокои ни, че щяла да ни настигне.

— Нали знаеш, че се върна за булото? — прошепна мама, докато я наблюдавахме как се отдалечава. — Много е щедра, наистина, но се

налага за всичко...

— Клер? Триш? — прозвуча познат глас зад нас.

Люк. Стомахът ми се преобърна. Беше ни подминал, а след това се бе спрял. В първия момент не помръднах. Не знаех какво да кажа, не знаех как да му обясня...

— Люк! — мама го целуна. — Много се радвам да те видя! Надявах се, този уикенд...

— Каква приятна изненада! Какво те води в Ню Йорк? На гости ли си?

— Ами, да — мама сведе поглед. Двете с Беа ме бяха погнали от седмици, че трябвало да кажа на Люк, че съм сгодена, защото така съм доказвала нещо друго. Така и не можех да обясня защо не съм му казала досега. Истина е, че говорехме по телефона почти всеки ден, но обсъждахме книгата му, която предстоеше да излезе на пазара... но така и не споменах за годежа си, а после ми беше неудобно да му кажа — затова си мълчах, — наистина нямах разумно обяснение от какво се притеснявах.

— Готовоооо! — щом чух пискливия глас на Лусил, стомахът ме присви. — Това е булото ти! Наистина каза, че предпочиташ да изчакаш, но просто не устоях, Клер! Прости ми, миличка! Ще го пробваш вкъщи, след това ще го върнем в бутика, за да го изпратят в Париж за допълнителна бродерия. Обещаха да е готово за сватбата.

Мама се обърна към Лусил.

— Трябва да си потърся обувки. Ще дойдеш ли с мен? — попита тя остро и стисна Лусил за ръката.

Лусил остана приятно изненадана, че мама най-сетне проявява интерес към модата, и ми подаде плика от „Вера Уонг“.

— Много ми беше приятно, че се видяхме, Люк — провикна се мама през рамо. — Ще ми бъде приятно да се видим скоро пак — след тези думи ме остави с Люк на тротоара.

— Було ли? — попита той и се почеса по главата.

— Господи, каква съм глупачка! — изпъшках аз и се плеснах по челото. — Покрай работата, изпращането на ръкописа в печатницата съвсем съм забравила да ти кажа, че... супер новина! С Рандъл ще се женим!

Наблюдавах изражението му и ми се искаше да му бях казала новината по телефона.

— Ти ще се... Чакай, затова ли чичо Джак и леля Кари ще идват през юни? Споменаха, че ще останат цяла седмица, споменаха нещо за големия ти ден, но заговорихме за друго, децата крещяха и така и не разбрах за какво става въпрос. Не мога да повярвам, че ще се омъжваш!

Мразех се. Не само че не му бях казала, ами бях забравила, че Манди е изпратила покана на Джаксън и Кари. Къде ми беше умът? Бях поканила Люк на семейна сбирка в Айова, но не и на сватба със седемстотин госта в Манхатън!

Мама и Беа бяха прави. Истината бе, че по някаква причина, която нямах никакво желание да анализирам — не исках да съобщя на Люк за сватбата.

— Не знам къде ми е бил умът — извиних се аз. — Моля те, Люк, обещавай ми, че ще дойдеш на сватбата. И на репетицията в петък преди самата церемония. Ще има вечеря в университетския клуб. Много ще се зарадвам, ако дойдеш. Моля те, кажи „да“. Ще доведеш и приятелката си, разбира се.

— Ние скъсахме — отвърна той, без да даде отговор на молбите ми.

— Така ли? — отстъпих крачка назад. — Много съжалявам, Люк. Тогава ще дойдеш сам и...

— Не е много разумно.

— Какво? Не е разумно ли... Люк, много се извинявам. Трябваше да ти кажа по-рано. Моля те, не...

— Слушай — започна Люк и смръщи чело. Стисна ръката ми и ме дръпна в тихото фоайе на магазин за игли и шивашки материали. Оставих плика и потрих ръка. Беше топъл майски следобед, но усетих как цялата настръхвам. Какво беше това? Защо Люк бе толкова сериозен? — От една страна, много ми се иска да отпразнувам щастливото събитие в живота ти. Говоря сериозно, Клер. От друга... — той замълча и погледна дланта ми. — Ти не си ми безразлична. Чувствата ми към теб са силни. Отдавна исках да ти го кажа — още от първия път, когато се видяхме, още тогава изпитах нещо към теб, — но така и не се появи подходящият момент. Както и да е, сега моментът също не е подходящ, но, мисля, че съм влюбен в теб, Клер.

Стояхме загледани един в друг, и двамата ужасени от казаното. Истината бе излязла наяве.

— Господи, колко неловко се получи — насили се да се засмее той. — Много се извинявам. Май трябваше да го пазя за себе си. Виждам те с булото, ти ми съобщаващ, че ще се омъжваш за друг, и аз бързам да...

— Не, радвам се, че ми каза, Люк. Просто... не знам какво да отговоря.

Той прехапа устни.

— Наистина ли си забравила да ми кажеш за сватбата или...

— Ами... не съм сигурна... аз...

За редакторка и писател май не ни биваше много с думите.

— Не можеш да ми кажеш, че не изпитваш нищо — заяви тихо Люк и погледът му ме прикова на място. Стисна ръката ми. Усетих същата тръпка, която ме бе разтърсила вечерта, когато ме целуна по бузата пред нас.

— Трябва да тръгвам — избъбрих аз и дръпнах ръка. След това усетих, че тялото ми се движи, че се отдалечава от Люк и поема по Медисън, промъква се между хората, витрините на магазините се сливат, а топлият ден ме обгръща отвсякъде.

Трябваше ми време, за да помисля. Отчаяно се нуждаех от пет години на необитаем тропически остров. Всичко ми се струваше толкова объркано и...

— Клер! — Люк тичаше след мен.

— Слушай, не мога точно сега... — и аз не знаех какво точно се опитвам да кажа. — Ще се омъжвам, Люк, и независимо от причината, поради която не съм ти казала — не биваше да го правя, — фактът, че се омъжвам, си остава. Церемонията е след шест седмици. Това са по-малко от два месеца. А той е страхотен човек — усетих как сълзите ми започват да текат. — Той е наистина страхотен — плъзнаха се по бузите ми, стигнаха до брадичката. — Просто не мога... сам разбираш...

— Забрави си булото — Люк ми подаде плика.

— А, да — почувствах се безкрайно унижена, а сълзите продължаваха да се стичат по лицето ми. Някаква жена, понесла няколко плика с покупки, се спря наблизо и ме погледна със съжаление. — Благодаря ти.

— Просто искам да си щастлива — лицето на Люк бе до моето. Постарах се да не гледам устните му, носа, блестящите тъмни очи.

Забодох поглед в земята. — Ще бъдеш много щастлива. Ако Рандъл наистина те прави щастлива — наистина щастлива, — тогава трябва да си с него.

— Благодаря ти — повторих аз, тъй като не знаех какво друго да кажа. Усещах, че ми се вие свят.

И тогава Люк ме целуна. Само една-единствена целувка, която беше наистина съвършена. В един кратък момент всичко си дойде на мястото, макар нищо да не беше както трябва. Ако Люк не се беше отдръпнал, аз нямаше да намеря в себе си сили да го отблъсна.

Следващите няколко седмици бяха като в мъгла. Всичко преминаваше покрай мен — и организацията на сватбата, и натякванията на Вивиан, и загрижеността на Беа, и все по-честите отсъствия на Рандъл. Една вечер се видях с Мара, за да пийнем по нещо, и тя ме попита дали не пия успокоителни. Животът сякаш се движеше някъде около мен. След целувката не бях говорила с Люк, ала мислите за него не ме оставяха на мира. Въпреки това така и не успях да разбера какво означават чувствата ми към него, нито пък как да постъпя. От една страна, бях доволна, че съм като зомби и че не успявам да гледам съсредоточено на живота си.

Една вечер в началото на юни реших да се прибера пеша и чак тогава да довърша задачите от деня. Тръгнах по Медисън, пълен с нюйоркчани, които се радваха на хубавото време. Спрях да си купя кутия цигари, без дори да се почувствам виновна от покупката. Тъкмо палех пред „Ла Голю“, когато я видях.

Беше блондинката от снимката в най-горното чекмедже на Рандъл.

Беше на отсрещния тротоар, в светъл пуловер и красива лятна пола, която подчертаваше загорелите ѝ крака. Беше забележително красива. Шофьор на такси намали, докато минаваше покрай нея, и тя му помахаше мило с ръка. У нея имаше нещо, което веднага ми допадна.

Тя пресече улицата и се отправи към мен, за да влезе в „Ла Голю“. Тръгнах след нея. И без това тя вървеше в моята посока. Жената отвори вратата на ресторанта.

В този момент забелязах Рандъл през прозореца, отворен заради топлото време. Той стана от масата, когато я видя, че влиза. Погледна я

така, както никога досега не го бях виждала да гледа друга. Целуна я по бузата и двамата седнаха.

Това е Коръл, ми подсказа неестествено спокоен глас, когато продължих по улицата. Друга жена би влетяла в ресторанта и би поискала обяснение какво става. Друга жена не би чакала в напрегнато мълчание завръщането на годеника си у дома в очакване той да каже нещо и със сигурност не би позволила да му се размине.

Истината е, че друга жена не би се целувала с друг мъж няколко седмици преди сватбата си. Друга жена не би се отдавала на спомена за въпросната целувка всеки ден.

Ето още нещо, за което да не мисля. Ето още нещо, което да загърбя. Продължих пеша. В няколко витрини забелязах отражението си и едва успях да позная уморената жена, която ме гледаше.

Часове по-късно, вече си бях легнала, когато попитах тихо Рандъл как е минала вечерята му. Той веднага си призна, че е бил в „Ла Голю“ с Коръл. Извини се, че не ми бил казал. Просто искал да ѝ съобщи лично за предстоящата сватба — поне това ѝ дължал, — ала между тях нямало нищо. Не искал да ме притеснява, тъй като тази среща не означавала нищо за него, а напоследък съм му се струвала доста напрегната.

Отвърнах, че му вярвам. Трябваше да му вярвам. Нямах сили да започна да задавам въпроси и да ровя, за да стигна до дъното. Бях изминали осемнайсет месеца, откакто работех в „Грант Букс“, а до сватбата ми оставаха шест седмици. Бях достигнала ниво на емоционално и физическо изтощение, което бе унищожило съпротивителните ми сили. Единствената възможност бе да избия всички мисли за Люк от главата си. Отпуснах глава на възглавницата и се почувствах празна.

---

[1] Роман от Лесли Глас. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ЗАВОЯТ НА РЕКАТА^[1]

— Стига! Трябва да тръгна за църквата на секундата, ако не искам да пропусна собствената си сватба — заявих аз на Вивиан и сложих капачето на химикалката.

Тя вдигна глава ококорена, сякаш стресната от новината, че се омъжвам. Може и наистина да бе стресната. Като знам колко се интересуваше от живота на хората около себе си, бе напълно възможно да не е забелязала, че съм облечена в бяла рокля, с обсипано с малки перли було.

През последните четирийсет и пет минути не помръдна от апартамента, а Манди и Лусил вече кръжаха около нас като побеснели кучета, готови да нападнат. Мама бе приседнала в един ъгъл и скицираше нещо, за да се успокои. Беа пиеше чаша след чаша „Вов Клико“, за да убие времето, и бе готова да се намеси. Обхвана ме ревност.

— Добре — примири се Вивиан и махна пренебрежително с ръка.

— Крайно време беше! Благодаря ти! — кресна Лусил, набута сакото на Вивиан в ръцете ѝ и започна да ни побутва един по един към вратата.

— Господи! Нечувано! — Манди ръкомахаше възмутена.

— Чакам те на оперативката в понеделник — напомни ми Вивиан, когато се качвахме в асансьора.

— Добре — отвърнах аз. След това се обърнах към нея: — Вивиан, нали си поканена на сватбата? — Лусил ѝ бе изпратила покана, без да ме пита, тъй като искаше да присъстват колкото е възможно повече известни нюйоркчани.

— Да, видях поканата — отвърна разсеяно Вивиан, без да дава обяснение защо предпочита да не идва. — Да не забравиш за

понеделник, Клер. Щом пристигнеш, ми се обади. Чака ни много работа. Виж ме докъде стигнах! Да обикалям из целия град, за да те намеря. Ти да не би да си въобразяваш, че животът ми се върти около твоя?

— Вие и двете сте луди — изсъска Лусил и натисна копчето за затваряне на вратата. Този път бях напълно съгласна с нея.

До първия етаж никой не промълви и дума. Напрежението ми напомни за тягостното пътуване с Лулу преди месеци. Запитах се какво ли прави този уикенд, дали се е затворила в офиса. Знаех, че на нея не й пука — Лулу бе истински трън в очите ми от деня, в който стъпих в „Грант“, — въпреки това ми беше жал за нея. Е, малко.

Щом излязохме пред хотела, Вивиан вирна глава и се отправи към лимузината, която я чакаше, без дори да се сбогува.

— Лулу, нямам представа къде си се завряла, мама ти стара — чух я да лае в мобилния, — но трябва незабавно да говоря с теб. Обади ми се на секундата, в която чуеш съобщението — видях я как натиска друго копче на мобилния. — Карай бе! — ревна тя и шофьорът потегли с мръсна газ.

Беа и мама ми помогнаха да се кача в едно от белите бентлита, спрени отпред. Лусил и Манди щяха да се качат във второто, за да обсъдят последните подробности преди битката. Четири ръце се протегнаха да оправят роклята ми, за да не се смачка.

— Колко си бледа! — ахна Жак и се наведе, за да мацне малко руж по бузите ми. — Тъй е по-добре — прати ни въздушни целувки и отстъпи от автомобила.

Всички булки се притесняват, казах си аз, докато Беа наливаше шампанско, за да пийнем по време на пътуването до църквата. Въпреки че мама почти никога не пиеше, надигна чашата и я изгълта на един дъх.

Бракът е сериозно обвързване. Щях да се притеснявам, независимо кой ме чакаше пред олтара.

Колата потегли. Трябваше да изминем двайсет пресечки. Молах се да попаднем на червени светлини. Трябваше ми малко време, за да помисля. Необходими ми бяха още няколко минути, за да осмисля всичко, което се случваше. Ставаше прекалено бързо. Беше напълно естествено да се паникьосам. Все пак, за по-малко от една година, животът ми коренно се промени.

Преди една година не бих и предположила, че ще се омъжа за Рандъл Кокс — най-преуспелия и красив мъж, когото познавах, мъжът на мечтите ми още от колежа.

Като се замисля, нима си бях представяла, че ще работя като редакторка на бестселъри? Истина е, че бях редактирала и много простотии в „Грант Букс“, но през ръцете ми бяха минали четири бестселъра и една удивителна литературна творба. Люк... Бързо го изтласках от мислите си, точно както правех през последните шест седмици... дори повече.

Какво ми ставаше? Животът бе станал по-хубав, отколкото си бях представяла, че е възможно преди една година. Защо тогава ми се плаче? Ако се оставя, изобщо нямаше да мога да спра.

Това са нерви. Остават дванайсет пресечки. Единайсет. Времето ми изтича. Просто изтърпи сватбата, Клер, и всичко ще бъде наред. Всички булки се притесняват. Таксито пред нас спря, за да слезе пътникът, и аз останах доволна, че се бавим.

— Аз... аз... — заекнах, тъй като не бях сигурна какво да кажа. Беа и мама се наведоха към мен. Отпих още шампанско.

— Какво има, Клер? — попита тихо мама. — Наред ли е всичко? Ако има нещо, сега е моментът да ни кажеш. Можеш да ни кажеш всичко. Клер, знаеш, че ще застанем зад теб на сто процента.

— Точно така — потвърди Беа, въпреки че малко заваляше думите. — Помисли си какво ще бъде след два часа. Сега е моментът.

Осем пресечки. Замислих се за татко. Като дете се качвах в скута му и го молах да ми разкаже как са се запознали с мама. Когато приключеше, го молах да започне отначало. Така и не ми омръзна да слушам за тяхната любов. Като негова дъщеря, ми правеше невероятно удоволствие да виждам как лицето му грейва всеки път, когато кажеше: „И тогава майка ти влезе в стаята.“

— Клер! — възкликна мама и ми подаде кърпичка. Жак сигурно щеше да получи удар, ако видеше мокрите ми бузи. — Защо плачеш, миличка?

— Просто нерви — успях да изхълцам аз. Гърлото ми се беше свило. Беше прекалено късно. Бях позволила всичко да стигне прекалено далече. Животът се бе превърнал в бясно препускащ влак и вината бе изцяло моя.

Колата спря. Бяхме пред църквата. В някаква мъгла оставих мама и Беа да ми помогнат да слеза и да извървя краткия път до църквата. С периферното си зрение забелязах, че второто бентли спира. Лусил и Манди забързаха след нас. Тръгнахме към задната част на църквата. Мама стисна ръката ми. И тогава...

Сърцераздирателен писък раздра въздуха.

Лусил.

На десет крачки пред мен, седнал на малка пейка в задния коридор, бе младоженецът.

— Лош късмет! — виеше майка му като банши^[2], а по лицето и се бе изписал истински ужас. — Много лош късмет! Той... не... бива... да... те... вижда... преди... церемонията! — пилешките й гърди хриптяха неудържимо.

— Лус, успокой се — нареди спокойно мама и прегърна Лусил, а след това я поведе към тясно помещение. — Опитай се да се съвземеш, мила. Всичко е наред.

— Това... е... просто... много... лош... късмет! Те... не... трябва... да...

— Знам, Лус, но се опитай да се успокоиш — шептеше мама. Беатрис бързо изсипа розовите цветчета от хартиен плик и го подаде на мама и Лусил. След това повлече Манди след себе си и затвори вратата след тях четирите.

Двамата с Рандъл останахме сами в коридора.

В първия момент стояхме загледани един в друг, без да промълвим и дума. В безупречния си фрак Рандъл бе красив като Кари Грант.

— Много си красива — отбеляза тихо той.

— Благодаря — отвърнах аз. — И ти си... искам да кажа... много мъжествен.

Бяхме съвършената двойка, която щеше да има съвършената сватба и да води съвършен живот. Отново се погледнахме.

— Май много разстроихме мама. Това е лош късмет — Рандъл тихо се разсмя, но тъгата в гласа му бе очевидна.

— Мама ще се погрижи за нея — успокоих го аз. Отново настъпи тежко мълчание.

— Май е време да застана на поста си — той се усмихна.

Аз кимнах.

Това е то. Последният ни момент да...

— Не е достатъчно — изрекох аз. Гласът ми звучеше не по-малко стреснато, отколкото бях самата аз.

— Кое? — попита той.

— Просто не е достатъчно — повтори гласът.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Клер? — попита Рандъл. По лицето му се бе изписала загриженост. — Какво означава това „не е достатъчно“.

Господи! Гласът ми изричаше думите без моето позволение, все едно, че разумът бе напуснал тялото ми и гласът се възползваше, за да каже неща, таени от седмици и месеци.

— Кое не е достатъчно, Клер? — попита отново Рандъл, застанал близо до мен, стиснал здраво ръцете ми.

Стори ми се ужасен. Кокалчетата му бяха побелели.

Кажи го, Клер, помислих си аз. Кажи го, преди да е станало прекалено късно.

Трябваше да повярвам, че Рандъл искаше да го чуе. Видях как се озари лицето му, когато Коръл влезе в ресторанта. Изражението му ми напомни за баща ми, когато разказваше за мама. Напомни ми за изражението на Люк всеки път, когато се видехме.

Можех да спра влака и заради двамата.

— Рандъл, знаеш, че те обичам. Знаеш, че безкрайно те ценя. Ти си невероятен човек, изключителен мъж. Това, което е между нас, просто не е достатъчно и според мен ти го знаеш не по-зле от мен...

— Какво? Какви ги говориш, Клер? За бога, ще се женим... да не би да си притеснена? Ние с теб се обичаме, Клер, а още по-важно е, че се уважаваме. Това са две чудесни причини, заради които можем да застанем пред олтара.

Той бе свършено прав. Любовта и уважението бяха две чудесни причини, за да сключим брак. Погледнах внимателно Рандъл и за пръв път си дадох сметка какъв ще бъде животът ми с него. Щяхме да държим един на друг. Той щеше да ми осигурява абсолютно всичко, от което се нуждаех и което исках. Щеше да ме уважава. Щеше да е верен на този брак.

Истината бе, че никога нямаше да отдаде сърцето си на този съюз. И при мен беше така. А това съвсем не бе достатъчно за мен.

— Рандъл — започнах тихо аз, — защо скъса с Коръл?

— Какво? Какво общо има Коръл? Това е минало, Клер. Според мен не...

— Когато тя влезе в ресторанта, Рандъл, видях изражението ти. Просто ми е любопитно защо си скъсал с нея.

Целият поруменя.

— Клер, вече ти казах, че нищо не се е случило между нас! Наистина! Просто исках да ѝ кажа лично за сватбата. Моля те, Клер, повярвай ми, нямаше нищо повече...

— Вярвам ти, Рандъл. Просто се питах защо си скъсал с нея.

— Ами тя не... тя просто не пасваше... не знам защо, просто не се получи!

— Но ти си бил влюбен в нея, нали? Защо не се е получило?

— Клер, защо изобщо говорим по този въпрос? Между нас с Коръл всичко е приключило и няма защо...

— Просто ми отговори честно и напълно откровено защо не се е получило и никога повече няма да повдигна въпроса.

Рандъл подпря главата си на длани.

— Не се получи, защото... мама не одобряваше Коръл... произхода на Коръл. Реши, че тя не е подходящата жена за мен. Аз имам сляпо доверие на мама. Тя иска най-доброто за мен, открай време е така.

— Значи си ѝ повярвал, когато ти е казала, че аз съм най-подходящата за теб?

— Аз... Слушай, Клер, аз не правя всичко, което тя ми каже. Могам и сам да вземам решения, освен това те обичам. Ти ме правиш щастлив...

— Рандъл, помисли как те кара да се чувстваш Коръл.

Той поклати отчаяно глава.

— Всичко между нас приключи, Клер, колко пъти да ти...

— Просто помисли как се чувстваш, Рандъл.

Той престана да клати глава. И двамата замълчахме за кратко, ала погледите ни казаха всичко.

— Просто беше различно — призна тихо той. — Не знам защо. Но аз наистина те обичам, Клер.

— Рандъл, между нас има нещо и последната година беше чудесна, ала това нещо просто не е достатъчно. Ти не си виновен, не е заради теб и Коръл. Аз също изпитвам силни чувства към друг. Не съм

искала да се случи, но ето че се случи — бяхме седнали един до друг на стълбите. — Ако се оженим, ще излъжем самите себе си. Не искам да ти причиня подобно нещо, не искам да го причиня и на себе си.

Замълчах, поех си дълбоко въздух и отново заговорих:

— Не можем да се оженим, Рандъл. Много съжалявам, че става така, особено след като до церемонията остават броени минути. Просто знам, че ще постъпим правилно, ако спрем дотук.

Знаех, че съм права. Най-сетне, след цяла една година на объркване, догадки и съмнения, знаех, че постъпвам правилно. Рандъл кимна бавно. Наведе се и ме целуна по мократа от сълзи буза. В този момент вратата се отвори и Лусил се стрелна навън.

— За какво постъпвате правилно? — попита тя, стиснала смачкания хартиен плик. — Защо плачеш, Клер? Какво става?

Погледнах Рандъл, за да разбера дали иска аз да съобщя новината. Той стисна ръката ми.

— Мамо, двамата с Клер решихме да спрем сватбата.

Лусил ни зяпна.

— Какво? Какво? Разбира се, че ще се ожените! Органистът вече е започнал да загрява! Това е някаква смешна...

— Съжалявам, мамо, знам колко много усилия вложи в подготовката... но двамата с Клер знаем, че не бива да сключваме този брак.

Слисаната Лусил се олюля назад и се отпусна в ръцете на мама.

Свалих пръстена и го върнах на Рандъл. Колкото и да беше красив, изпитах огромно облекчение, че се отървах от него. Щеше да ми липсва, но наистина бях доволна, че го върнах.

— Невероятно — прошепна Манди и хукна да съобщи новината на свещеника.

— Благодаря ти — въздъхна Рандъл и ме целуна нежно по бузата.

---

[1] Роман от В. С. Наипол. — Б.пр. ↑

[2] Същество от ирландския фолклор; според преданието, ако се яви банши, някой от семейството скоро ще умре. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ПРОБУЖДАНЕТО^[1]

— Люк, чух, че двамата с Опра сте си поприказвали добре! Тя дали ще те спомене в книгите, които препоръчва?

Тълпата от литературни величия, насъбрала се около Люк, бе огромна. Всички се бутаха и крещяха като футболни запалянковци. Партито по случай излизането на книгата му започна преди двајсет минути, а аз все още не бях успяла да си кажа и една дума с него.

— Първа страница на литературния гид на „Ню Йорк Таймс“! Невероятно постижение!

Книгата на Люк излезе преди седмица и вече я сочеха като едно от най-изключителните литературни постижения. Вивиан, очарована от небивалия успех, не се поколеба да организира елегантно парти в Националния клуб по изкуствата в Грамърси парк. Тази вечер нямаше сладкиши с формата на мъжки член.

Наблюдавах как Дейвид Ремник^[2] и Грейдън Картър^[3] се опитват да привлекат вниманието на Люк. Представях си как Сара Нелсън съчинява следващата си уводна статия за „Пъблишърс Уикли“. Романът на Люк бе надминал очакванията на всички — дори моите, които бяха доста високи.

— Клер! — прогърмя зад мен мъжки глас.

— Джаксън! — прегърнах го, изненадана и очарована, че го виждам. Не можех да повярвам, че бе минала цяла година, откакто му бях асистентка — имах чувството, че са минали поне десет. — Мислех, че няма да успееш! Люк спомена, че едно от внучетата участвало в училищна пиеса, затова нямало как да се измъкнеш.

— За съжаление на Хамлет, претворен от младия Джошуа, не му било съдено да види бял свят. Внукът ми си е вкъщи, защото е хванал най-ужасния грип, който можеш да си представиш. Затова се качих на първия полет. Това е голямата вечер на Люк! Справила си се

великолепно с книгата, Клер. Бях силно впечатлен. Дори не се наложи да вадя червената химикалка.

— Много ти благодаря. Учила съм се от най-добрите. Но, честно казано, нямаше много за оправяне. Книгата беше чудесна още когато я прочетох за пръв път.

— Клер е прекалено скромна! — Люк се появи до мен и ме целуна по бузата. Изчервих се.

— Ето я и Мара — обади се Джаксън, който никога досега не бе проявявал кой знае каква тактичност. — Отивам да я поздравя, тъкмо двамата ще се видите.

— Направо да не повярваш — отбеляза Люк, когато Джаксън ни остави. Виждахме се за пръв път след сватбата, която не се състоя, и аз бях нервна още от сутринта. — Не мога да повярвам, че всички тези хора са тук заради книгата ми. Нямаше да успея без теб, Клер. Чакай малко, имам подарък за теб — малък подарък за благодарност — той разкопча самото си и извади малък, красиво опакован пакет.

— Люк, не трябваше...

— Отвори го.

Отворих бавно сребърната опаковка. Вътре открих тънка книжка.

— Първата стихосбирка на баща ми — прошепнах аз и очите ми се наляха със сълзи. — Откъде я намери?

— Историята е дълга и много отегчителна. Да я оставим за друг път — той се засмя и погледът му заискри. — Реших, че ще те зарадвам.

— Много... Благодаря ти, Люк. Много си мил. Аз...

— Извинете! Моля за вашето внимание! — Вивиан запляска с ръце пред микрофона. Беше го грабнала от джаз квартета. — Чувате ли ме всички?

Присъстващите притихнаха. Всички погледи бяха вперени в нея.

— Тази вечер е много вълнуваща за „Грант Букс“. Всички много се гордеем с успеха и таланта на Люк Мейвил. Както някои от вас знаят — тя сведе очи с престорена скромност, — аз изиграх водеща роля в откриването на този изключителен талант. Като издател, е истинска благодат, да успееш сам-сама да протегнеш ръка и да изтеглиш от сенките един писател, за да сподели таланта си със света.

Вивиан бе решила „сам-сама“ да си припише заслугата за успеха на Люк. Та тя дори не бе чела ръкописа, докато книгата не влезе в

печатница!

— Има още една причина, поради която тази вечер е особено важна за „Грант Букс“ — продължи Вивиан. — С огромна радост ви съобщавам, че се отделям от „Мадър-Холингер“. Новата ми компания — „Грант Ентърпрайзис“ — ще бъде напълно самостоятелна частна компания. С радост ви съобщавам, че вече не съм част от невъзможната бюрокрация на „Мадър-Холингер“. „Грант Ентърпрайзис“ не само че ще продължи сегашните си успехи, а ще поеме и телевизионни проекти, и проекти за киното. Нямам съмнение, че ще бъда също толкова блестяща в новите области, колкото и в сферата на книгоиздаването.

Никога не бях мразила Вивиан повече, отколкото в този момент. Та тя използва голямата вечер на Люк, за да си присвои успеха му и открадна вниманието, което той бе заслужил.

Ами отделянето от „Мадър-Холингер“? Колко ужасно. Компанията не бе направила нищо, за да защити служителите на Вивиан от издевателствата ѝ, но пак бе нещо. Не можех да си представя какви волности ще си позволява Вивиан, когато сама си е господарка.

— Само гледай — отбеляза Люк. — Сега ще стане интересно.

— Ще бъде истинска катастрофа — започваше да ме боли глава.

— Люк! Искаш ли да кажеш нещо на многобройните си фенове? — измърка Вивиан по микрофона също като кабаретна певица. Отначало ми се стори, че Люк ще откаже, ала след това пристъпи напред и пое микрофона от Вивиан. Тя отпусна длан на ръката му, запърха с мигли и се наведе, за да го целуне.

— Благодаря ти, Вивиан. Много се радвам, че съм с вас тази вечер — всички изръкопляскаха и сърцето ми прескочи от гордост. — Има един човек, на когото трябва специално да благодаря — човек, който забеляза потенциала на романа и работи неуморно до самото му излизане на пазара. Книгата е толкова моя, колкото и нейна. Клер Труман, моята редакторка и приятелка. Клер, би ли дошла при мен?

Не смеех да помръдна, а тълпата се разтвори пред мен.

— Хайде, Клер — подкани ме Люк и ми махна с ръка.

С огромно нежелание пристъпих напред.

Докато напредвах, забелязах, че Вивиан ме поглежда с огнена омраза, скръстила вбесена ръце на гърдите си. Лулу се бе намръщила

от лявата страна на сцената, а Дон пристъпваше нервно от крак на крак. Единствено Дейвид вдигна доволно палци.

— Както вече казах, нямаше да съм тук пред вас, ако не бе упоритостта и трудолюбието...

Започнах да се усмихвам, ала погледът ми бе привлечен отново към Вивиан, която изсумтя шумно.

— Сядай веднага — разсъска се тя. Микрофонът улови думите ѝ и всички присъстващи на коктейла се смълчаха.

Поалениях цялата. Люк замълча. Аз не смеех да помръдна.

— Казах ти да седнеш! — повтори Вивиан, този път по-високо. — Не ставай за смях, Клер. Изигра някаква незначителна роля за книгата, добре, но той просто те превъзнася незаслужено. Поне прояви достатъчно гордост да не приемаш незаслужени овации — тя се усмихна извинително на събралите си, сякаш аз бях някакво прегрешило несъобразително дете, чиито действия изискваха строго отношение.

— Вивиан — започна сериозно Люк. — Клер изигра много важна роля за...

— Няма нищо — прошепнах аз и Люк отпусна разочарован глава. Погледнах Вивиан и за пръв път усетих, че не ме е страх от нея. Бях събрала смелост да спра собствената си сватба, щях да се справя и сега. — Това не е моят звезден миг, Люк. Ти си героят тази вечер. Но това е последният момент от работата ми за „Грант Букс“. Вивиан, напускам!

Върнах се с бърза крачка към мястото, където стоях преди малко. Слисаните хора ми направиха място да мина и очертаха пътека между мен и Вивиан. Половината лица бяха обърнати към мен, останалите — към нея. Трябваша ни само пищови и един бар някъде в Дивия Запад и шоуто щеше да е страхотно.

— Хубаво е човек да се отърве от некадърните боклуци — изрева Вивиан и дръпна микрофона от ръката на Люк. — Ти се беше самозабравила, Клер. Още от първия ден те влачех на гърба си като тежък товар. Ако някой от вас реши да вземе госпожица Труман на работа, смятайте, че сте предупредени да не го правите! — Вивиан отметна грива назад и се изсмя злобно.

В първия момент ми идваше да се обърна и да изкрещя нещо обидно. Не можех да я оставя да злослови по мой адрес пред хора,

които уважавах! Трябваше да я нарека тормозителка и малцина от присъстващите нямаше да се съгласят.

В следващия момент сведох поглед. В ръката ми все още бе книгата на татко.

— Сбогом, Вивиан — казах спокойно аз и се отправих към вратата.

След няколко крачки усетих нечия ръка на рамото си.

— Визитката ми — беше главният редактор на „Кнопф“, с когото се бях запознала по-рано днес.

— Ето и моята — главен редактор от друго издателство също ми подаде своята. — Обади ми се, Клер.

Докато си тръгвах, почти всички известни издатели ми дадоха визитните си картички. Събрах над десет, докато стигна до фойето. Обърнах се към Люк. Той се усмихваше доволно. Аз също бях усмихната.

Двайсет минути по-късно, в офиса, трескаво подреждах папките, когато двама мъже от отдел „Кадри“ застанаха на вратата. Минаваше десет.

— Вивиан предположи, че ще те намерим тук — започна единият и ме погледна заплашително. — Дойдохме веднага, щом ни се обади.

— Трябва да освободиш помещението незабавно — нареди другият.

— Добре. Просто исках да оставя всичко подредено, за да могат авторите ми...

— Не знаеш ли какво означава веднага? Имаш две минути, за да си събереш личните вещи, след което ще съобщим на полицията за незаконно влизане и ще повикаме охраната.

Да ме изведат с белезници, щеше да е доста подходящ завършек и на вечерта, и на тази глава от живота ми. Взех часовника си, напъхах чифт обувки в кашон и посегнах към останалите си неща. По-грозно нещо не ми се беше случвало. Единственото ми желание бе да се махна, без да изгубя достойнството си.

Мъжете от „Кадри“ се спогледнаха подозрително.

— Стига си се мотала — повиши глас единият. — Времето ти изтече — двамата огледаха съдържанието на кашона.

Време бе да тръгвам.

Сбогом, конферентна заличке, свидетелка на толкова много от истериите на Вивиан.

Сбогом, врата на конферентната зала, затръшвана всеки пък, когато Вивиан се развилнееше.

Сбогом, кафемашинке, на която разчитах ежедневно. Ти ще ми липсваш най-много.

— Мърдай! — изрева единият.

— Не разбирам защо все още ѝ слугувате като покорни кучета. Вивиан напуска „Мадър-Холингер“. Преди малко съобщи. Това спомена ли го, когато се обади?

Мъжете в черно бяха застанали от двете ми страни. Вратата на асансьора се отвори. Никога повече нямаше да стъпя в „Грант Букс“.

---

[1] Роман от Кейт Шопен. — Б.пр. ↑

[2] Главен редактор на сп. „Ню Йоркър“. — Б.р. ↑

[3] Главен редактор на сп. „Венити феър“. — Б.р. ↑

ЕПИЛОГ

ПЪТЕКАТА КЪМ ЛЮБОВТА^[1]

— Много се радвам, че успя — Фил отвори вратата на апартамента си. — Имаме много поводи за празнуване.

— Фил, изглеждаш съвсем различен! — не бях виждала Фил от седмици, откакто го назначиха за главен редактор в „Саймън и Шустър“. Беше свалил поне десет килограма, а торбичките под очите му бяха изчезнали като с магическа пръчка. Изглеждаше десет години по-млад.

— И се чувствам много по-добре. Заради стреса в „Грант Букс“ се бях раздул — Фил ме покани в хола, където бяха насядали десетина човека. — Запознайте се с Клер Труман. Тя напусна „Грант Букс“ миналия месец — всички се обърнаха към мен и се усмихнаха топло. Някои помнех от първите си дни в „Грант“, други не бях виждала никога преди.

Когато миналата седмица Фил ми звънна, за да ме покани на среща за взаимопомощ с бивши служители на „Грант“, реших, че се шегува. Среща за взаимопомощ с бивши служители на Вивиан Грант ли? Срещите, обясни Фил, били мястото, където хората споделяли най-кошмарните и болезнени спомени — разкази, които всеки, който не познавал Вивиан, би решил, че са преувеличени.

Поколебах се дали да приема поканата. Все още бях под въздействието на случилото се с мен, ала си давах сметка, че имам нужда да разкажа преживелиците си дори на непознати.

— Знам, че ти се струва странна — призна Фил, — но ние се чувстваме като бойни другари. Всички сме разказвали какво ни се е случвало на семействата си, на приятели, те са ни изслушвали търпеливо и са се опитвали да ни разберат. Само че не могат. Трябва да го преживееш, за да повярваш.

Фил не бе загубил усета си към драматичното. Най-сетне се съгласих да се отбия за малко. Като огледах пълната с народ стая, се почувствах спокойна, че тези хора са изкарали известно време в „Грант Букс“ и са оцелели. Всички бяха успели да се подредят и също като мен знаеха какво е да си в окопите с приятелите си, да отидеш тайно до тоалетната, а когато се връщаш, да откриеш, че всичко, за което си се борил, е съсипано и приятелите ти ги няма. Тези хора знаеха какво е да работиш в професионална военна зона, да избягваш куршумите, които долитат от кабинета на Вивиан, да се промъкваш на вражеската територия на Лулу и Греъм. Те са били длъжни да изпълняват заповеди, от които потръпваха дори сега.

— Добре дошла в света на свободата, Клер — поздрави ме красива жена в лятна рокля. — Поздравления за напускането.

— Аз съм Марвин — представи се мъжът от лявата ми страна. — Завеждах художествения отдел в „Грант Букс“, докато един следобед Вивиан ме нарече „путка смрадлива“ пред целия персонал. Заведох дело, приех обезщетението, което ми предложиха, и си купих апартамент в Ъпър Уест Сайд с приятелката си.

— Открих, че съм уволнена, когато се оказа, че картата ми е дезактивирана — обади се невзрачна брюнетка. — Някой от „Кадри“ ми прати по пощата личните вещи. Стана, защото си позволих да противореча на Вивиан на една оперативка.

— А, тя много ги обича тези номера — подкрепи я мъжът до нея. — Неочаквано се оказваш без карта за достъп. Това е една от любимите ѝ играчки на власт.

По-възрастен мъж прочисти гърлото си.

— Аз съм един от малкото, които постъпиха на работа при Вивиан с повече от десетгодишен стаж. Бях в „Рандъм Хаус“ повече от шест години, а преди това в „Пенгуин“. В „Грант“ изкарах десет дни. Никога не бях виждал подобно нещо.

— Как мина при теб, Клер? — попита Фил. — Тя побесня ли, когато напусна?

— Не съм сигурна. Дейвид, бившият ми асистент, напуснал на следващия ден, а аз не съм говорила с друг. Реших, че е крайно време да си прочистя главата.

— Трябва да си доволна, че не е пуснала клюката за напускането ти по вестниците — измърмори Майк Хъдсън, млад мъж, който беше

работил като маркетингов директор на издателството. — Тя разпространи, че съм наркоман и крада от бюджета, за да мога да си купувам дрога. Нещо такова. Приказките й не бяха много смислени, нито пък имаше нещо вярно, не че това я спря.

Фил влезе в кухнята и се върна с поднос с чаши шампанско.

— Предлагам тост! — заяви весело той и ние си взехме чаши.

— За Вивиан, която най-сетне си получи заслуженото.

— Как така? — попитах аз, когато той ми поднесе чаша.

— Днес не си ли чела „Дейли Нюз“? Линда донесе десет броя. Трябва да е останал един. А, ето го, заповядай — той ми подаде вестника. — Погледни сама.

„ТРИМЦА ЗА РАЗКОШ

Небезизвестната издателка Вивиан Грант най-сетне официално се отдели от компанията майка „Мадър-Холингер“ и настани новото издателство „Грант Ентърпрайзис“ на шест хиляди квадратни метра в Трибека, лепвайки името си отстриани на сградата съвсем в стила на Тръмп. Както ви съобщихме миналата седмица, Грант се надява независимостта да й осигури „повече време да покори света на киното и телевизията“ — това е ясно, Вив, само че как ще стане, след като издателската дейност отнема значителна част от времето ти, — но засега единственото постижение е от страна на персонала, който се втурна към своята независимост. Говори се, че целият персонал, с две изключения, си е събрал нещата и се е изнесъл след един от най-запомнящите се истерични пристъпи на Грант.

Кои са двамата лоялни изменници, останали хванати за полета й? Човек от персонала описва главната редакторка Лулу Прайс и Греъм Фишъл като „зомбита с напълно промити мозъци, не по-малко жестоки от Вивиан“. Затова пък сега вече Вивиан Грант разполага с достатъчно място, за да хвърля столове, въпреки че мишените са доста намалели.“

— Не мога да повярвам — поклатих глава и оставих вестника. — Дон е напуснала?

— Да. Очевидно тя е повела хората. Поканих я да дойде тази вечер, но все още е прекалено потресена от случилото се. Ще я повикаме на следващата ни среща.

— Браво на Дон. Най-сетне не е издържала. Господи, ти представяш ли си какво е там? — потръпнах, въпреки че бе горещ летен ден.

— Те си заслужават съдбата — отвърна Фил. — Я стига, говорим само за Вивиан. Няма защо да се заблуждаваме. Знаеш много добре, че злият ѝ гений ще измисли начин да изкарва купища пари и ще успее да събере нов персонал, хора, които нямат представа с какво се захващат. Всичко ще започне отново. Тя не е във играта.

Може и да е така, казах си аз. Вивиан може и да намери начин да се надигне отново, по-силна от преди, Фил беше прав. Тази жена наистина бе гениална. Вивиан притежаваше уникалната способност да забелязва възможностите, които другите подминаваха, работната ѝ етика беше ненормална, а егоманията ѝ в някои случаи бе дори добре дошла. Тя бе красива и неповторима. Успяваше да нареди нещата така, че да работят в нейна полза... и въпреки това, не бях срещала друг човек, който да излъчва повече гняв и нещастие. Това бе наистина жалко. Ами ако жена, способна като Вивиан, успееше да задържи служителите си с уважение и честност? Тогава нямаше да има равна на себе си.

— Стига сме се занимавали с нея — реши Фил. — Кажи ми ти как си, малката. Как върви търсенето на работа?

— Имам някои интересни предложения, но още събирам информация. Този път искам да съм наясно къде попадам — благодарение на Мара успях да уредя чудесна работа на Дейвид в „П&П“. Там работи с уважаван редактор и е наистина доволен.

— Чувала ли си се с Рандъл?

— Да, чухме се. Той е добре. Дава го по-спокойно. Намалил е малко работата. Стори ми се щастлив.

— Радвам се. Ти също ми се виждаш по-щастлива, Клер.

Наистина бях щастлива. Отново се харесвах такава, каквато съм, и това ми донесе истинско облекчение. Последният месец бе

страхотен. Първо, намерих си чудесен едностаен апартамент в Уилямсбърг и Беа ми помогна да го превърна в уютен малък дом. Не беше кой знае какво, но поне си беше мой, а и наемът беше доста приличен. Мама дойде на гости за една седмица и снощи направихме истински сладоледен маратон.

Днес следобед, преди да тръгне за летището, двете с нея отидохме на гости на Лусил. Няма нужда да ви казвам, че бях нервна, въпреки че и мама, и Рандъл ме бяха уверили, че тя се възстановява след шока, преживян около несъстоялата се сватба. Посещението обаче се оказа изненадващо приятно. Дори Лусил да имаше нещо против мен, изобщо не го показва. Беше усмихната, покани ни да прием чай, дори ме поздрави, че съм се „опълчила на онази ужасна твар Грант“.

Очевидно тя бе имала доста задачи след провала на сватбата. По настояване на мама Лусил се бе съгласила да стане съдружничка на Манди в сферата на сватбените консултации — щеше да работи само от време на време, но поне щеше да има с какво да се занимава. Щом седнахме, Лусил гордо ни показва собствените си планове за пищна зимна сватба в Палм Бийч.

— Извинявай, така и не ти благодарих за всички усилия, които положи около сватбата — казах аз на Лусил. Бях толкова вгълбена в собствените си проблеми, че дори не бях оценила колко творчество и красота бе сътворила Лусил. Не че беше в мой стил, но не можех да отрека, че усетът ѝ към подробностите бе удивителен.

— Пак заповядай, миличка — Лусил стисна ръката ми. — С най-голямо удоволствие ще се заема със следващата ти сватба.

Едва ли в скоро време щеше да ми се случи подобно нещо, но ми стана приятно да разбере, че ми е простила. Мама отново бе част от живота ѝ, бе започнала работа и гледаше на света със съвсем други очи.

— Да прием за промяната, с която животът ни ще тръгне към по-добро — Фил чукна чашата си в моята и прекъсна мислите ми. — Предполагам, Клер, че ще мине известно време, преди да започнеш да ходиш отново по срещи.

— Сигурно — кимнах аз.

— Между другото, получих интересна оферта от твой приятел. Люк Мейвил. Агентът му каза, че ти си го накарала да ми изпрати новия си ръкопис, тъй като нямал намерение да работи повече с

„Грант“. Та той ми го изпрати — още не е довършен, прегледах пет глави — и мога да ти кажа, че е страхотен. Нищо чудно, като знам каква беше първата му книга. Веднага му предложихме договор. Дано Доминик да го приеме — Доминик Питърс беше истински булдог, с когото преди няколко седмици запознах Люк. — Сигурно ще приеме. Офертата ни е доста щедра.

— Четох главите. Знам, че ти си най-подходящият редактор, Фил.

— Благодаря. Наистина съм ти задължен. Всички сме на мнение, че Люк го чака звездно бъдеще.

— Сигурно — съгласих се аз и погледнах скришом часовника си. Вече бе осем и десет. — Фил, много ми се иска да остана още малко, но имам среща. Защо двамата с Линда не минете някоя вечер? Ще похапнем заедно. Вече имам кухненска маса — двете с Беа обиколихме „Икеа“ за мебели този уикенд.

— С най-голямо удоволствие. Вече не ходим често в Бруклин. Когато кажеш.

Сбогувах се с останалите бивши служители на „Грант“, събрах още визитни картички и се измъкнах. Вечерта бе топла и хората се разхождаха навън. Извървах пеша четирите пресечки до „При Мими“, наслаждавайки се на всяка секунда от лятото.

— Извинявай, че закъснях — целунах нежно Люк, преди да се настаня срещу него.

— Чакането си струваше — усмихна се той.

— Люк! Клер! Любимата ми двойка! — извика Мими и се втурна към масата ни. — Веднага ще ви кажа какви са специалитетите тази вечер.

Мими започна да обяснява, а Люк се пресегна през масата и стисна ръката ми. Не можех да спра да се усмихвам, когато бях с него. Добре че бе взаимно.

— Вие двамата — засмя се Мими, след като приключи. — Влюбени гълъбчета сте вие!

Отпуснах се назад на стола, доволна, че ни очаква приятна, дълга вечер. Започваше съвсем нова глава от живота ми — този път я пишех сама.

---

[1] Книга от Чопра Дийпак. — Б.пр. ↑

Издание:

Брайди Кларк. Не дърпай дявола за опашката

ИК „Кръгозор“, София, 2007

ISBN: 978–954–771–151–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.